Ὀρθόδοξος Τύπος

Ἑβδομαδιαία Ἔκδοσις τῆς Πανελλήνιου Ὀρθοδόξου Ἑνώσεως (Π.Ο.Ε.)

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ Ταχ. Γραφείο ΚΕΜΠΑ Αριθμός Αδείας 3645 ΚΩΔΙΚΟΣ 013053

PRESS POST X+7 ΕΛΤΑ Hellenic Post

ΕΤΗΣΙΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΙΔΡΥΤΗΣ † Ἀρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος | 10 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2017 Χαραλάμπους Ἱερομάρτυρος, Πορφυρίου καί Βάπτου Μαρτύρων, Ζήνωνος Ὁσίου, Τριῶν Ἁγίων Γυναικῶν Μαρτύρων | ΕΤΟΣ ΝΖ΄ ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2152

Ἄγνωστοι πτυχαί τοῦ πολιτικοῦ οἰκουμενισμοῦ

Ὁ Οἰκουμενισμὸς εἶναι ἕνα πολυκέφαλον τέρας. Ἀρχικῶς ἔκρυβε καλὰ τὰς ὑπολοίπους κεφαλὰς καὶ ἐφαίνετο μόνον ἡ μία, ἐκείνη μιᾶς δογματικῆς – ἐκκλησιαστικῆς προσεγγίσεως μεταξὺ Ὀρθοδόξων καὶ Παπικῶν μὲ τὴν ὑποτιθεμένην ἔναρξιν τοῦ «διαλόγου τῆς ἀγάπης». Ὁ διάλογος αὐτὸς συνεχίζεται εἰς γνῶσιν ὅλων ὅτι δὲν πρόκειται νὰ καταλήξῃ πουθενά, καθὼς μετὰ καὶ τὰς ἀποφάσεις τῆς Β΄ Βατικανῆς Συνόδου καὶ τῶν μεταγενεστέρων παπικῶν ἐγκυκλίων ἕως προσφάτως (π.χ. Dominus Jesus τὸ 2000 μ.Χ.) ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία θεωρεῖται στερουμένη τῆς πληρότητος τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ καὶ ἐλλειμματικὴ Ἐκκλησία, διότι δὲν ἔχει κοινωνία μὲ τὸν Πάπαν, εἰς τὴν οὐσίαν, διότι δὲν ἀποδέχεται τὸ Παπικὸν Πρωτεῖον, δηλαδὴ τὴν ὑποταγήν της εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ Ρωμαίου Ποντίφηκος.

Παραλλήλως ἀπεκαλύφθη μία ἀκόμη κεφαλή, ὁ λαϊκὸς οἰκουμενισμός, ὁ ὁποῖος προϊόντος τοῦ χρόνου ἐνεδυναμώθη. Ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς γῆς καταφθάνουν καθημερινῶς διαμαρτυρίαι πιστῶν, οἱ ὁποῖοι καταγγέλλουν συμπροσευχὰς καὶ κοινὰς δραστηριότητας κληρικῶν διαφόρων ὁμολογιῶν, αἱ ὁποῖαι ἀμβλύνουν τὴν Ὀρθόδοξον συνείδησιν. Αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὸν οἰκουμενισμὸν ἀσκεῖ σήμερον κατ' ἐξοχὴν τὸ ΠΣΕ, τὸ ὁποῖον δηλώνει διὰ τῶν ἐπισήμων ὀργάνων του ὅτι τὰ θεολογικὰ κείμενα ἔφθασαν πλέον εἰς ἕνα ὅριον, ὅπου διὰ τὴν ἐμπέδωσιν αὐτῶν ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν συνέχισιν τοῦ ἔργου ὀφείλουν οἱ χριστιανοί, ὅπου γῆς, νὰ συμπράττουν καὶ νὰ συνεργάζωνται εἰς ὠφελίμους πράξεις καὶ λατρευτικὰ δρώμενα. Αὐτὸς ὁ «πρακτικὸς οἰκουμενισμὸς» εὑρίσκει μεγάλην ἀπήχησιν, διότι παρακάμπτει τὴν ἀνάγκην θεολογικοῦ διαλόγου καὶ ἔτσι ἀπευθύνεται εἰς περισσοτέρας ὁμολογίας, εἰς ὅσους δὲν ἔχουν θεολογικὴν κατάρτησιν -ἀκόμη καὶ κληρικοὺς- καὶ εἶναι συμβατὸς καὶ μὲ τὸν διαθρησκειακὸν διάλογον!

Μόλις προσφάτως ἔχουν ἀρχίσει οἱ πιστοὶ νὰ ἀντιλαμβάνωνται τὴν τρίτην κεφαλὴν-πυλῶνα τοῦ οἰκουμενισμοῦ ποὺ εἶναι ἡ πολιτική, ἄν καὶ ὁ Ο.Τ. πρὸ πολλῶν ἐτῶν τὸ ἔχει ἐπισημάνει. Ἔως σήμερον ἀρνοῦνται κάποιοι νὰ συνδέσουν τὴν νέαν παγκόσμιον τάξιν μὲ τὸν οἰκουμενισμόν. Θεωροῦν ὅτι τὸ πρῶτον εἶναι ἕνα γενικὸν οἰκονομικὸν σχέδιον, ἐνῶ ὁ οἰκουμενισμὸς ὠφείλετο εἰς τὰς ὑποχωρήσεις κάποιων Πατριαρχῶν, εἰς τὴν ἀμβλυμένην συνείδησίν των, εἰς συμβιβασμοὺς διὰ τὰς ἀνάγκας ἐπιβιώ-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

Αἱρετικὸς ὅποιος δὲν ἀποδέχεται «Πρωτεῖον» κατὰ τοὺς «μεταπατερικοὺς» θεολόγους!

ΚΟΛΟΣΣΙΑΙΑ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ ΕΠΙΒΟΛΗΣ ΠΡΩΤΕΙΟΥ

Τὸ προσωπεῖον τῶν «παρισινῶν θεολόγων» ἀπεκάλυψαν ὁ π. Ἰ. Ρωμανίδης, ὁ π. Μάξιμος Λαυριώτης, ὁ Ἰ. Κορναράκης, ὁ Σεβ. Ναυπάκτου, ὅμως κανεὶς δὲν ἐτόλμησε νὰ ἀπαντήσῃ. Τὴν σκυτάλην ὑπὲρ τοῦ «Πρωτείου» ἀνέλαβον ὁ Σεβ. Σηλυβρίας Μάξιμος, ὁ π. Ἰ. Χρυσαυγῆς καὶ ὁ π. Παντελεήμων Μανουσάκης.

Τοῦ ***κ. Γεωργίου Ἰωάννου Καραλῆ***

Στὴν ἐποχή μας ποὺ μαστίζεται ἀπὸ μία κρίση τεραστίων διαστάσεων, ἐπιχειρεῖται μία προσπάθεια νὰ ὁδηγηθεῖ ἡ ὀρθόδοξη παράδοση σὲ μία διαφορετικὴ κατεύθυνση, σὲ μία θεολογία «μεταπατεριστική», ὅπως πολὺ συχνὰ ἀποκαλεῖται. Πῶς ἐπιτυγχάνεται μία τέτοια διαδικασία χωρὶς νὰ ὑπάρξουν μεγάλες ἀντιστάσεις ἀπὸ τὸ ὀρθόδοξο πλήρωμα; ποὺ ὀδηγεῖ μία τέτοια προσπάθεια;

Ἡ ἀπάντηση αὐτὴ ἔχει δύο σκέλη. **Στὸ πρῶτο σκέλος** γίνεται προσπάθεια νὰ ἀλλοιωθεῖ κατὰ πολὺ ἡ πατερικὴ ἐμπειρία, χωρὶς νὰ ἀμφισβητεῖται ἀκόμα τὸ κῦρος τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Ἁπλῶς καὶ μόνον ὑποδεικνύεται ἀπὸ τοὺς «μεταπατερικοὺς θεολόγους» ὅτι οἱ Πατέρες εἶχαν μία διαφορετικὴ ἀντίληψη ἀπὸ τὴν πραγματική. Αὐτὴ ἡ ἀντίληψη τοὺς φέρνει κοντὰ στὴν παπικὴ καὶ προτεσταντικὴ παράδοση. Ἀφοῦ λοιπὸν οἱ Πατέρες ἔλεγαν τὰ ἴδια πράγματα μὲ τὸν Αὐγουστῖνο, τοὺς σχολαστικούς, γιατί νὰ ὑφίσταται διάκριση μεταξὺ ὀρθοδόξου, παπικῆς καὶ προτεσταντικῆς παρόδοσης σὲ μία ἑνωμένη Εὐρώπη καὶ σ' ἕνα παγκοσμιοποιημένο κόσμο; Ἡ ἕνωση τῶν «ἐκκλησιῶν» κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο εἶναι προσιτὴ καὶ βέβαια ἀναγκαία, γιατί ποιὸ σωστὰ σκεφτόμενο ἀνθρώπινο ὂν θὰ μπορέσει νὰ ἀποκλείσει τὴν ἕνωση τῶν πάντων, ἀφοῦ οἱ θεολογικὲς διαφορὲς τοῦ παρελθόντος ἔχουν πιὰ ξεπεραστεῖ;

Στὸ δεύτερο σκέλος καταβάλλεται μία ὑπεράνθρωπη προσπάθεια ἀπὸ τοὺς «μεταπατερικοὺς θεολόγους» νὰ πληγεῖ τὸ κῦρος τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Γνωρίζοντας καλὰ ὅτι ἡ δική τους ἑρμηνεία τῆς θεολογίας τῶν Πατέρων δὲν ἀνταποκρίνεται στὴν ἀντικειμενικὴ ἀλήθεια, καὶ κάποτε θὰ ἀποκαλυφθεῖ ἡ ἀπάτη, γιατί οἱ Πατέρες γράψανε τόσο πολὺ ποὺ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἰσχυρίζονται αὐτὰ ποὺ τοὺς βάζουν νὰ ποῦν οἱ μεταπατερικοὶ θεολόγοι, γιατί νὰ μὴ πληγεῖ ἀνεπανόρθωτα καὶ τὸ κῦρος τῶν Πατέρων, ἔτσι ὥστε ὅταν θὰ ἔρθουν ὀρθόδοξοι καὶ θὰ ποῦν ὅτι αὐτὴ ἡ ἑρμηνεία δὲν ἀνταποκρίνεται στὴν ἀλήθεια, τότε οἱ «μεταπατερικοὶ θεολόγοι» θὰ ἰσχυριστοῦν: «Δὲν ἐπικυρώθηκαν ὅλες οἱ θεολογικὲς γνῶμες καὶ διατυπώσεις ὅλων τῶν ἱερῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Τοῦτο σημαίνει ὅτι ὅλα ὅσα εἶπαν καὶ ἔγραψαν οἱ Πατέρες δὲν ἔχουν δογματικὸ καὶ ἀναντικατάστατο ἢ καὶ ἀλάθητο κῦρος...» (βλέπε ἄρθρο τοῦ Γρηγορίου Λαρεντζάκη, καθηγητοῦ στὸ Graz ποὺ ἔχει τίτλο. «Ἡ μέθοδος τῶν ἱερῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν Οἰκουμενικῶν συνόδων σὲ ἀντιδιαστολὴ πρὸς τοὺς ἀρνητὲς τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου», δημοσιευθὲν ἀπὸ τὸν ἰστότοπο Ἀμήν). Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἐπιτυγχάνεται μὲ γοργότερο ρυθμὸ ἡ ἕνωση τῶν «ἐκκλησιῶν», ἀφοῦ πιὰ οἱ ὀρθόδοξοι δὲν στηρίζονται στὴν ἀλήθεια τῶν Πατέρων, ἄρα καὶ ἡ θεολογία θὰ πρέπει νὰ προσαρμοστεῖ στὶς ἀπαιτήσεις τῶν καιρῶν, δηλαδὴ νὰ γίνει «μεταπατερική».

Τὸ πρόσωπον

Ἡ προσπάθεια νὰ ἀλλοιωθεῖ ἡ θεολογία τῶν Πατέρων ἄρχισε ἤδη ἀπὸ πολὺ νωρὶς στὸν ἑλλαδικὸ χῶρο, τουλάχιστον πρὶν ἀπὸ τριάντα χρόνια, μὲ τὴν γνωστὴ σὲ ὅλους «θεολογία» τοῦ προσώπου. Ὅτι δηλαδὴ τάχα τὸ πρόσωπο ἄνευ τῆς φύσεως εἶναι ἡ ὑπέρτατη ἀλήθεια τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ ὅτι τάχα μόνο αὐτὸ εἶναι ἡ εἰκόνα τοῦ Θεοῦ στὸν ἄνθρωπο. Ὄχι μόνο ἡ εἰκόνα ἀλλὰ καὶ τὸ καθ' ὁμοίωση. **Πῶς ὅμως ὁρίζεται;** Τὸ πρόσωπο ὁρίζεται σὰν σχέση ἑνὸς ἐγὼ μὲ ἕνα ἐσύ. Ἐτυμολογικὰ γιὰ τοὺς «μεταπατερικοὺς» θεολόγους τὸ πρόσωπο βγαίνει ἀπὸ τὸ πρὸς καὶ ὄψιν. Δηλαδὴ εἶναι ἕνα ἐγὼ ποὺ βρίσκεται μπροστὰ στὴν ὄψη ἑνὸς ἐσὺ καὶ σὲ σχέση μαζί του. Ἂν δὲν ὑπάρχει ἡ σχέση δὲν θὰ μπορέσουμε ποτὲ νὰ ὁρίσουμε ἕνα πρόσωπο. Ἡ σχέ-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Τὰ Θρησκευτικὰ καὶ «τὰ ἄλαλα καὶ τὰ μπάλαλα» τῶν Ἐπισκόπων μας!

Τοῦ ***κ. Ἐπιφανίου Στόκου,*** *Θεολόγου, Ἐφόρου τοῦ Δ.Σ. τῆς Π.Ε.Θ.*

Οἱ Ἕλληνες Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ παρακολουθοῦμε μὲ μεγάλη ἔκπληξη καθημερινά, Ὀρθόδοξους Ἕλληνες Μητροπολίτες, νὰ ἐμφανίζονται, συγκεκαλυμμένα μέν, ξεκάθαρα δέ, ὑπὲρ τῶν νέων Προγραμμάτων Σπουδῶν τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν, τὰ ὁποῖα ἔχουν ἀποδοκιμαστεῖ ἀπὸ τὸ σύνολο σχεδὸν τοῦ θεολογικοῦ καὶ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος. Ἐκεῖνο ποὺ ἐκπλήσσει περισσότερο εἶναι ὅτι, ὄχι μόνο ἐπιδοκιμάζουν τὰ Προγράμματα αὐτὰ ἀλλὰ υἱοθετοῦν τὰ ἐπιχειρήματα, ἀκόμη καὶ τὴ φρασεολογία τῶν Συντακτῶν τῶν Προγραμμάτων αὐτῶν.

Συγκεκριμένα, πρόσφατα ἀκούσαμε τὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιο, σὲ συνέντευξη ποὺ παραχώρησε σὲ δημοσιογραφικὴ ἠλεκτρονικὴ ἱστοσελίδα[1], νὰ δηλώνει ὅτι «ἦταν μία ἀναγκαιότητα, αὐτὸ ὅλοι τὸ ἀναγνωρίζουνε, νὰ εἶναι (τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν), ἕνα, ὀρθοδόξου χαρακτῆρος, μάθημα, ποὺ νὰ μπορεῖ νὰ ἀπευθυνθεῖ σὲ ὅλα τὰ παιδιὰ καὶ νὰ παραμείνει πάντοτε στὰ χέρια τῶν Θεολόγων μας».

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Ἄρχοντες καί ἀρχόμενοι, ξυπνῆστε!

Τοῦ ***κ. Δημητρίου Ε. Κουτρούμπα***
Προέδρου τοῦ Πνευμ. Κέντρου Ρουμελιωτῶν, Ὁμ. Καθ. Ε.Κ.Π.Α.

Πρίν 3 περίπου χρόνια σέ ἐπανειλημμένες συζητήσεις μου μέ ἀνώτερους ἀξιωματούχους τῆς Χώρας πού θά μποροῦσαν νά ἐπηρεάσουν τά πράγματα, ἄν ἤθελαν, ἀποκόμισα τήν ἐντύπωση ὅτι θά ἐφρέναραν καί ἐν τέλει θά ματαίωναν τήν ἵδρυση στήν Ἀθήνα ἐπισήμου μουσουλμανικοῦ τεμένους, γιά τό ὁποῖο προβαλόταν ὡς κύριος λόγος ἰδρύσεως τό ὅτι ἄλλες εὐρωπαϊκές πρωτεύουσες διαθέτουν τέτοια τεμένη. Δηλαδή ἐν πάσῃ μεγαλοπρεπείᾳ ὁ ἑλληνικός πιθηκισμός τῶν ἀνιστόρητων καί ἡμιμαθῶν ἀνευθυνοϋπευθύνων μας, κοινῶς εὐρωλιγούρηδων καί ἀμερικανολιγούρηδων, οἱ ὁποῖοι κατευθύνονται ἀπό πληρωμένους πράκτορες καί ἀργυρώνητα μέσα ἐνημέρωσης πού ἀκολουθοῦν ξένα σκοτεινά σχέδια ντυμένα μέ τήν λευκή προβιά τῆς δημοκρατίας, τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων, τῆς ἀνεξιθρησκίας, τῆς παγκοσμιοποίησης καί τοῦ ἀνθρωπισμοῦ…

Ὅλοι αὐτοί ἐπιδιώκουν ὥστε τό μέχρι πρότινος κατ' ἐξοχήν ὁμοιογενές ἀπό ἀπόψεως πληθυσμοῦ καί χριστιανικῆς ὀρθοδοξίας ἑλληνικό κράτος νά μεταβληθῆ καί νά ἐξομοιωθῆ μέ τά ἀποικιοκρατικά κράτη τῆς Εὐρώπης (Ἀγγλία, Γαλλία, Ὁλλανδία, Πορτογαλία κλπ.), πού γιά δικά τους οἰκονομικά καί γεωπολιτικά συμφέροντα μετέφεραν στίς χῶρες τους πανσπερμία φυλῶν καί θρησκειῶν, ἤ μέ τίς πανσπερμικές ΗΠΑ, ὅπου γιά ἄλλους λόγους συγκεντρώθηκε ἀπό ὅλον τόν πλανήτη «κάθε καρυδιᾶς καρύδι» καί κάθε θρησκεία, αἵρεση, θεωρία ἤ τρέλλα. Καί ὅλα αὐτά προβάλλονται σήμερα μέ σκοπό τήν ὁμαδοποίηση, τή μετατροπή τῶν ἀνθρώπων σέ ὅμοιες, πληκτικές καί εὐκόλως χειραγωγούμενες ἀγέλες ὁμοιόμορφων ζώων. Ἐνῶ ἡ διαφορετικότητα καί ἡ ποικιλία, ὅπως δείχνει ἡ ποικιλία στόν φυτικό, ζωικό καί ἀνόργανο κόσμο, ἀποτελεῖ πηγή ζωῆς καί ὁμορφιᾶς…

Τά σχέδια αὐτά τῶν Εὐρωπαίων καί Ἀμερικανῶν καί τῶν ἐνταῦθα εὐρωλιγούρηδων καί ἀμερικανολιγούρηδων μοιάζουν καταπληκτικά μέ τήν προσπάθεια τῆς κολοβῆς ἀλεποῦς τοῦ μύθου, ἡ ὁποία, ἀφοῦ πιάστηκε σέ δόκανο καί ἔχασε τήν οὐρά της, κάλεσε σέ συνέλευση τίς ἄλλες ἀλεποῦδες, γιά νά τίς πείση νά κόψουν καί αὐτές τήν οὐρά τους:

Μιά ἀλεπού τότε μικρή στάθηκε πιό πονηρή:

—Ἄν δέν σοῦ 'λειπε ἡ δική σου, θ' ἄκουγα τή συμβουλή σου!…

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Ἡ Σιὼν κατὰ τοῦ Σιωνισμοῦ

Μία ἑλληνορθόδοξος κριτικὴ ἐναντίον τῆς ἀοράτου δικτατορίας τῶν Σιωνιστῶν

Γράφει ὁ ***κ. Διόδωρος Ράμμος,*** *Ἱστορικός-Ἀρχαιολόγος*

8ον

Ἀναβίωσις τοῦ σοδομισμοῦ

Ὅλα αὐτά, δυστυχῶς, ἰσοπεδώθηκαν ἀπὸ τὶς μπουλντόζες τοῦ Σιωνισμοῦ. Μᾶς ἔπεισαν ὅτι δὲν ὑπάρχει ἠθική, ἠθικὴ εἶναι μόνο ἡ γνώμη μας. Μᾶς ἀρέσει κάτι, τὸ κάνουμε, δὲν μᾶς ἀπασχολεῖ ἂν εἶναι ἠθικό. Δὲν μᾶς νοιάζει τί θεωροῦσαν γιὰ χιλιετίες οἱ ἄνθρωποι ὡς αἰσχρό. Καὶ πλέον καταργεῖται τὸ ἐν οἴκῳ μὴ ἐν δήμῳ. Τὰ πάντα ἐν δήμῳ. Κάπως ἔτσι ἐπῆλθε καὶ ὁ λεγόμενος πανσεξουαλισμός, ἡ γύμνωση στὴ γυναικεία μόδα καὶ στὰ τελευταῖα χρόνια ὁ θρίαμβος τῆς ὁμοφυλοφιλίας.

Τὸ γενετήσιο ἔνστικτο εἶναι μία φυσιολογικὴ κατάσταση στὸν ἄνθρωπο, μὲ προϋποθέσεις βέβαια. Οἱ Σιωνιστὲς τὸ μετέτρεψαν σὲ τρόπο καὶ σκοπὸ τῆς ζωῆς, διαλύοντας κάθε ἠθικὸ φραγμό. Κάθε στοιχεῖο τοῦ ἔρωτα, ἀπὸ προσωπικὴ καὶ ἰδιωτικὴ ὑπόθεση τοῦ κάθε ἀνθρώπου, ἔγινε δημόσιο θέαμα. Ἀκόμη καὶ τὸ καθημερινὸ ντύσιμο τῶν γυναικῶν. Τὰ ροῦχα ποὺ φορᾶνε πλέον οἱ γυναῖ-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

Διετές μνημόσυνον Γεωργίου Ζερβοῦ

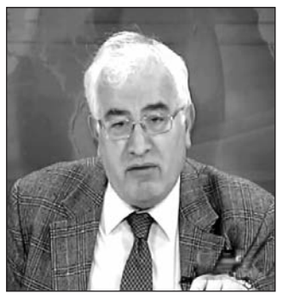

Τὴν Παρασκευὴν 17ην Φεβρουαρίου ἐ.ἔ. εἰς τὸν Ἱ. Ν. Ἁγ. Νεκταρίου τῆς Π.Ο.Ε (Λ. Θησέως 25, Ν. Ἐρυθραία) καὶ τό Σάββατον 18ην Φεβρουαρίου ἐ.ἔ. εἰς τὸ μετὸχι τῆς Ἱ. Μ. Μ. Λαύρας, «Ἄξιόν Ἐστιν», εἰς Βαρυμπόμπην Ἀττικῆς, μετὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν θὰ τελεσθῆ τὸ διετές μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ μακαριστοῦ ἀδελφοῦ μας Γεωργίου Ζερβοῦ, Διευθυντοῦ Συντάξεως τοῦ «Ὀρθοδόξου Τύπου».

«Σήμερα ἡ ἁμαρτία ἔγινε μόδα»

Τοῦ ***πρωτοπρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάτση***

Ἡ ΕΙΚΟΝΑ ποὺ παρουσιάζει ἡ κοινωνία μας εἶναι ἀπογοητευτική. Οἱ ἄνθρωποι ζοῦν χωρὶς τὸ πνευματικὸ φῶς τοῦ Εὐαγγελίου. Οἱ ἐντολὲς δὲν τηροῦνται ἢ γιὰ νὰ τὸ πῶ καλύτερα περιφρονοῦνται. Οἱ περισσότεροι ἁμαρτάνουν καθημερινά, χωρὶς καμιὰ ἀναστολὴ καὶ συναίσθηση. Τὸ φαινόμενο αὐτὸ προκαλεῖ καὶ οἱ συνειδητοὶ χριστιανοὶ βιώνουν βαθύτατη πικρία, ἡ ὁποία διαρκεῖ, γιατί δὲν φαίνεται πουθενὰ ἡ μετάνοια.

Οἱ σύγχρονοι ἄνθρωποι τρέχουν στὸν κατήφορο τῆς ἁμαρτίας, σὰν ἀφηνιασμένα ἄλογα ποὺ δὲν πειθαρχοῦν στοὺς ἀναβάτες τους. Εἶναι σχεδὸν ἀδύνατο νὰ τοὺς ἀνακόψεις τὴ φόρα πρὸς τὴν ἁμαρτία, ὑπενθυμίζοντάς τους τὴ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι ἀπαθεῖς, ἀδιάφοροι, εὐερέθιστοι, ἀντιδραστικοί, ἀπορριπτικοὶ καὶ ἐχθρικοί. Δύσκολοι στὴν προσέγγιση, δύσκολοι στὴ συνεννόηση καὶ ἀμετάπειστοι λόγῳ ὑπερηφανείας. Ὡστόσο, δὲν πρέπει νὰ τοὺς ἀφήνουμε στὴν τύχη τους. Εἶναι ὑποχρέωσή μας νὰ προσευχόμαστε γι' αὐτοὺς προκειμένου ὁ Θεὸς νὰ βάλει τὸ χέρι του, νὰ τοὺς λυπηθεῖ καὶ νὰ ἐμποδίσει τὴν πτώση τους στὴ σκοτεινὴ ἄβυσσο, ὅπου δὲν ὑπάρχει ἐλπίδα σωτηρίας.

Οἱ κοσμικοὶ ἐνοχλοῦνται ἀπὸ τὴν παρουσία τῶν εὐλαβῶν, γι' αὐτὸ μιλοῦν περιφρονητικὰ καὶ τοὺς χαρακτηρίζουν μὲ πολὺ σκληρὰ καὶ ἄδικα λόγια. Πρόκειται γιὰ ἔμμεσο διωγμὸ ποὺ πληγώνει. Ὁ ἅγιος Παΐσιος ὁ ἀγιορείτης ἀνησυχοῦσε γιὰ τὴν πνευματικὴ κατάσταση τῶν συγχρόνων ἀνθρώπων καὶ συχνὰ ἔλεγε: «Σήμερα τὴν ἁμαρτία τὴν ἔκαναν μόδα καὶ οἱ σημερινοὶ ἄνθρωποι, ἂν δοῦν ἕνα νὰ μὴν ἀκολουθῆ τὸ ρεῦμα τῆς ἐποχῆς, νὰ μὴ ἁμαρτάνη, νὰ εἶναι λίγο εὐλαβής, τὸν λένε καθυστερημένο, ὀπισθοδρομικό. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι τὸ νὰ μὴ ἁμαρτάνουν τὸ θεωροῦν προσβολὴ καὶ τὴν ἀμαρτία τὴν θεωροῦν πρόοδο. Αὐτὸ εἶναι τὸ χειρότερο ἀπὸ ὅλα. Ἂν οἱ σημερινοὶ ἄνθρωποι ποὺ ζοῦν στὴν ἁμαρτία τουλάχιστον τὸ ἀναγνώριζαν, θὰ τοὺς ἐλεοῦσε ὁ Θεός. Ἀλλὰ δικαιολογοῦν τὰ ἀδικαιολόγητα καὶ ἐγκωμιάζουν τὴν ἁμαρτία. Αὐτὸ εἶναι καὶ ἡ μεγαλύτερη βλασφημία κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· τὴν ἁμαρτία νὰ τὴν θεωροῦν πρόοδο καὶ τὸ ἠθικὸ νὰ τὸ λένε κατεστημένο. Γι' αὐτὸ ἔχουν μεγάλο μισθό, μεγάλη ἀξία, αὐτοὶ ποὺ ἀγωνίζονται στὸν κόσμο καὶ διατηροῦν καθαρὴ ζωή» (Λόγοι, Α΄, Μὲ πόνο καὶ ἀγάπη γιὰ τὸν σύγχρονο ἄνθρωπο, 1998, σελ. 44).

Μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἁμαρτωλὴ κοινωνία οἱ ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ ἔχουν μεγάλη ἀνάγκη νὰ στηριχθοῦν σὲ πνευματικοὺς κληρικούς, γιὰ νὰ μὴ παρασυρθοῦν καὶ αὐτοὶ ἀπὸ τὸ ὁρμητικὸ ρεῦμα τῆς ἁμαρτίας ποὺ ἐπικρατεῖ ἢ γιὰ νὰ σταθεροποιήσουν τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο πρέπει νὰ ἐνεργοῦν καὶ νὰ δίνουν τὴ μαρτυρία τοῦ Χριστοῦ, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι οἱ καλοπροαίρετοι θὰ ἀφυπνισθοῦν καὶ θὰ στραφοῦν πρὸς τὸ Θεό, ἐγκαταλείποντας τὶς ἁμαρτωλές τους ἐπιλογές.

Ὁ Σεβ. κ. Ἀμβρόσιος καί ὁ Τοῦρκος σύμβουλος

Εἶναι δυνατόν νά ταυτίζωνται οἱ ἀπόψεις ἑνός ἀρχιερέως τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας μέ ἐκεῖνες τοῦ συμβούλου τοῦ πρωθυπουργοῦ τῆς γείτονος χώρας, ἡ ὁποία μάλιστα ὀρέγεται καί τά ἐδάφη τῆς Χώρας μας; Και ὅμως εἶναι! Ὁ κ. Ἀμβρόσιος σέ ἐπιστολή του πρός τόν πρωθυπουργό τῆς

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

Ο ΑΓΙΟΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ

Τὴν 10ην Φεβρουαρίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τὴν μνήμην τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἱερομάρτυρος Χαραλάμπους.

Ἀνωτέρω εἰκὼν ἐκ τῆς Ἱ. Μ. Ἁγίου Στεφάνου Μετεώρων.

Ὁδηγὸς τοῦ ἀγῶνος ὁ π. Ἐπιφάνιος

Γράφει ***ὁ Μοναχὸς Ἀρσένιος,*** *Σκήτη Κουτλουμουσίου, Ἅγιον Ὄρος*

ΜΕΛΕΤΩΝΤΑΣ τὸ κατὰ δύναμιν τὸ βιβλίο τοῦ μακαριστοῦ καὶ σοφοῦ γέροντος Ἐπιφανίου Θεοδωροπούλου «Τὰ δύο ἄκρα», ὁμολογῶ πὼς βρῆκα πολλὲς ἀπαντήσεις καὶ ἀνάπαυση ψυχικὴ ἀπὸ τὰ δύσκολα ποὺ διερχόμαστε, δηλ. ἀπὸ τὸν οἰκουμενισμὸ καὶ τὸν ζηλωτισμό. Κανεὶς δὲν ἀμφιβάλλει πὼς ἡ Ἐκκλησία μας ἔχει ταλαιπωρηθεῖ πολὺ ἀπὸ αὐτὰ τὰ δύο ἄκρα. Ὁ οἰκουμενισμὸς μὲ σύνθημα- μᾶλλον μὲ δόλωμα- τὴν ἀγαπολογία προελαύνει μὲ πολὺ θράσος καὶ ἀναίδεια καὶ στὸ πέρασμά του ἰσοπεδώνει τὰ πάντα: ἁγίες Συνόδους, ἱεροὺς Κανόνες, παραδόσεις, ἀλλὰ τί λέω; Ἀκόμη καὶ τὴν Ἁγία Τριάδα τόλμησε καὶ ὕβρισε διὰ τοῦ filioque καὶ ἀλάθητου τοῦ Πάπα, ποὺ εἶναι τὸ ἀφεντικὸ τοῦ οἰκουμενισμοῦ. Καὶ ὅλα αὐτὰ ἔχει ὑπεραπλουστεύσει μὲ τὴν καταραμένη ἀγαπολογία. Δὲν μποροῦμε νὰ ἐκτιμήσουμε πόσο ἔχει ἀκριβῶς προχωρήσει στὴν Ἑλλάδα μας ὁ Οἰκουμενισμὸς ἀλλὰ σίγουρα τὸ ρεῦμα ποὺ κινεῖται εἶναι πολὺ ἀνησυχητικό.

Ἔτσι λοιπὸν τὸ ἕνα ἄκρο, ὁ οἰκουμενισμός, μᾶς ἦρθε ἀπὸ τὴν δαιμονοκρατούμενη Δύση. Τὸ δεύτερο ἄκρο προῆλθε μέσα ἀπὸ τὰ σπλάγχνα τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μας καὶ λέγεται ζηλωτισμός. Ὁ ζηλωτισμὸς γεννήθηκε τὸ 1924 ἀπὸ μία ἄστοχη ἐνέργεια τῶν ἡγετῶν τῆς Ἐκκλησίας μας ποὺ ἄλλαξε τὸ ἡμερολόγιο γιὰ τὸ χατήρι τῶν οἰκουμενιστῶν, ὡστόσο ὅμως δὲν ἐπέφερε καμία ἀλλοίωση στὸ δόγμα τῆς Ἁγίας Τριάδος. Νὰ ποῦμε πὼς τὸ μὲν παλαιὸ ἑορτολόγιο ἦταν ἀπὸ εἰδωλολάτρη, τὸ δὲ νέο ἀπὸ οἰκουμενιστή. Κι ἐνῶ ὅπως εἴπαμε δὲν ζημιώθηκε ἡ Ἐκκλησία μας ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀλλαγὴ τοῦ ἑορτολογίου, ὅμως ζημιώθηκε ἀπὸ τὰ τέκνα της, ποὺ δυστυχῶς γιὰ χάρη τῶν 13 ἡμερῶν δημιουργήθηκε σχίσμα ποὺ ταλαιπωρεῖ τὴν Ἐκκλησία μας ἀρκετὲς δεκαετίες, λὲς καὶ μὲ τὸ παλιὸ ἡμερολόγιο δὲν πήγαινε κανεὶς στὴν κόλαση. Ἔτσι λοιπὸν βάλλεται ἡ μητέρα μας Ἐκκλησία ἀπὸ αὐτὰ τὰ δύο ἐπικίνδυνα ἄκρα καὶ ἐμεῖς ποὺ θέλουμε νὰ περπατήσουμε τὴν βασιλικὴ ὁδὸ τοῦ Χριστοῦ μας ποὺ μόνον σ' αὐτὴν περπάτησα

Γεγονότα καὶ Σχόλια

Εἰς ἑαυτὸν ἐλθών

Τὴ δεύτερη Κυριακή του Τριωδίου ποιοῦμε ἀνάμνηση τῆς πλέον θαυμαστῆς καὶ ψυχοσωτήριας παραβολῆς τοῦ Ἀσώτου υἱοῦ τοῦ Εὐαγγελίου (Λουκ.15,11-33). Μετὰ τὴ διδακτικὴ παραβολὴ τοῦ Τελώνου καὶ τοῦ Φαρισαίου, γιὰ τὴν ἀποκοπὴ τοῦ πάθους τῆς ὑπερηφάνειας καὶ ἐγωπάθειας, ἔρχεται ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία νὰ μᾶς διδάξει τὸ ἄμετρο ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Ἀφοῦ ὁ πιστὸς αἰσθανθεῖ τὴν ἀνάγκη τῆς ταπεινότητας, τὸ ἑπόμενο στάδιο εἶναι νὰ μάθει γιὰ τὴν ἄμετρη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Ἡ αἴσθηση τῆς ἄμετρης θείας ἀγάπης προϋποθέτει τὴν προσωπικὴ ταπείνωση μπροστὰ στὸ θεῖο μεγαλεῖο. Ὁ ὑπερήφανος καὶ ὑπερόπτης ἄνθρωπος βρίσκεται σὲ μία ἀπίστευτη ψευδαίσθηση αὐτάρκειας, ἡ ὁποία τὸν ἐμποδίζει νὰ καταλάβει τὴν ἀνάγκη τῆς μετάνοιας καὶ τῆς σωτηρίας. Ἀλλά, ὅπως τονίζει σύγχρονος θεολόγος «Ἡ μετάνοια ἀπαιτεῖ ἰδιαίτερο ἡρωισμὸ καὶ ἀγωνιστικὴ διάθεση, ὅπως ἀποτυπώνεται θαυμάσια στὴν εὐαγγελικὴ περικοπὴ τοῦ ἀσώτου υἱοῦ. Ὅπως ὅλα τὰ ἀγαθά, ἔτσι καὶ ἡ σωτηρία μας, εἶναι ἀποτέλεσμα ἡρωισμοῦ, ἀσυμβίβαστης αὐταπάρνησης καὶ σκληροῦ ἀγώνα. Ὁ ἀντίδικος διάβολος ἐπιτίθεται "ὡς λέων ὠρυόμενος" (Α΄Πετρ.5,8) κατὰ τοῦ ἀνθρώπου, τὸν πολεμᾶ μὲ λύσσα καὶ δὲν τὸν ἀφήνει νὰ ἔρθει «εἰς ἑαυτόν». Τοῦ βάζει ἄπειρα ἐμπόδια, γιὰ νὰ τοῦ ἐκριζώσει κάθε διάθεση μετάνοιας. Τὸ χειρότερο καὶ πλέον ἀποτελεσματικὸ ἐμπόδιο, ποὺ τοῦ βάζει, εἶναι ἡ ἀπελπισία. Βάζει στὸ μυαλὸ τοῦ ἁμαρτωλοῦ ἀπαισιόδοξες σκέψεις καὶ ἰδέες, ὅτι δῆθεν ὁ Θεὸς τὸν μισεῖ καὶ δὲν θὰ τὸν συγχωρήσει γιὰ τὴν ἁμαρτωλότητά του, κρατώντας τον δέσμιο τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ κακοῦ. Ὅμως ὁ ἁμαρτωλός, τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ ἔχει νὰ σκεφτεῖ, εἶναι ὅτι ὁ Θεὸς ποτὲ δὲν ἔπαψε νὰ τὸν ἀγαπᾶ καὶ τὸν προσμένει ἐναγωνίως νὰ ἐπιστρέψει στὶς στοργικές του ἀγκάλες. Νὰ στηρίξει τὶς ἐλπίδες του στὸ ἀπύθμενο θεῖο ἔλεος, τὸ ὁποῖο μπορεῖ νὰ σβήσει ἀκόμα καὶ τὸ μεγαλύτερο κρῖμα».

Ὑψώνονται σημαῖαι τοῦ «Ἰσλαμικοῦ Κράτους» εἰς τὴν Ἀλβανίαν!

Η ΜΕΣΗ Ἀνατολὴ «μεταφέρθηκε» (καὶ) στὰ Βαλκάνια! Τὸ φρικτὸ καὶ δολοφονικὸ «Ἰσλαμικὸ Κράτος» ἀναρτᾶ τὶς σημαῖες του στὴ «γειτονιά» μας, στὴν Ἀλβανία! Αὐτὸ ἀποκαλύπτει ἡ ἰταλικὴ ἐφημερίδα «La Repubblica»: «Ἰταλικὸ δημοσίευμα, ποὺ βασίζεται σὲ πηγὴ τῶν ἰταλικῶν μυστικῶν ὑπηρεσιῶν, κάνει λόγο γιὰ αὐξανόμενο κίνδυνο τζιχαντιστικῆς τρομοκρατίας ἀπὸ τὸ Ἰσλαμικὸ Κράτος (ISIS) στὴν Ἀλβανία. Συγκεκριμένα ἡ "La Repubblica" σὲ ἄρθρο της, ποὺ ἀναδημοσιεύει τὸ Βαλκανικὸ Περισκόπιο, μὲ τίτλο: "Τρομοκρατία, σημαῖες τοῦ ISIS σὲ ἀλβανικὰ χωριὰ" κρούει τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου, ἰδιαίτερα στὴν ἰταλικὴ ἐπαρχία τῆς Ἀπουλίας ἀπὸ Ἀλβανοὺς τζιχαντιστές, τονίζοντας ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀτόμων ποὺ ἔχουν ριζοσπαστικοποιηθεῖ στὴν Ἀλβανία ἔχει αὐξηθεῖ σημαντικά. […] Ἡ ἰταλικὴ ἐφημερίδα ἐπισημαίνει ὅτι οἱ Ἀλβανοὶ ποὺ ἔχουν ἐνταχθεῖ στὸ Ἰσλαμικὸ Κράτος προέρχονται ἀπὸ τὶς νότιο-ἀνατολικὲς περιοχὲς τῆς Ἀλβανίας. Προσθέτει, ἀκόμη, ὅτι εἶναι γνωστὸ ὅτι Ἀλβανοὶ ἐμπλέκονται σὲ ἐγκληματικὲς ὁμάδες, οἱ ὁποῖες λειτουργοῦν κυρίως στὴν ἐπαρχία τοῦ Μπάρι μὲ τὴ διακίνηση ναρκωτικῶν καὶ ὅπλων» (Ἰστ. .tribune.gr)! Προφανῶς ἡ εἴδηση αὐτὴ εἶναι κάτι περισσότερο ἀπὸ ἀνησυχητική. Ὁ «πόλεμος τοῦ Ἄλλαχ» εἶναι θέμα χρόνου νὰ ἀρχίσει στὰ Βαλκάνια. Τὰ καλόπαιδα τοῦ Ἰσλὰμ ἀκονίζουν τὰ δολοφονικά τους μαχαίρια! Ὁ Θεὸς νὰ βάλει τὸ χέρι Του!

Σφοδρὴ ἀντίδρασις διὰ τὴν ἀφιέρωσιν πόλεως εἰς τὸν Θεόν!

ΜΕΤΑ τὴν Πολωνία, Δήμαρχος στὴ Βραζιλία ἀφιέρωσε τὴν πόλη του στὸ Θεό. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἄρεσε καθόλου στὴν πλειοψηφία τῶν δημοτῶν του. Δεῖτε τὴν ἐνδιαφέρουσα εἴδηση: «Τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ ἔκανε ὁ δήμαρχος τοῦ Γκουανάμπι, στὴ Βραζιλία, ἀμέσως μόλις ἀνέλαβε τὰ καθήκοντά του, τὴν Πρωτοχρονιά, ἦταν νὰ παραδώσει τὰ κλειδιὰ τῆς πόλης του στὸν… Θεό. Τὸ δεύτερο, νὰ ζητήσει συγγνώμη ἀπὸ τοὺς συμπολίτες του γιὰ αὐτήν του τὴν ἀπόφαση. […] "Ἐγώ, ὁ Ζάιρο Μαγκαλιάες, διορισμένος ἐκ Θεοῦ, ἐκλεγμένος μὲ τὴ λαϊκὴ ψῆφο γιὰ τὴ θητεία τοῦ 2017-20, διατάσσω τὴν παράδοση τῶν κλειδιῶν αὐτοῦ τοῦ δήμου τοῦ Γκουανάμπι στὸν Θεὸ" ἀνέφερε στὸ κείμενό του ὁ νέος δήμαρχος τῆς πόλης τῶν 85.000 κατοίκων στὴν Πολιτεία τῆς Μπαΐα, στὴ βορειοανατολικὴ Βραζιλία. […] Τὸ "θεοπνευστο" διάταγμα ἄφησε ἄφωνους τοὺς κατοίκους τῆς πόλης. Σὰν τοὺς ἄρτους τοῦ Εὐαγγελίου, οἱ ὀργισμένες ἢ εἰρωνικὲς ἀναρτήσεις στοὺς ἰστοτόπους κοινωνικῆς δικτύωσης πολλαπλασιάστηκαν ταχύτατα. Ὁ τοπικὸς εἰσαγγελέας ζήτησε τὴν ἔναρξη μιᾶς δικαστικῆς διαδικασίας γιὰ τὴν ἀκύρωση τοῦ ἀντισυνταγματικοῦ διατάγματος» (Ἰστ. Τρωκτικό2)! Δὲν θὰ σχολιάσουμε αὐτὴ καθ' ἑαυτὴ τὴν πράξη τοῦ Δημάρχου, τῆς ὁποίας δὲ γνωρίζουμε τὰ πραγματικὰ κίνητρα, ἀλλὰ τὴν ἀντίδραση τῶν πολιτῶν. Ἀντέδρασαν στὸ διάταγμα, διότι δὲν θέλουν νὰ ἀνήκουν στὸ Θεό! Εἶναι ἕνα ἀκόμη δεῖγμα τοῦ σύγχρονου ἀποστάτη ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος προσπαθεῖ νὰ «ἀποτινάξει» τὸ Θεὸ ἀπὸ τὴ ζωή του! Αὐτὸ εἶναι ἄλλωστε καὶ τὸ δρᾶμα του!

Ὁ οἰκουμενισμὸς εἶναι παπικὸν κατασκεύασμα!

ΤΟ ΣΥΓΧΡΟΝΟ «δόγμα», τὸ ὁποῖο κυριαρχεῖ στοὺς οἰκουμενιστικοὺς καὶ συγκρητιστικοὺς κύκλους εἶναι αὐτὸ τῆς «ἑνωθεΐας», ὅτι δηλαδὴ ὅλες οἱ θρησκεῖες καὶ κυρίως οἱ «μονοθεϊστικές», λατρεύουν τὸν ἴδιο Θεό, μὲ διαφορετικὸ τρόπο καὶ πὼς ὅλες οἱ θρησκεῖες παρέχουν σωτηρία καὶ ὁδηγοῦν στὸν ἕνα Θεό! Ἀπὸ τοὺς πρώτους διδάξαντες αὐτοῦ τοῦ δαιμονικοῦ «δόγματος» ὑπῆρξε ὁ «μακαρίτης» πάπας Παῦλος ὁ ΣΤ΄. Δεῖτε τί εἶχε δηλώσει στὸ περιοδικὸ La Croix στὶς 11 Αὐγούστου 1970: «Οἱ Ἑβραῖοι καὶ οἱ Ἰσλαμικοὶ λαοί, καὶ οἱ Χριστιανοί… αὐτὲς οἱ τρεῖς ἐκφράσεις τοῦ ἴδιου μονοθεϊσμοῦ, μιλοῦν μὲ τὶς αὐθεντικότερες καὶ ἀρχαιότερες, κι ἀκόμα μὲ τὶς τολμηρότερες καὶ πειστικότερες φωνές. Γιατί νὰ μὴ εἶναι δυνατό, τὸ ὄνομα τοῦ ἴδιου Θεοῦ, ἀντὶ νὰ προκαλεῖ ἀδιάλλακτη ἐναντιότητα, νὰ ὁδηγεῖ μᾶλλον σὲ ἀμοιβαῖο σεβασμό, κατανόηση καὶ εἰρηνικὴ συνύπαρξη: Δὲν θὰ ἔπρεπε ἡ ἀναφορὰ στὸν ἴδιο Θεό, στὸν ἴδιο Πατέρα, χωρὶς προκαταλήψεις στὴ θεολογικὴ συζήτηση, νὰ μᾶς ὁδηγήσει μᾶλλον νὰ ἀνακαλύψουμε μία μέρα αὐτὸ ποὺ εἶναι τόσο προφανές, ἀλλὰ καὶ τόσο δύσκολο – ὅτι εἴμαστε ὅλοι παιδιὰ τοῦ ἴδιου Πατέρα κι ὅτι γι' αὐτὸ εἴμαστε ὅλοι ἀδελφια;» (Ἰστ. Ἀκτῖνες)! Ἰδοὺ λοιπὸν τὸ τεκμήριο ὅτι ὁ οἰκουμενισμὸς «σκαρώθηκε» στὰ σκοτεινὰ ἄδυτα τοῦ Βατικανοῦ. Εἶναι τὸ νέο παπικὸ «δόγμα» γιὰ τὴν κατάκτηση τοῦ κόσμου ἀπὸ τὸν «ἀντιπρόσωπο τοῦ Χριστοῦ στὴ γῆ», ἔστω καὶ χωρὶς τὴν πίστη στὸ Χριστό, τὸ ὁποῖο θεσπίστηκε ὡς … ἐκκλησιαστικὴ ἀλήθεια, ἀπὸ τὴν Β΄ Βατικάνειο «Σύνοδο»! Ἡ τραγῳδία εἶναι ὅτι αὐτὸ τὸ δαιμονικὸ «δόγμα» υἱοθέτησαν καὶ οἱ «δικοί» μας οἰκουμενιστές. Παρόμοιες δηλώσεις τοῦ «μακαρίτη ἀλάθητου» ἀκοῦμε καὶ ἀπὸ ὑψηλόβαθμα «ὀρθόδοξα» χείλη! Δυστυχῶς!

Μεταναστευτικόν: Ἡ «αἱμορραγία» τοῦ στρατοῦ μας

ΤΗ ΣΤΙΓΜΗ ποὺ τὸ «Ἰσλαμικὸ Κράτος» κραδαίνει τὶς χατζάρες του στὰ Βαλκάνια, ἔρχεται ἕνα σοκαριστικὸ δημοσίευμα νὰ μᾶς αὐξήσει τὴν ἀνησυχία μας. Πρόκειται γιὰ τὴν δραματικὴ μείωση τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ, ἐξαιτίας τῆς μετανάστευσης τῶν νέων μας! Δεῖτε τὴν εἴδηση, ὅπως τὴν ἀποκάλυψε ὁ δημοσιογράφος κ. Λ. Μπαλαβέρης: «Ὁλόκληρη σχεδὸν ἡ ἐφεδρεία τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ, περίπου 150.000 ἄνδρες, ἡλικίας 18-45 ἐτῶν, στρατιωτικῶς ἱκανοί, ἔχει μεταναστεύσει στὸ ἐξωτερικὸ ἀπὸ τὸ 2010 καὶ ἐντεῦθεν, τὰ δύσκολα χρόνια τοῦ Μνημονίου. […] Τί σημαίνει πρακτικῶς αὐτό; Ὅτι, ἂν γιὰ κάποιον λόγο σήμερα ἡ Ἑλλάδα κινδύνευε καὶ γινόταν ἐπιστράτευση, ὁ Ἑλληνικὸς Στρατὸς θὰ εἶχε μὲν μονάδες καὶ μόνιμα στελέχη, ἀλλὰ ὄχι… στρατιῶτες στὶς ἐπιστρατευόμενες μονάδες του! […] Βεβαίως, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑποστηρίξει κάποιος ἐχέφρων ὅτι σὲ περίπτωση πολέμου ἢ κρίσεως, ὅποτε δηλαδὴ διαταχθεῖ ἐπιστράτευση, ὁ Ε.Σ. μπορεῖ νὰ "στηρίζεται" σὲ μία ἐπιστράτευση μὲ περισσότερους ἀπὸ 150.000 ἐφέδρους νὰ βρίσκονται στὸ ἐξωτερικό!» (Ἰστ. .parapolitika.gr)! Ἰδοὺ οἱ ἄφρονες, γιὰ νὰ μὴ ποῦμε προδοτικές, πολιτικὲς τῶν τελευταίων δεκαετιῶν. Ἀποδυνάμωσαν τὴν ἀσπίδα τοῦ Ἔθνους μας, τὶς Ἔνοπλες Δυνάμεις, οἱ ὁποῖες ἦταν πάντοτε ὁ πρωταρχικὸς παράγων σταθερότητας καὶ εὐημερίας τοῦ λαοῦ μας. Μὲ τὰ μνημόνια καὶ τοὺς «κόφτες» ὁδήγησαν τοὺς νέους μας στὴν «ἐξορία», καταδικάζοντας τὴν πατρίδα μας σὲ «γερασμένη» χώρα! Διερωτόμαστε: Δὲν θὰ λογοδοτήσει κανένας γι' αὐτὴ τὴν ἐθνική μας κατάντια;

Μουσουλμάνος ἐπέπληξε βλάσφημον Χριστιανόν!

ΕΓΙΝΕ κι αὐτό. Μουσουλμάνος ἐπέπληξε ὀρθόδοξο, ἐπειδὴ βλασφημοῦσε τὸ Θεό! Δεῖτε τὴν εἴδηση: «Ἐντύπωση ἔκανε σὲ ὅσους ἦταν παρόντες στὴ σκηνή… Καὶ μᾶς τὸ μετέφεραν, προβληματισμένοι. Ἕνας Μουσουλμάνος ἀπὸ τὴν Ἀλβανία καὶ ἕνας Χριστιανὸς ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα νοσηλεύονταν στὸν ἴδιο θάλαμο τοῦ νοσοκομείου Φιλιατῶν Θεσπρωτίας. Ἀσθενεῖς καὶ οἱ δύο. Ὁ Χριστιανὸς ἀσθενής, μὲ τὸ παραμικρό, εἴτε γιατί πονοῦσε, εἴτε γιὰ ἄλλα ἀσήμαντη αἰτία βλαστημοῦσε. Ὁ Μουσουλμάνος ἀσθενὴς στὸ διπλανὸ κρεβάτι, δὲν μιλοῦσε, στὴν ἀρχή, ἀλλὰ τὸν κοιτοῦσε περίεργα. Κάποια στιγμή, ὅμως, μετὰ ἀπὸ δύο ἡμέρες καὶ ἐνῶ οἱ βλαστήμιες συνεχίζονταν, δὲν ἄντεξε καὶ τοῦ εἶπε: "Δὲν μιλάω καλὰ τὰ ἑλληνικά, ἀλλὰ καταλαβαίνω καλά. Γιατί βρίζεις τὸ Χριστὸ καὶ τὴν Παναγία; Τί σοῦ φταῖνε; Μουσουλμάνος εἶμαι, ἀλλὰ σοῦ λέω νὰ τοὺς παρακαλεῖς νὰ σὲ κάνουν καλὰ καὶ νὰ σὲ ἔχουν πάντα καλά". Ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἕως τὴν ἡμέρα, ποὺ πῆρε ἐξιτήριο, δὲν ἀκούστηκε βλαστήμια ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Χριστιανοῦ ἀσθενῆ» (Ἰστ. Τρωκτικό2)! Δεῖτε τὴν πνευματικὴ κατάπτωση τοῦ βλάσφημου ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος γίνεται χειρότερος ἀπὸ τὸν ἀλλόθρησκο! Δυστυχῶς τὸ ἀλγεινὸ φαινόμενο τῆς βλασφημίας εἶναι ἀπὸ τὰ χειρότερα ἐλαττώματά μας! Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ κατατάσσει σὲ χειρότερη «μοῖρα» τοὺς βλάσφημους ἀπὸ τὰ δαιμόνια, τὰ ὁποῖα «πιστεύουν καὶ φρίττουν»!

«Πλούσια κληρονομιὰ» ὁ μονοφυσιτισμὸς διὰ τὸν κ. Φραγκίσκον!

Ο ΠΑΠΙΣΜΟΣ ἔχει μία καταπληκτικὴ συνέχεια, ἀνεξάρτητα ποιὸς «πρῶτος» καὶ «ἀλάθητος» εἶναι ἡ «κεφαλή» του. Ἀπόλυτα πιστὸς στὸ παπικὸ οἰκουμενιστικὸ «δόγμα» ὁ κ. Φραγκίσκος «ἔδωσε τὸ χέρι του» στοὺς ἀμετανόητους αἱρετικοὺς Κόπτες, μὲ σκοπὸ νὰ τοὺς ὑποτάξει στὴν ἐξουσία τῆς ἀφεντιᾶς του. Δεῖτε τί δήλωσε: « "Ἂν καὶ ἀκόμη ταξιδεύουμε πρὸς τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ συγκεντρωθοῦμε ὡς ἕνα στὸ ἴδιο εὐχαριστιακὸ τραπέζι, εἴμαστε σὲ θέση ἀκόμα καὶ τώρα νὰ κάνουμε ὁρατὴ τὴν κοινωνία ποὺ μᾶς ἑνώνει", δήλωσε ὁ Πάπας Φραγκίσκος σὲ ἐπιστολὴ του πρὸς τὸν Πάπα Θεόδωρο Β ἡγέτη τῆς Κοπτικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀλεξάνδρειας. […]. "Κόπτες καὶ καθολικοὶ μποροῦν νὰ παρακολουθήσουν μαζὶ σημαντικὲς ἀξίες, ὅπως ἡ ἁγιότητα καὶ ἡ ἀξιοπρέπεια κάθε ἀνθρώπινης ζωῆς, ἡ ἱερότητα τοῦ γάμου καὶ τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς, καὶ ὁ σεβασμὸς γιὰ τὴ δημιουργία ποὺ ἔχει ἀνατεθεῖ σὲ μᾶς ἀπὸ τὸν Θεό», ἔγραψε ὁ Πάπας Φραγκίσκος μεταξὺ ἄλλων συμπληρώνοντας.... ἐνωτικά: νὰ ἀνταλλάξουμε τὴν πλούσια κληρονομιὰ τῶν ἀντίστοιχων παραδόσεών μας καὶ τότε θὰ δοῦμε πιὸ καθαρὰ ὅτι αὐτὰ ποὺ μᾶς ἑνώνουν εἶναι περισσότερα ἀπὸ ὅ,τι μᾶς χωρίζει"» (Ἰστ. ΠΑΤΕΡΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΗ)! Παραβλέπει ὁ «ἀλάθητος» τὴν φρικτὴ αἵρεση τοῦ Μονοφυσιτισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἐκθεμελιώνει τὴν σωτηριολογία τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ποὺ πρωτοστάτησε ὁ τότε ἅγιος πάπας Λέων στὴν καταδίκη του (451)! Τὴν αἵρεση τὴν ἀποκαλεῖ «πλούσια κληρονομιὰ» ὁ ἀνάξιος «διάδοχός» του, Φραγκίσκος! Φρίκη!

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΖΗΝΩΝ Ο ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ

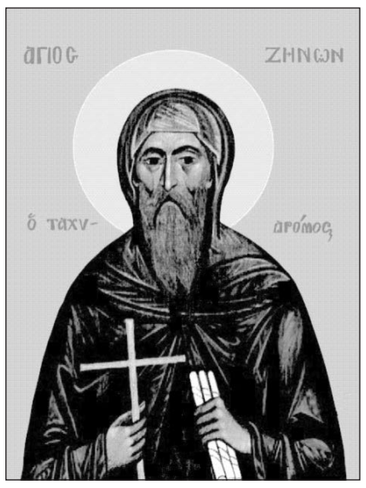

ΣΤΙΣ 10 Φεβρουαρίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τὴν μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ζήνωνος. Ὁ ἅγιος Ζήνων καταγόταν ἀπὸ τὴν Καισάρεια τῆς Καππαδοκίας καὶ ἦταν παιδὶ πλουσίων καὶ εὐγενῶν γονέων. Σὲ νεαρὰ ἡλικία κατατάχθηκε στὴν ὑπηρεσία τοῦ βασιλέα Οὐάλεντα, ὡς διακομιστὴς τοῦ βασιλικοῦ ταχυδρομείου. Ὅταν πέθανε ὁ Οὐάλης ὁ ἅγιος Ζήνων παραιτήθηκε ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία του καὶ ὁδηγήθηκε στὴν περιοχὴ τῆς Ἀντιόχειας, ὅπου ἐγκαταστάθηκε σέ ἕνα τάφο, ἀσκούμενος καὶ προσευχόμενος πρὸς τὸν Κύριο. Καὶ ἦταν τόσο σκληρὴ ἡ ἄσκησή του ποὺ δὲν ἐπέτρεπε στὸν ἑαυτό του νὰ χρησιμοποιῆ οὔτε στρῶμα οὔτε λυχνάρι οὔτε τραπέζι οὔτε ἀκόμα καὶ βιβλίο. Τὸ στρῶμα του ἦταν μία στοίβα ἀπὸ χόρτα καὶ μάλιστα, γιὰ νὰ ἐκβιάση ἀκόμα περισσότερο τὸν ἑαυτό του τὰ εἶχε ἁπλώσει πάνω σέ πέτρες, τὸ δέ ἔνδυμά του ἦταν ἕνα τριμμένο ράσο, ἡ τροφή του ἕνα κομμάτι ψωμί, τὸ ὁποῖο τοῦ τὸ προμήθευε ἕνας φίλος του κάθε δύο μέρες, τὸ δέ νερό πού χρησιμοποιοῦσε τὸ ἔφερνε ἀπὸ πολύ μακριά. Ἔτσι ὁ ἀοίδιμος Ζήνων ὑπομένοντας μέ παρρησία ὅλους αὐτούς τούς ἀσκητικούς ἀγῶνες καί πόνους ἀξιώθηκε νά στολισθῆ ἀπό τόν Θεό μέ πλούσια χάρη. Καί ὅταν οἱ σκληροί Ἴσαυροι λεηλάτησαν τίς περιοχές ἐκεῖνες καί πολλούς ἀσκητές καί μοναχές ἔσφαξαν ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ προστάτεψε τόν ἅγιο Ζήνωνα. Μετά δέ ἀπό λίγο καιρό ὁ μακάριος Ζήνων παρέδωσε τήν ψυχή του στόν Κύριο καί ἀναχώρησε πρός τά οὐράνια σκηνώματα, γιά νά ἀπολάβη τόν μισθό τῶν κόπων του.

Ὁ διωγμὸς τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑπὸ Ἑλλήνων

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

Αὐτὸ ποὺ ἔκαναν φυσικὰ ἦταν πραξικόπημα!

Οἱ Μαρξισταὶ καὶ ἀρχειομαρξισταί

Ὁ πόλεμος τῶν μαρξιστῶν-κομμουνιστῶν κατὰ τῆς Πίστεως καὶ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι σὲ ὅλους γνωστός. Ὅλοι ξέρουμε ὅτι ἑκατομμύρια κληρικῶν καὶ λαϊκῶν πιστῶν ἐπλήρωσαν μὲ τὴν ζωή τους τὴν **ἐμμονὴ** στὴν ἁγία Πίστη τῶν πατέρων τους!

Ὁ σκληρὸς αὐτὸς πόλεμος δὲν ἔγινε μόνο στὴν Σοβ. Ἕνωση, μητρόπολη τοῦ μαρξισμοῦ-κομμουνισμοῦ. Ἔγινε συστηματικὸς καὶ στὴν Πατρίδα μας. Αὐτὰ εἶναι, βεβαίως, γνωστά. Ἴσως ὅμως, νὰ μὴ εἶναι γνωστὸ ὅτι ἰδρύθηκε στὴν σοβιετικὴ Ρωσία μία καθεστωτικὴ ὀργάνωση μὲ τὴν ἐπωνυμία **"Ἕνωση Ἀθέων Πολεμιστῶν".** Σκοπός της **«ἡ μεθόδευση τοῦ ἀντιθρησκευτικοῦ ἀγώνα, μὲ ἕνα πολυετὲς πρόγραμμα, γιὰ τὴν ἐξαφάνιση ὅλων τῶν θρησκευτικῶν καταλοίπων»,** ποὺ ἐπιβίωναν στὴν λογοτεχνία, τὴν οἰκογένεια, τὸ σχολεῖο καὶ τὴν κοινωνία! Σ' αὐτὴν τὴν ὀργάνωση πρωτοπόροι ἦσαν καὶ «Ἕλληνες» στὸν νότιο Καύκασο.Ἡ ἄρνηση τῆς θρησκείας καὶ ἡ καταδίωξη τῆς χριστιανικῆς λατρείας στὶς Ἑλληνικὲς περιοχὲς τοῦ Καυκάσου, ἦταν βασικὴ ἐπιδίωξη τοῦ κόμματος καὶ τῆς ἐκεῖ Ἑλληνικῆς καθεστωτικῆς διανόησης. Οἱ Ἑλληνικὲς ἐφημερίδες καὶ περιοδικὰ μὲ τίτλους "Κομμουνιστής", "Σπάρτακος" καὶ "Κόκκινος Καπνός" μὲ ὅλους τοὺς "διανοούμενους'' ἐντάσσονταν στὴν κεντρικὴ " Ἕνωση Ἀθέων Πολεμιστῶν". Διεξήγαγαν συστηματικὴ πολιτικὴ καὶ ἀντιθρησκευτικὴ προπαγάνδα, κατὰ τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως, μὲ στόχο τὴν δημιουργία "μιᾶς νέας γενιᾶς ἄθεων"! Στὴν ἐφημερίδα δὲ ποὺ ἐκδίδονταν στὸ Νοβοροσίσκ, τὸν "Σπάρτακο" ὑπῆρχε μόνιμη στήλη μὲ τὸν τίτλο **"Ἡ θρησκευτικὴ πανούκλα".**

Αὐτὴ ἡ φανατικὴ ἀντιχριστιανικὴ νοοτροπία διεπέρασε ὅλους τοὺς λεγομένους "προοδευτικοὺς διανοούμενους τῆς ἀριστερᾶς καὶ τῆς προόδου" καὶ ἔχει διαποτίσει τοὺς ἐπιγόνους τους τῆς σήμερον. Παρὰ τὴν ὁλοσχερῆ κατάρρευση, σὰν νὰ ἦταν χάρτινος πύργος, τοῦ ἀθέου ἐφαρμοσμένου μαρξισμοῦ, οἱ σημερινοὶ ρακενδύτες τοῦ μαρξιστικοῦ ἰδεώδους, μαρξιστὲς καὶ οἱ τῆς αἱρέσεως ἀρχειομαρξιστῶν **τίποτε δὲν ἐδιδάχθηκαν!** Ἐνῷ οἱ ἀνδριάντες καὶ τὰ μαυσωλία τῶν αἱμοσταγῶν ἡγετῶν τους κατεδαφίσθηκαν.

Ἐνῷ τὸ σφυροδρέπανο ἔδυσε ὁριστικῶς, ὑψώθηκε δὲ ὁ Σταυρὸς καὶ οἱ Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες γεμίζουν ἀπὸ πιστούς, οἱ ἀμετανόητοι αὐτοὶ ἐξακολουθοῦν τὸν πόλεμο, κατὰ τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως.Βλασφημοῦν καὶ διαπομπεύουν τὸ Ὄνομα τοῦ Κυρίου καὶ ἐνῷ εὐρίσκονται σὲ ἀντίθεση μὲ τοὺς κυβερνῶντες, καὶ σὲ μόνιμη ἀντιπολίτευση, ὅμως συμμαχοῦν μαζί τους στὴν ἐπίθεση κατὰ τῆς Ἐκκλησίας! Ζητοῦν τὸν χωρισμὸ τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὸ Κράτος, τὸν ἀποχριστιανισμὸ τῆς παιδείας, τὸν ἐξοβελισμὸ κάθε χριστιανικοῦ στοιχείου! Γνήσια πνευματικὰ τέκνα τῆς "Ἕνωσης Ἀθέων Πολεμιστῶν''στὰ διάφορα κανάλια προβάλλουν τοὺς ἑαυτούς των οἱ διάφοροι κουλτουριάρηδες ὡς "φωτιστές" καὶ "διανοουμένους" καὶ ἀρέσκονται νὰ ἀποκαλοῦν τοὺς πιστοὺς "ὀπισθοδρομικούς" καὶ ''σκοταδιστές", αὐτοὶ οἱ ἀνόητοι ποὺ "ἠγάπησαν τὸ σκότος μᾶλλον ἢ τὸ φῶς". Καὶ ὅμως τὰ κανάλια γι' αὐτοὺς εἶναι …ἀνοικτὰ καὶ τοὺς θεωροῦν εὐπρόσδεκτους, ὅταν πρόκειται νὰ ἐπιτεθοῦν κατὰ τῆς Ἐκκλησίας!

Οἱ ὑλισταὶ καὶ δοῦλοι τοῦ Μαμωνᾶ

Ὁ Κύριος ἔχει διακηρύξει πὼς **"οὐδεὶς δύναται δυσὶ κυρίοις δουλεύειν...Οὐ δύνασθε Θεῷ δουλεύειν καὶ μαμωνᾷ!"** Ὅταν ὁ μαμωνᾶς κυριεύσει τὴν καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου, τότε αὐτὸς χάνει ὁριστικῶς τὴν πυξίδα καὶ τὸν προσανατολισμόν του.

Τότε θεός του γίνεται ἡ κοιλία καὶ τὰ πάθη οἱ τύραννοι. Σύνθημα τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν εἶναι τὸ δόγμα τοῦ Φοιερμπαχ **"Φάγωμεν καὶ πίωμεν αὔριον γὰρ ἀποθνήσκομεν".**

Ἡ καλοπέραση, ἡ συσσώρευση πλούτου, ἡ συγκέντρωση κοσμικῆς καὶ ὑλικῆς δυνάμεως εἶναι ὁ ἀγχώδης τρόπος ζωῆς των. Δι' αὐτοὺς ὁ Μ. Βασίλειος λέγει: **"Δὲν εὐχαριστοῦνται γιὰ τὰ πολλὰ ποὺ ἔχουν, ἀλλὰ λυποῦνται γιὰ τὰ λίγα ποὺ τοὺς λείπουν".** Ἀγωνίζονται νὰ συγκεντρώσουν πλοῦτο μεγαλύτερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνταγωνιστές των! Καὶ στὴν ἐξοντωτικὴ αὐτὴ προσπάθεια, δὲν ὀρρωδοῦν μπροστὰ σὲ τίποτα. Πατοῦν ἐπὶ πτωμάτων χωρὶς καμία ἀναστολή! Πωλοῦν καὶ τὴν ψυχή τους στὸν διάβολο, κατὰ τὸ δὴ λεγόμενο. Διαπλέκουν καὶ διαπλέκονται σὲ ἄνομες παρανόμες, πολλὲς φορὲς ἐγκληματικὲς κομπίνες. Συνεργάζονται μὲ ἀσκοῦντες ἀρχὴ καὶ δημόσια ἐξουσία. Στηρίζουν οἰκονομικὰ πολιτικὲς καὶ πολιτικούς. Ἐξαγοράζουν ἀσυνειδήτους "διανοουμένους" καὶ χρηματοδοτοῦν ἢ ἐξαγοράζουν ΜΜΕ (κανάλια, ραδιοφωνικοὺς σταθμούς, ἐφημερίδες, περιοδικά, ποδοσφαιρικὲς ὁμάδες καὶ ἀθλητικὰ σωματεῖα, γιὰ νὰ ἔχουν μὲ τὸ μέρος των λαϊκὲς μάζες, διὰ πᾶσαν χρῆσιν καὶ ἀνάγκην…).

Εἶπε ὁ Κύριος πάλιν: **«Ἢ γὰρ τὸν ἕνα μισήσει καὶ τὸν ἕτερον ἀγαπήσει».** Ἅπαξ καὶ ἔγιναν δοῦλοι τοῦ μαμωνᾶ, δὲν θὰ διστάσουν ἂν τὸ "συμφέρον" τους τὸ ζητήσει καὶ τὸν Θεὸ νὰ ἀρνηθοῦν καὶ τὴν Ἐκκλησία Του νὰ πολεμήσουν, καὶ τοὺς πιστοὺς νὰ διώξουν, ἀφοῦ τὸν Θεὸ οὔτε τὸν πιστεύουν οὔτε τὸν φοβοῦνται!

Βλέπουμε σήμερα, πολλοὺς ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς κυρίους μὲ τοὺς πληρωμένους κονδυλοφόρους καὶ τὶς ψεύτικες καὶ πολλὲς φορὲς

Ἡ στήλη τῆς «Πανελληνίου Ἑνώσεως Θεολόγων»

Τὸ ἰδεολογικὸν ὑπόβαθρον τῆς προσπαθείας διὰ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ χαρακτῆρος τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν

Τοῦ ***κ. Δημητρίου Βογιατζῆ****, Θεολόγου καθηγητοῦ τοῦ 3ου ΓΕΛ Ὑμηττοῦ*

2ον

Πρόσθεσε ὅτι πέρα ἀπὸ τὸ θρησκευτικό του νόημα ὁ Σταυρὸς συμβολίζει τὶς ἀρχὲς καὶ τὶς ἀξίες ποὺ ἀποτέλεσαν τὴ βάση τῆς δημοκρατίας καὶ τοῦ Δυτικοῦ πολιτισμοῦ καὶ ὅτι ἡ παρουσία του στὶς αἴθουσες δικαιολογεῖται ἀπὸ αὐτὸ τὸν λόγο. Τὸ δικαστήριο στὸ θέμα αὐτὸ παρατηρεῖ ὅτι «ἡ συνέχιση ἢ μὴ μιᾶς παράδοσης ἐμπίπτει στὴν διακριτικὴ εὐχέρεια τοῦ κάθε κράτους ἐφόσον αὐτὸ σέβεται συγχρόνως τὰ δικαιώματα καὶ τὶς ἐλευθερίες τῆς συνθήκης τῆς Ρώμης» [5].

2. Ἡ παρουσία τοῦ Σταυροῦ στὶς σχολικὲς αἴθουσες παρέχει στὴν θρησκεία τῆς πλειοψηφίας ἐξέχουσα ὁρατότητα στὸ σχολικὸ περιβάλλον. Αὐτὴ ἡ ἰδιαίτερη καὶ ἐξέχουσα παρουσία τοῦ Χριστιανισμοῦ δὲν παραβιάζει τὰ δικαιώματα τῶν μὴ Χριστιανῶν γιὰ τοὺς ἑξῆς λόγους:

α. Ἡ παρουσία αὐτὴ δὲν συνδέεται μὲ τὴν ὑποχρεωτικὴ διδασκαλία τοῦ Χριστιανισμοῦ σὲ ὅσους δὲν τὸ ἐπιθυμοῦν.

β. Τὸ θρησκευτικὸ περιβάλλον τοῦ σχολείου εἶναι παράλληλα ἀνοιχτὸ καὶ στὶς ἄλλες θρησκεῖες. Δὲν ἀπαγορεύεται ἡ ἰσλαμικὴ μαντήλα ἢ νὰ φέρουν οἱ μαθητὲς ἄλλα σύμβολα μὲ θρησκευτικὸ περιεχόμενο. Ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος τοῦ Ραμαζανίου εἶναι σχολικὲς ἀργίες καὶ προαιρετικὴ θρησκευτικὴ διδασκαλία προβλέπεται γιὰ ὅλα τὰ ἀναγνωρισμένα θρησκευτικὰ δόγματα [6].

Ἐνδιαφέρουσες παρατηρήσεις ὑπάρχουν καὶ στὰ ἰδιαίτερα σκεπτικὰ τῶν δικαστῶν ποὺ συμφώνησαν νὰ ἀπορρίψουν τὴν ἔγκληση. Ἡ Ἰρλανδὴ δικαστὴς Ann Power παρατηρεῖ ὅτι: «Ἡ οὐδετερότητα τοῦ κράτους ἀπέναντι στὶς θρησκευτικὲς πεποιθήσεις δὲν ἐξασφαλίζεται μὲ τὴν ἐπιβολὴ τῆς ἰδεολογίας τοῦ λαϊκοῦ κράτους. Ἡ ἀποδοχὴ τῶν ἐπιχειρημάτων τῶν ἐγκαλούντων θὰ σήμαινε ἀκριβῶς τὴν ἐπιβολὴ τῆς ἀθεϊστικῆς οὐδετερόθρησκης ἰδεολογίας πάνω στὶς ὑπόλοιπες θρησκευτικὲς ἀντιλήψεις καὶ μάλιστα στὶς πεποιθήσεις τῆς πλειοψηφίας τοῦ λαοῦ. Ὁ πλουραλισμός, λοιπόν, ἐξασφαλίζεται ὄχι μὲ τὴν ἀπαγόρευση τῆς προβολῆς τῶν θρησκευτικῶν πεποιθήσεων, ἀλλὰ ἀντίθετα μὲ τὴν διευκόλυνση τῆς ἔκφρασής τους στὸ Δημόσιο σχολεῖο. Ἔτσι ἐπιτυγχάνεται μία πραγματικὰ φιλελεύθερη ἰσορροπία καὶ κυρίως δὲν παραβιάζονται τὰ δικαιώματα τῆς πλειοψηφίας τῶν πολιτῶν» [7].

Ὁ Μαλτέζος δικαστὴς Giovanni Bonello ἐπισημαίνει ὅτι ἡ ἀφαίρεση τοῦ Ἐσταυρωμένου ἀπὸ τὶς σχολικὲς αἴθουσες θὰ ἦταν μία «ἐπιθετικὴ υἱοθέτηση τοῦ ἀγνωστικισμοῦ ἢ τῆς ἰδεολογίας τοῦ λαϊκοῦ κράτος καὶ ὁπωσδήποτε καθόλου οὐδέτερη…. Θὰ ἦταν μία πράξη μισαλλοδοξίας ἀπὸ μέρους τῶν ἀγνωστικιστῶν καὶ τῶν ὀπαδῶν τοῦ λαϊκοῦ κράτους». Τονίζει ἐπίσης ὅτι «οἱ γονεῖς τῆς πλειοψηφίας τῶν μαθητῶν ἔχουν τὰ ἴδια δικαιώματα μὲ αὐτοὺς τῆς μειοψηφίας. Ἡ ἀποκαθήλωση τοῦ Σταυροῦ θὰ ἦταν ἐπιβολὴ τῆς φιλοσοφίας τῶν γονέων ἑνὸς μαθητῆ ἀπέναντι στὴν ἀντίθετη διάθεση τῶν ὑπολοίπων μαθητῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπιθυμοῦν τὴν ἀνάρτησή του, εἴτε ὡς χριστιανικοῦ ἐμβλήματος , εἴτε ὡς πολιτισμικοῦ συμβόλου» [8]. Ἰδιαίτερη ἀξία ἔχει ἡ ἐπισήμανση τοῦ ἰταλικοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας (Consiglio di Stato), τὸ ὁποῖο στὴν ἀπόφαση (556/13-4-2006) μὲ τὴν ὁποία ἀπέρριψε τὴν προσφυγὴ τῶν ἰταλῶν γονέων, παρατηρεῖ: «Εἶναι φανερὸ ὅτι στὴν Ἰταλία ὁ Ἐσταυρωμένος ἐκφράζει συμβολικά, ἀλλὰ μὲ τὸν κατάλληλο τρόπο, τὴ θρησκευτικὴ προέλευση τῶν ἀξιῶν, ὅπως ἡ ἀνεκτικότητα, ὁ ἀμοιβαῖος σεβασμός, ἡ ἀξία τῆς προσωπικότητας, ἡ κατάφαση τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀτόμου, ὁ σεβασμὸς τῆς ἐλευθερίας του, ἡ αὐτονομία τῆς ἠθικῆς του συνείδησης ἀπέναντι στὴν αὐθεντία, ἡ ἀλληλεγγύη στὸν συνάνθρωπο καὶ ἡ ἀπόρριψη τῶν διακρίσεων κάθε μορφῆς, ποὺ χαρακτηρίζουν τὸν ἰταλικὸ πολιτισμὸ» [9].

Ἡ ὀρθὴ αὐτὴ ὁριοθέτηση τοῦ πλουραλισμοῦ καὶ τῆς οὐδετερότητας τοῦ κράτους ἀπορρίπτει τὴν ἀντίθετη πρακτικὴ τῶν ὀπαδῶν τοῦ λαϊκοῦ κράτους, οἱ ὁποῖοι στὸ ὄνομα δῆθεν τῶν ἀξιῶν αὐτῶν καὶ τῆς προστασίας τῆς ἑτερότητας, θέλουν νὰ ἐπιβάλουν τὶς δικές τους ἰδεολογικὲς ἀντιλήψεις. Τὸ ΕΔΔΑ ὑπεραστπίζεται τὴν ἰδέα τοῦ σύγχρονου εὐρωπαϊκοῦ κράτους, ἐπιλέγοντας τὸν σεβασμὸ στὴν ἔκφραση τῆς προσωπικῆς καὶ τῆς συλλογικῆς ταυτότητας καὶ προστατεύοντας σὲ ἀπόλυτο βαθμὸ τὴν ἐλευθερία τῆς προσωπικότητας, ἀξίες ποὺ ἐκφράζονται μὲ ἄριστο τρόπο στὸ ἑλληνικὸ Σύνταγμα. Κατὰ συνέπεια δὲν εὐσταθεῖ ὁ ἰσχυρισμὸς ποὺ προβάλλουν οἱ ὀπαδοὶ τῆς κοσμικότητας, ὅτι ἡ προτεραιότητα ποὺ δίνεται στὴ θρησκεία τῆς πλειοψηφίας στὴν ἑλληνικὴ ἐκπαίδευση ἔρχεται σὲ ἀντίθεση μὲ τὴ θρησκευτικὴ ἐλευθερία. Ὅπως χαρακτηριστικὰ τόνισε στὴν παρέμβασή της ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ἡ ἑλληνικὴ Κυβέρνηση «ἡ πρωτόδικη ἀπόφαση δὲν ἦταν μία ἔκφραση τοῦ πλουραλισμοῦ ποὺ προβάλλεται στὸ σύστημα τῆς Συνθήκης τῆς Ρώμης, ἀλλὰ μία ἔκφραση τῶν ἀξιῶν ἑνὸς λαϊκοῦ κράτους. Ἡ ἐπιβολὴ τῶν ἀξιῶν αὐτῶν σὲ ὅλη τὴν Εὐρώπη θὰ συνιστοῦσε τὴν «ἀμερικανοποίησή» της, στὸ βαθμὸ ποὺ ἕνας καὶ μοναδικὸς κανόνας καὶ ἕνας αὐστηρὸς χωρισμὸς Κράτους καὶ Ἐκκλησίας θὰ ἦταν δεσμευτικὸς γιὰ ὅλους»[10].

Ἡ ἀπομάκρυνση τῶν εἰκόνων ἀπὸ τὶς σχολικὲς τάξεις, ἡ κατάργηση τῆς προσευχῆς καὶ τοῦ ἐκκλησιασμοῦ καὶ ἡ κατάργηση τοῦ ὀρθόδοξου μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν ἀποτελοῦν μόνιμα στοιχεῖα τῆς ἀτζέντας τῶν ὀπαδῶν τοῦ λαϊκοῦ κράτους στὴν Ἑλλάδα καὶ ὅσων συνοδοιποροῦν μὲ τὶς ἰδέες τους. Καὶ παρότι ἡ Χώρα μας δὲν εἶναι λαϊκὸ κράτος, οἱ κύκλοι αὐτοὶ προωθοῦν τὶς ἐπιδιώξεις τους, κόντρα στὸ Σύνταγμα καὶ στὴ βούληση τῆς πλειοψηφίας τοῦ λαοῦ. Μέρος τῆς ἀτζέντας αὐτῆς εἶναι, ὅπως εἴπαμε, καὶ ἡ μετατροπὴ τοῦ ΜΤΘ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛ.

ΑΙ ΨΥΧΑΙ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΝ

● Γράφει ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης: «Οἱ ψυχὲς τῶν δικαίων ἔχουν νὰ λάβουν μετὰ τὴν ἀνάστασιν τὴν τελείαν ἀπόλαυσιν καὶ μακαριότητα στοὺς οὐρανούς, βεβαιοῖ αὐτὸς ὁ Κύριος λέγων :«ἐν γὰρ τῇ ἀναστάσει... ὡς ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ ἐν οὐρανῷ εἰσί». (Ματθ. κβ΄ 30).

Ὅτι δὲ καὶ πρὸ τῆς ἀναστάσεως, στοὺς οὐρανοὺς ἔχουν νὰ λάβουν οἱ ψυχὲς τῶν δικαίων τὴν μερικὴν ἀπόλαυσιν, μαρτυρεῖ ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Διάλογος ἐν ταῖς πρὸς Πέτρον ἀποκρίσεσι λέγων "ὅτι τῶν τελειωμένων δικαίων αἱ ψυχαὶ εὐθέως ἡνίκα ἐκ τῶν τῆς σαρκὸς κλείθρων ἐξέλθωσιν, ἐν ταῖς οὐρανίαις καθέδραις ὑποδέχονται, φανερώτερον τοῦ φωτὸς καθέστηκεν"».

Ἀπὸ τοὺς βίους τῶν Ἁγίων βλέπουμε ὅτι τὸ τέλος τῶν Ἁγίων εἶναι γνωστὸ σὲ αὐτούς, ἀλλὰ καὶ θαυμαστό.

● Ἔλεγαν γιὰ τὸν Ἀββᾶ Σισῶη, ὅτι ὅταν ἔμελε νὰ πεθάνη καὶ καθόντουσαν οἱ πατέρες γύρω του, ἔλαμψε τὸ πρόσωπό του σὰν τὸν ἥλιο. Καὶ τοὺς λέγει: «Νὰ ὁ Ἀββᾶς Ἀντώνιος ἦλθε». Καὶ μετὰ ἀπὸ λίγο, λέγει: «Νὰ ἡ χορεία τῶν προφητῶν ἦλθε». Καὶ πάλι τὸ πρόσωπό του περίσσια ἔλαμψε καὶ εἶπε: «Νὰ ἡ χορεία τῶν ἀποστόλων ἦλθε». Καὶ ἔλαμψε πάλι τὸ πρόσωπό του πιὸ πολύ. Καὶ ἰδού, ἦταν σὰν νὰ μιλοῦσε μὲ κάποιον.

Καὶ τὸν ρώτησαν οἱ γέροντες, λέγοντας: «Μὲ ποιὸν μιλᾶς, Πάτερ;».

Καὶ ἐκεῖνος εἶπε: «Νὰ οἱ Ἄγγελοι ἦλθαν νὰ μὲ πάρουν καὶ παρακαλῶ νὰ μὲ ἀφήσουν, γιὰ νὰ μετανοήσω λίγο ἀκόμη».

Καὶ τοῦ λέγουν οἱ γέροντες: «Δὲν ἔχεις ἀνάγκη νὰ μετανοήσης Πάτερ».

«Σᾶς βεβαιώνω ὅτι δὲν βλέπω νὰ ἔχω κάνει ἀρχή». Καὶ πληροφορήθηκαν ὅλοι ὅτι εἶναι τέλειος. Καὶ πάλι ξαφνικά, ἔγινε τὸ πρόσωπό του σὰν τὸν ἥλιο. Καὶ φοβήθηκαν ὅλοι. Καὶ τοὺς λέγει: «Βλέπετε, ὁ Κύριος ἦλθε καὶ λέγει: Φέρτε μου τὸ σκεῦος τῆς ἐρήμου». Καὶ ἀμέσως παρέδωσε τὸ πνεῦμα του. Καὶ ἔγινε ἀστραπή, καὶ γέμισε ὅλο τὸ κελλὶ ἀπὸ εὐωδία.

● Στὸν Εὐεργετινὸ βλέπουμε ἐπίσης τὸ ἑξῆς: Ὀλίγον πρὸ τῆς Κοιμήσεως τοῦ Ἁγ. Παύλου τοῦ Θηβαίου, ὁ Ἅγιος Ἀντώνιος τοῦ μετέφερε τὴν στολὴ τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου, (ὅπως τοῦ τὸ εἶχε ζητήσει ὁ ἴδιος ὁ Ὅσιος Παῦλος). Καθὼς ὁ Μέγας Ἀντώνιος προχωροῦσε στὴν ἔρημο καὶ πλησίαζε τὸ σπήλαιο, βλέπει ἐνῶ ἦταν ἡ τρίτη ὥρα (9 π.μ.) τῆς ἡμέρας, μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς του, μὲ τὰ ὁποῖα βλέπουν μόνον οἱ ἄξιοι, τάγματα Ἀγγέλων, ὁμάδες Ἀποστόλων, χοροὺς Προφητῶν, φάλαγγες Μαρτύρων καὶ στὸ μέσον ὅλης αὐτῆς τῆς ἱερῆς παρατάξεως τὴν ψυχὴ τοῦ Ὁσίου Παύλου, νὰ περνάη σὲ λαμπρότητα καὶ αὐτὴ τὴν λευκότητα τοῦ χιονιοῦ, νὰ λάμπη φωτεινότερα ἀπὸ αὐτό, καὶ νὰ ἀνεβαίνη μὲ πολλὴ εὐφροσύνη στοὺς οὐρανούς.

● Ρώτησαν τὸν Ἁγ. Παΐσιο γιὰ τὴν παρρησία τῶν δικαίων πρὸς τὸν Θεὸ καὶ ἀπάντησε:

- Στὴν ἄλλη ζωή, Γέροντα, ἕνας σωστὸς μοναχὸς πάλι δὲν θὰ βοηθάη μὲ τὴν προσευχή του τοὺς ἀνθρώπους;

- Καὶ στὴν ἄλλη ζωὴ θὰ βοηθάη μὲ τὴν προσευχή του, ἀλλὰ δὲν θὰ ὑποφέρη, ἐνῶ τώρα συμπάσχει δὲν περνάει χαρούμενα ἐδῶ, «μὲ χαρούμενη τὴν ὄψη καὶ μὲ βλέμμα λαμπερό»! Ὅσο ὅμως ὑποφέρει γιὰ τὸν πλησίον του, τόσο ἀνταμείβεται μὲ δεία παρηγοριά, καὶ αὐτὸ εἶναι κατὰ κάποιον τρόπο καὶ ἡ πληροφορία ὅτι βοηθιέται ὁ ἄλλος. Αὐτὴ ἡ παραδεισένια χαρὰ εἶναι ἡ δεία ἀνταμοιβὴ γιὰ τὸν πόνο ποὺ νιώθει γιὰ τὸν ἀδελφό του.

- Δηλαδή, Γέροντα, οἱ Ἅγιοι ποὺ ἐπικαλούμαστε νὰ μᾶς βοηθήσουν δὲν συμπάσχουν μαζί μας;

- Ἐκεῖ δὲν ἔχει πόνο, βρὲ παιδάκι μου! Στὸν Παράδεισο ὑποφέρουν; «Ἔνδα οὐκ ἔστι πόνος, οὐ λύπη, οὐ στεναγμός» δέν λέει;

Ὕστερα οἱ Ἅγιοι ἔχουν ὑπ' ὄψιν τους τὴν δεία ἀνταμοιβή, ποὺ θὰ λάβουν ὅσοι ἄνθρωποι βασανίζονται σ' αὐτὴ τὴν ζωὴ καὶ αὐτὸ τοὺς κάνει νὰ χαίρωνται. Μὰ καὶ ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς ποὺ ἔχει τόση ἀγάπη, τόση εὐσπλαγχνία, πῶς ἀντέχει αὐτὸν τὸν μεγάλο πόνο τῶν ἀνθρώπων; Ἀντέχει, γιατὶ ἔχει ὑπ' ὄψιν Του τὴν δεία ἀνταμοιβὴ ποὺ τοὺς περιμένει. Ὅσο δηλαδὴ βασανίζονται ἐδῶ οἱ ἄνθρωποι, τόσο τοὺς ἀποταμιεύει ἐκεῖ οὐράνιο μισθό. Ἐνῶ ἐμεῖς αὐτὰ δὲν τὰ βλέπουμε καὶ συμπάσχουμε μὲ ὅσους ὑποφέρουν. Γι' αὐτό, ὅταν κάποιος τὰ βλέπη λίγο αὐτὰ καὶ ἔχη ὑπ' ὄψιν του τὴν ἀνταμοιβὴ ποὺ θὰ λάβουν, δὲν ὑποφέρει τόσο πολύ.

- Ὅταν, Γέροντα, παρακαλοῦμε τὸν Θεὸ νὰ βοηθήση κάποιον κεκοιμημένο ποὺ δὲν ἔχει ἀνάγκη, πάει χαμένη αὐτὴ ἡ προσευχή;

- Πῶς νὰ πάη χαμένη; Ὅταν λέμε «ἀνάπαυσον τὸν τάδε» καὶ αὐτὸς εἶναι σὲ καλὴ δέση στὴν ἄλλη ζωή, δὲν παρεξηγεῖται ἴσα-ἴσα συγκινεῖται. «Γιὰ δές, λέει, ἐγὼ εἶμαι σὲ καλὴ δέση καὶ ἐκεῖνοι ἀγωνιοῦν», ὁπότε φιλοτιμιέται καὶ μᾶς βοηθάει πιὸ πολύ, πρεσβεύοντας στὸν Θεὸ γιὰ μᾶς. Ἀλλὰ ποῦ νὰ ξέρης σὲ τὶ κατάσταση βρίσκεται ὁ ἄλλος; Φυσιολογικὰ κάνεις εὐχὴ πρῶτα γι' αὐτοὺς ποὺ γνωρίζεις ὅτι μὲ τὴν ζωή τους λύπησαν τὸν Θεὸ καὶ εὔχεσαι καὶ γιὰ ἄλλες ἀνάλογες περιπτώσεις καὶ ὕστερα εὔχεσαι καὶ γιὰ ὅλους τοὺς κεκοιμημένους.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ
19 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2017
Ἀπόστολος: Α΄ Κορ. η΄ 8 - θ΄ 2
Εὐαγγέλιον: Μτθ. κε΄ 31 - 46
Ἦχος: β΄– Ἑωθινόν: Β΄
ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

«καὶ ἀπολεῖται ὁ ἀσθενῶν ἀδελφὸς... δι' ὃν Χριστὸς ἀπέθανεν»

Τὶ εἶναι ὁ ἄνθρωπος;

Διαβάζοντας τὰ πάρα πάνω λόγια τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, αἰσθάνομαι ὅτι τὸ πρῶτο ἐρώτημα ποὺ γεννᾶται μέσα μας, εἶναι: «Τὶ εἶναι ἐπὶ τέλους ὁ ἄνθρωπος;». Ὁ ἴδιος ὁ (κοσμικὸς) ἄνθρωπος θὰ ἀπαντήση ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι τὸ βιολογικὸ ἐκεῖνο ὄν, μὲ τὶς συγκεκριμένες διαστάσεις καὶ τὸ συγκεκριμένο βάρος, μὲ τὴν ἐνστικτώδη λογικὴ καὶ τὸ λόγο, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ ἀξία ἔγκειται στὸ πόσο ... παράγει καὶ στὸ πόσο ... κοστίζει! Ἴσως τὰ λόγια αὐτὰ θεωρηθοῦν ἀπὸ κάποιους ὑπερβολικά· ὅμως ἡ πραγματικότητα εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ μᾶς πείση.

Ὅταν ἕνας ἄνθρωπος ἔρχεται στὴ ζωή, ἐκεῖνο ποὺ ἐνδιαφέρει τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, εἶναι νὰ εἶναι ὑγιὴς καὶ ἀρτιμελής. Νὰ εἶναι, στὴ συνέχεια, παραγωγικὸς στὴν κοινωνία καὶ στὴν οἰκογένειά του καὶ ὅταν γεράση καὶ ἀδυνατῇ νὰ προσφέρη καὶ νὰ παράγη, νὰ περιθωριοποιεῖται καὶ νὰ ἐπιταχύνουμε τὸ θάνατό του. Μία λογικὴ, δηλαδή, ὄχι πολὺ διαφορετικὴ ἀπὸ ἐκείνη τῶν ἀρχαίων Σπαρτιατῶν.

Ὅσο κι' ἂν ἀκούγωνται τὰ λόγια αὐτά, σκληρὰ καὶ μακάβρια, μία εἰλικρινὴς θεώρηση θὰ μᾶς πείση. Γιατὶ αὐξήθηκαν καὶ συνεχῶς αὐξάνονται τόσον τὰ ἐγκλήματα τῶν ἐκτρώσεων; Ἀκόμη καὶ οἱ ἴδιοι οἱ γονεῖς σκοτώνουν τὰ παιδιὰ τους μὲ τὸν πλέον στυγνὸ τρόπο, ἐπειδὴ ἴσως γεννηθοῦν μὲ σωματικὰ προβλήματα, ἤ, ἴσως ἐπειδὴ θὰ μᾶς δημιουργήσουν πολλὰ ἔξοδα καὶ θὰ μᾶς ... κοστίζουν! Γιατὶ γεμίζουν τὰ γηροκομεῖα καὶ τὰ ἄσυλα καὶ τὰ «περήφανα γηρατειὰ» πεθαίνουν μακριὰ ἀπὸ τὴ στοργὴ καὶ τὴν ἀγάπη τῶν δικῶν τους ἀνθρώπων; Γιατὶ προωθεῖται καὶ θέλουν νὰ ψηφισθῇ ἡ εὐθανασία; Αὐτὸς δὲν εἶναι ἄραγε ὁ τρόπος σκέψης ἀκόμη καὶ τῶν αὐτοαποκαλούμενων χριστιανῶν; «Μπορεῖς;, παράγεις;, ... σὲ θέλουμε ! Δὲν μπορεῖς; Θὰ μᾶς εἶσαι βάρος; Δὲν ἔχεις θέση κοντά μας!». Ναί, δυστυχῶς αὐτὴ εἶναι ἡ ἀξία τοῦ ἀνθρώπου γιὰ τὸν ἴδιο τὸν ἄνθρωπο!

«ἵνα μὴ τὸν ἀδελφόν μου σκανδαλίσω»

Ἂς δοῦμε ὅμως τώρα, πῶς ἀξιολογεῖ τὸν ἄνθρωπο, ὁ Ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν. Ἀνησυχεῖ καὶ φροντίζει, ὥστε νὰ μὴ κάνῃ κάτι τὸ ἐλάχιστο, ποὺ ὁ ὁποιοσδήποτε ... ἄλλος, θὰ σκανδαλισθῇ. Μᾶς ἐκπλήσσει δὲ καὶ τὸ ὅτι τὸν ... ἄλλο τὸν ὀνομάζει ... ἀδελφόν του! Πόσο διαφορετικὴ καὶ ἀνώτερη ἡ ἀξιολόγηση αὐτὴ τοῦ ἀνθρώπου! Δὲν τὸν βλέπει σὰν ὄγκο ἢ σὰν βάρος, δὲν ἀνησυχεῖ ἂν παράγῃ ἢ ἂν κοστίζῃ, ἀλλὰ τὸν νιώθει ἀδελφόν του καὶ φοβᾶται μήπως γίνῃ ὁ ἴδιος αἰτία νὰ ἁμαρτήση ὁ ἀδελφός του καὶ ἐμποδίσῃ τὴ σωτηρία του.

Ποιὸς νὰ μὴ θαυμάσῃ καὶ νὰ μὴ συγκινηθῇ ἀπὸ μιὰ τέτοια ἀγάπη! Μιὰ ἀγάπη χωρὶς ἐθνοφυλετικὲς διακρίσεις, χωρὶς ρατσιστικὲς διαθέσεις, χωρὶς κερδοσκοπικὲς ἐπιδιώξεις! Μιὰ ἀγάπη μὲ ἀπώτερο σκοπὸ τὴν ψυχικὴ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν αἰώνια παραδείσια ζωή του. Ἀγάπη, ἀσύγκριτα ἀνώτερη, ἀπὸ αὐτὴ τῶν κατὰ σάρκα γονέων καὶ τῶν κατὰ σάρκα τέκνων καὶ συγγενῶν. Ἀγάπη, ὅπως ὁ ἴδιος ὁ θεῖος Παῦλος τὴν περιγράφει ἐκεῖ στὸ ΙΓ΄ κεφάλαιο τῆς Α΄ πρὸς Κορινθίους ἐπιστολῆς του: «ἡ ἀγάπη μακροθυμεῖ, χρηστεύεται, ἡ ἀγάπη οὐ ζηλοῖ, ἡ ἀγάπη οὐ περπερεύεται (δὲν συμπεριφέρεται μὲ ἐγωϊσμό), οὐ φυσιοῦται (δὲν φέρεται μὲ ἀλαζονεία), οὐκ ἀσχημονεῖ, οὐ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς, οὐ παροξύνεται (δὲν θυμώνει), οὐ λογίζεται τὸ κακόν, οὐ χαίρει ἐπὶ τῇ ἀδικίᾳ, συγχαίρει δὲ τῇ ἀληθείᾳ. πάντα στέγει (σκεπάζει τὰ λάθη τοῦ ἄλλου), πάντα πιστεύει, πάντα ἐλπίζει, πάντα ὑπομένει. ἡ ἀγάπη οὐδέποτε ἐκπίπτει.» (Α΄ Κορινθ. ΙΓ΄ 4-8).

Ποιὸς ἀκόμη θὰ ἀνησυχοῦσε, «ἵνα μὴ τὸν ἀδελφόν μου σκανδαλίσω»; Σὲ μιὰ ἐποχὴ ἄκρως ἀτομικιστική, ποὺ πέραν τοῦ ἑαυτοῦ μας, δὲν ὑπάρχει κανένα ἐνδιαφέρον, παρὰ στυγνὴ ἐκμετάλλευση τοῦ ... ἄλλου, ὁ λόγος αὐτὸς εἶναι ἰδιαίτερα κροτώδης γιὰ ὅλους· «καὶ ἀπολεῖται ὁ ἀσθενῶν ἀδελφὸς» !!! Μιὰ ἀνησυχία ποὺ θἄλεγε κανεὶς πὼς μόνο στὰ παραμύθια θὰ μποροῦσε νὰ περιγραφῇ καὶ μόνο γραφίδες σοφῶν καὶ φιλοσόφων θὰ ἀποτολμοῦσαν νὰ περιγράψουν. Ἀκόμη καὶ σὲ πνευματικοὺς ἀνθρώπους ἢ καὶ σὲ αὐτοὺς τοὺς «ποιμένες», πόσο αἰσθανόμαστε πολλὲς φορὲς τὴν ἀπουσία μιᾶς τέτοιας ἀγάπης, ἢ ἔστω καὶ λίγο ... λιγώτερης! «καὶ ἀπωλεῖται ὁ ἀσθενῶν ἀδελφὸς» !!! Ὦ, ἅγιε Παῦλε, πρέσβευε, νὰ ἔχουμε αὐτὴ τὴν ἅγια εὐαισθησία καὶ ἀγάπη, ἐμεῖς κυρίως, οἱ ποιμένες τοῦ 21ου αἰῶνος.

«δι' ὃν Χριστὸς ἀπέθανεν»

Ἀλλὰ ἂν ἀποροῦμε γιὰ τὸ μέγεθος τῆς ἀγάπης ποὺ ἔχει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος γιὰ τὸν κάθε ἄνθρωπο, ὁ λόγος τὸν ὁποῖον προσθέτει εἶναι ἀκόμη πιὸ χαρακτηριστικός. **«Δι' ὃν Χριστὸς ἀπέθανεν».** Αὐτὸς λοιπὸν εἶναι ὁ ἄνθρωπος! Αὐτός, χάριν τοῦ ὁποίου ὁ Ἴδιος ὁ Θεὸς ἀπέθανε. Μέσα στὸ σύμπαν, ποσοτικὰ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, εἶναι κάτι πάρα πάνω ἀπὸ τὸ ... μηδέν. Ὅμως, ὅταν χάριν αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ὁ Ἄπειρος Θεὸς δέχεται ἑκουσίως τὸν πλέον ὀδυνηρὸν καὶ ἀτιμωτικὸν θάνατον, ἀντιλαμβάνεται ὁ καθένας τὴν ἀσύλληπτη ἀξία τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ μέγας Προφητάναξ Δαυὶδ ἔκπληκτος μπροστὰ στὸ μεγαλεῖο αὐτῆς τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο, ἀναφωνεῖ: «Τὶ ἐστιν ἄνθρωπος ὅτι μιμνήσκῃ αὐτοῦ; ἢ υἱὸς ἀνθρώπου ὅτι ἐπισκέπτῃ αὐτόν; Ἠλάττωσας αὐτὸν βραχύ τι παρ' ἀγγέλους· δόξῃ καὶ τιμῇ ἐστεφάνωσας αὐτόν, καὶ κατέστησας αὐτὸν ἐπὶ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου. Πάντα ὑπέταξας ὑποκάτω τῶν ποδῶν αὐτοῦ,» (Ψαλμ. Η΄ 5-7).

Αὐτός, λοιπόν, εἶναι ὁ ἄνθρωπος!!! Αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, μακάρι νὰ βλέπαμε καὶ νὰ ἀξιολογούσαμε ὅλοι μας. Καὶ ὅταν μᾶς χαμογελᾴ ἀλλὰ καὶ ὅταν μᾶς πικραίνῃ. Καὶ ὅταν τὸν ἔχουμε ἀνάγκη, ἀλλὰ καὶ ὅταν αἰσθανώμαστε ὅτι μᾶς γίνεται βάρος. Καὶ τὸν συγγενῆ, ἀλλὰ καὶ τὸν οἱονδήποτε ἄγνωστόν μας. Καὶ τὸν πλούσιο καὶ τὸν πτωχό. Καὶ τὸ δυνατὸ καὶ τὸν ἀδύναμο. Καὶ τὸν «ἐπώνυμο», ἀλλὰ καὶ τὸν «ἀνώνυμο»! Ἔτσι ὅπως τὸν ἀξιολογεῖ ὁ ἴδιος ὁ Θεός!

Τότε ὁ ἄνθρωπος θὰ πάψῃ νὰ αἰσθάνεται θηρίον ἀπέναντι στὸν συνάνθρωπό του καὶ τότε ἡ κοινωνία μας θὰ ὁμορφύνῃ καὶ θὰ γίνῃ ὄντως ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ!

Ἀρχιμ. Τιμόθεος Γ. Παπασταύρου, Ἱεροκήρυξ Ἱ. Μ. Πατρῶν

ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Τί δὲν κατανοοῦν οἱ Παπικοὶ ἀπὸ τὴν Ὀρθοδοξίαν

Τοῦ ***κ. Λέοντος Μπράνγκ****, Δρος Θεολογίας*

54ον

Ἡ ἄρσις τῶν ἀναθεμάτων 1965

Κλείσαμε τὸ προηγούμενο ἄρθρο μὲ ἐκτενὲς παράθεμα τῆς ἐπιστολῆς τοῦ π. Ἐπιφανίου Θεοδωροπούλου στὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη Ἀθηναγόρα. Οὐδείς, βέβαια, τῶν οἰκουμενιστῶν τόλμησε ποτὲ νὰ ἀπαντήσει σ' αὐτὴ τὴν ἀνοιχτὴ ἐπιστολή. Εἶναι ὄντως ἀγιοπατερικὸς ὁ λόγος τοῦ π. Ἐπιφανίου. Ἀποστομώνει τοὺς πάντες. Δὲν ξέρει κανεὶς τί νὰ πρωτοεπιλέξει ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἐπιστολή. Πέρα ἀπὸ τὴν ἐξοντωτικὴ κριτικὴ ποὺ ἀσκεῖ στὴν ἀγαπολογία τοῦ πατριάρχη Ἀθηναγόρα ἐπεκτείνεται καὶ στὸ αἴτημα τοῦ «συγχρονισμοῦ τῆς Ἐκκλησίας» ποὺ προέβαλε ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἔντονα ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς Ἰάκωβος καὶ προβάλλεται μέχρι καὶ τὶς μέρες μας. Ἀναφερόμενος στὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, τὴν Ἐκκλησία, ἐπισημαίνει χαρακτηριστικά: «Πῶς θὰ ἐξελιχθῇ τὸ τέλειον; Πῶς θὰ συγχρονισθῇ τὸ ἄχρονον; Πῶς θὰ μεταβληθῇ τὸ ἄφθαρτον;», ἀφοῦ «ὁ Χριστὸς χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς καὶ ε

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ

Συνθήκη τοῦ Maastricht 1992: Τί ὑπέγραψεν ἡ Ἑλλὰς καὶ ποίας ἀλλαγὰς ὑπέστη ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς ὑπογραφῆς

Εὐρωπαϊκὴ Ἕνωσις: Ἰδία πορεία ἀπὸ τὸ 1951 μέχρι σήμερον

Σκοπίμως δὲν ἔχει γίνει εὐρέως γνωστὸ τὸ ὅτι ἡ Συνθήκη τοῦ Maastricht ἄφησε σὲ ἰσχὺ καὶ αὐτούσια τὰ ἄρθρα 232, 233, 234 καὶ 235 τῆς Συνθήκης τῆς Ρώμης (1957), ποὺ ὅπως θὰ δοῦμε παρακάτω, εἶναι ἀρκετὰ σημαντικὰ ἀλλὰ καὶ ἐνδεικτικὰ τοῦ **ποιὰ εἶναι ἡ Εὐρωπαϊκὴ Ἕνωση,** ἀλλὰ καὶ **πόσο παλαιὸς εἶναι ὁ σχεδιασμὸς τῆς σημερινῆς μορφῆς της.**

Συγκεκριμένα προβλέπεται:

«Ἄρθρο 232

1. Ἡ παροῦσα συνθήκη δὲν τροποποιεῖ τὶς διατάξεις τῆς συνθήκης περὶ ἱδρύσεως τῆς Εὐρωπαϊκῆς Κοινότητος Ἄνθρακος καὶ Χάλυβος, ἰδίως ὅσον ἀφορᾶ τὰ δικαιώματα καὶ τὶς ὑποχρεώσεις τῶν Κρατῶν μελῶν, τὶς ἐξουσίες τῶν ὀργάνων τῆς Κοινότητος αὐτῆς καὶ τὶς διατάξεις τῆς περὶ τῆς λειτουργίας τῆς κοινῆς ἀγορᾶς ἄνθρακος καὶ χάλυβος.

2. Ἡ παροῦσα συνθήκη δὲ θίγει τὶς διατάξεις τῆς συνθήκης περὶ ἱδρύσεως τῆς Εὐρωπαϊκῆς Κοινότητος Ἀτομικῆς Ἐνεργείας».

Ἡ **Εὐρωπαϊκὴ Κοινότητα Ἄνθρακα καὶ Χάλυβα** (European Coal and Steel Community – ECSC) ἱδρύθηκε τὸ 1952 ὅταν ἐτέθη σὲ ἰσχὺ ἡ Συνθήκη τῶν Παρισίων, ποὺ εἶχε ὑπογραφεῖ ἕνα χρόνο νωρίτερα (1951) ἀπὸ τὸ Βέλγιο, τὴν τότε Δυτικὴ Γερμανία, τὴν Γαλλία, τὴν Ἰταλία, τὸ Λουξεμβοῦργο καὶ τὴν Ὁλλανδία.

Ἡ Συνθήκη αὐτὴ ὑπεγράφη στὶς **18 Ἀπριλίου τοῦ 1951** καὶ ἐτέθη σὲ ἰσχὺ στὶς **23 Ἰουλίου τοῦ 1952,** ἐνῷ ἔληξε ἀκριβῶς μετὰ ἀπὸ **50 χρόνια,** στὶς **23 Ἰουλίου τοῦ 2002,** ὅπως προβλεπόταν ἐξαρχῆς. Σκοπός της ἦταν νὰ θέσει κάτω ἀπὸ **κοινὴ διαχείριση τὴν παραγωγὴ καὶ τὸ ἐμπόριο τοῦ ἄνθρακα καὶ τοῦ χάλυβα.** Ἡ ἐπιλογὴ δὲν εἶναι τυχαία, ἀφοῦ ἀποτελοῦσαν **τὶς δύο κύριες πρῶτες ὕλες τῆς πολεμικῆς βιομηχανίας** μέχρι καὶ τὸν Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο.

Τὰ ὄργανα τῆς Εὐρωπαϊκῆς Κοινότητος Ἄνθρακα καὶ Χάλυβα ἦταν ἡ **Ἀνωτάτη Ἀρχὴ** συνεπικουρούμενη ἀπὸ μία Συμβουλευτικὴ Ἐπιτροπή, ἡ **Κοινὴ Συνέλευση,** τὸ **Εἰδικὸ Συμβούλιο Ὑπουργῶν** καὶ τὸ **Δικαστήριο.** Βλέπουμε καθαρὰ πὼς τὸ μοντέλο διοίκησης ποὺ ἐφαρμόζεται σήμερα στὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἕνωση ἦταν **ἐξαρχῆς σχεδιασμένο** καὶ δὲν ἀποτελεῖ ἐφεύρημα τῶν ἡμερῶν μας.

Ἀντιστοίχως, ἡ **Εὐρωπαϊκὴ Κοινότητα Ἀτομικῆς Ἐνέργειας** (European Atomic Energy Community – EAEC ἢ Euratom) ἱδρύθηκε μὲ τὴ συνθήκη τῆς Ρώμης[1] στὶς 25 Μαρτίου τοῦ 1957. Ἀποσκοποῦσε στὸ νὰ θέσει κάτω ἀπὸ κοινὸ ἔλεγχο καὶ διαχείριση τὴν παραγωγὴ καὶ τὴν διάθεση τῆς ἀτομικῆς ἐνέργειας. Ἡ Εὐρωπαϊκὴ Κοινότητα Ἀτομικῆς Ἐνέργειας εἶναι ἡ μόνη ἀπὸ τὶς τρεῖς Εὐρωπαϊκὲς Κοινότητες ποὺ δὲν ἱδρύθηκε μὲ προοπτικὴ 50ετίας, σὲ ἀντίθεση μὲ τὴν Εὐρωπαϊκὴ Οἰκονομικὴ Κοινότητα (1957–2007) καὶ τὴν Εὐρωπαϊκὴ Κοινότητα Ἄνθρακα καὶ Χάλυβα (1952–2002). Ὡστόσο, **ἐξαιρέθηκε ἀπὸ τὴν νομικὴ ὑπόσταση τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως** ἐξαιτίας τῶν ἀντιδράσεων τῆς Αὐστρίας, τῆς Γερμανίας, τῆς Ἰρλανδίας, τῆς Οὐγγαρίας καὶ τῆς Σουηδίας, σχετικὰ μὲ τὴν παραγωγὴ καὶ τὴν χρήση τῆς ἀτομικῆς ἐνέργειας.

Τὸ ἄρθρο 233 ἐπιτρέπει στὸ Βέλγιο, στὸ Λουξεμβοῦργο καὶ στὶς Κάτω Χῶρες (Ὁλλανδία) νὰ ἔχουν μία ξεχωριστὴ συνεργασία ἀκόμα καὶ ἐντὸς τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων, τὴν γνωστὴ μὲ τὸν ὅρο BeNeLux: *«Ἡ παροῦσα συνθήκη δὲν ἐμποδίζει τὴν ὕπαρξη καὶ ὁλοκλήρωση τῶν περιφερειακῶν ἑνώσεων μεταξὺ Βελγίου καὶ Λουξεμβούργου καθὼς καὶ μεταξὺ Βελγίου, Λουξεμβούργου καὶ Κάτω Χωρῶν, ἐφ' ὅσον οἱ στόχοι τῶν περιφερειακῶν αὐτῶν ἑνώσεων δὲν ἐπιτυγχάνονται μὲ τὴν ἐφαρμογὴ τῆς παρούσης συνθήκης».*

Νὰ σημειώσουμε πὼς τὸ συγκεκριμένο ἄρθρο **παραμένει ἀμετάβλητο μέχρι σήμερα** καὶ στὸ Εὐρωπαϊκὸ Σύνταγμα (Τίτλος VII, Μέρος IV, ἄρθρο IV–441, σελ. C310/189), γεγονὸς ποὺ θεωρεῖται ἀπολύτως φυσιολογικὸ ἂν ἀναλογιστεῖ κανεὶς πὼς ἔτσι θωρακίζεται ὁ "σκληρὸς πυρήνας" τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο κράτη–κατασκευάσματα (Βέλγιο καὶ Λουξεμβοῦργο) καὶ μία μεγάλη ναυτικὴ καὶ βιομηχανικὴ δύναμη (Ὁλλανδία).

Στὸ ἄρθρο 234 ἀκολουθεῖται ἡ προσφιλὴς συνήθεια τῶν Δυτικῶν νομικῶν, ποὺ **μέσα ἀπὸ ἕνα φαινομενικὰ "ἀκίνδυνο" ἄρθρο ὁριοθετοῦν κρίσιμα καὶ καίρια ζητήματα.** Προσέξτε τὴν τελευταία παράγραφο τοῦ ἄρθρου 234: «Τὰ δικαιώματα καὶ οἱ ὑποχρεώσεις ποὺ ἀπορρέουν ἀπὸ συμβάσεις ποὺ συνήφθησαν πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης συνθήκης, μεταξὺ ἑνὸς ἢ περισσοτέρων Κρατῶν μελῶν ἀφ' ἑνὸς καὶ ἑνὸς ἢ περισσοτέρων τρίτων χωρῶν ἀφ' ἑτέρου, δὲ θίγονται ἀπὸ τὴν παροῦσα συνθήκη.

Κατὰ τὸ μέτρο ποὺ οἱ συμβάσεις αὐτὲς δὲ συμβιβάζονται μὲ τὴν παροῦσα συνθήκη, τὸ ἐνδιαφερόμενο ἢ τὰ ἐνδιαφερόμενα Κράτη μέλη προσφεύγουν σὲ ὅλα τὰ πρόσφορα μέσα, γιὰ νὰ ἄρουν τὰ διαπιστωθέντα ἀσυμβίβαστα. Ἐν ἀνάγκῃ τὰ Κράτη μέλη παρέχουν πρὸς τὸ σκοπὸ αὐτὸ ἀμοιβαία συνδρομὴ καὶ υἱοθετοῦν, κατὰ περίπτωση, κοινὴ στάση.

Κατὰ τὴν ἐφαρμογὴ τῶν συμβάσεων ποὺ ἀναφέρονται στὴν πρώτη παράγραφο, τὰ Κράτη μέλη λαμβάνουν ὑπόψη τὸ γεγονὸς ὅτι **τὰ πλεονεκτήματα ποὺ παραχωρεῖ μὲ τὴν παροῦσα συνθήκη κάθε Κράτος μέλος ἀποτελοῦν ἀναπόσπαστο μέρος τῆς ἱδρύσεως τῆς Κοινότητος καὶ ἐπομένως εἶναι ἀδιαχωρίστως συνδεδεμένα μὲ τὴ σύσταση κοινῶν ὀργάνων, τὴ μεταβίβαση ἁρμοδιοτήτων σ' αὐτὰ** καὶ τὴν παραχώρηση τῶν ἰδίων πλεονεκτημάτων ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα Κράτη μέλη».

Συγκεκαλυμμένα ἀλλὰ ξεκάθαρα, οἱ Δυτικοὶ νομοθέτες παραδέχονται, ἀλλὰ καὶ ὁρίζουν πὼς τὰ κράτη μέλη **παραχωροῦν ἀπὸ τὰ πλεονεκτήματά τους, δηλαδὴ ἀπὸ τὰ κυριαρχικά τους δικαιώματα προκειμένου νὰ ἱδρυθεῖ ἡ Κοινότητα.** Μήπως καὶ αὐτὸ δὲν ἦταν γνωστὸ στοὺς Ἕλληνες(;) πολιτικούς; Ἂν ἀπαντήσουν **ἀρνητικὰ** εἶναι ἀνίκανοι γιὰ τὸν ρόλο τοῦ πολιτικοῦ, γιατί αὐτὰ ἦσαν συμφωνημένα ἀπὸ τὸ 1957 καὶ συνεπῶς δὲν δικαιολογεῖται νὰ ἔχουν ἄγνοια. Ἂν ἀπαντήσουν **καταφατικὰ** τότε καὶ πάλι πρέπει νὰ καθαιρεθοῦν ἄμεσα ἀπὸ τὸ πολιτικό τους ἀξίωμα καθὼς αὐτομάτως εἶναι κατηγορούμενοι μὲ τὸ **βαρύτατο ἀδίκημα** τῆς Ἐθνικῆς προδοσίας.

Ἐπιπλέον, μὲ τὸ ἄρθρο 235 ἐκχωρεῖται, ἐμμέσως ἀλλὰ σαφῶς, ἀπὸ τὰ κράτη μέλη στὰ Ὄργανα τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως ἡ δικαιοδοσία τῆς ἐπέκτασης τῶν ἐξουσιῶν τους: «Ἂν ἐνέργεια τῆς Κοινότητος θεωρεῖται ἀναγκαία γιὰ τὴν πραγματοποίηση ἑνὸς ἀπὸ τοὺς στόχους της στὸ πλαίσιο τῆς λειτουργίας τῆς κοινῆς ἀγορᾶς καὶ δὲν προβλέπονται ἀπὸ τὴν παροῦσα συνθήκη οἱ πρὸς τὸ σκοπὸ αὐτὸν ἀπαιτούμενες ἐξουσίες, **τὸ Συμβούλιο, προτάσει τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ κατόπιν διαβουλεύσεως μὲ τὸ Εὐρωπαϊκὸ Κοινοβούλιο,** θεσπίζει ὁμοφώνως τὶς κατάλληλες διατάξεις».

Αὐτὲς οἱ διατάξεις ἔδωσαν σὲ ἕνα ἄτυπο Εὐρωπαϊκὸ ὄργανο, ὅπως εἶναι τὸ Eurogroup, τὴν δυνατότητα νὰ ἀπαιτεῖ ἀπὸ ἕνα κράτος μέλος, ὅπως εἶναι ἡ Ἑλλάδα, νὰ ἀκολουθήσει συγκεκριμένη δημοσιονομικὴ ἀλλὰ καὶ ἐξωτερικὴ πολιτική! Πῶς, λοιπόν, δὲν εἶναι ἔνοχοι Ἐθνικῆς προδοσίας αὐτοὶ ποὺ ὑπέγραψαν τὴν προσχώρηση τῆς Ἑλλάδος σὲ αὐτὴ τὴν ἀδηφάγο Ἕνωση;

Μ. Β.

Σημείωσις: 1. Πρὸς ἀποφυγὴ συγχύσεως διευκρινίζουμε πὼς οἱ Συνθῆκες τῆς Ρώμης ποὺ ὑπεγράφησαν τὸ 1957 ἦσαν δύο: Ἡ Συνθήκη γιὰ τὴν ἵδρυση τῆς Εὐρωπαϊκῆς Οἰκονομικῆς Κοινότητος (ΕΟΚ) καὶ ἡ Συνθήκη γιὰ τὴν ἵδρυση τῆς Εὐρωπαϊκῆς Κοινότητος Ἀτομικῆς Ἐνέργειας (ΕΥΡΑΤΟΜ).

Τὸ ἰδεολογικὸν ὑπόβαθρον τῆς προσπαθείας διὰ τὴν ἀλλαγὴν...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 3ης ΣΕΛ.

σὲ μὴ-ὁμολογιακὸ θρησκειολογικό. Ἡ προσπάθεια ποὺ ἐξελίσσεται αὐτὴ τὴν ἐποχὴ γιὰ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ χαρακτήρα τοῦ μαθήματος ξεκίνησε ἀπὸ τὴν κυβέρνηση τοῦ Γ. Παπανδρέου. Πιὸ συγκεκριμένα τὸ θέμα ἀνακινήθηκε ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ Ἕνωση γιὰ τὰ Δικαιώματα τοῦ Ἀνθρώπου, ἡ ὁποία ἀμέσως μετὰ τὴν ἀνάληψη τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας ἀπὸ τὴν κ. Ἄ. Διαμαντοπούλου, σὲ ἐπιστολή της πρὸς τὴν Ὑπουργὸ σημείωνε: «Θὰ θέλαμε νὰ ἀναφερθοῦμε σὲ εἰδικότερα ζητήματα ἐκπαίδευσης ποὺ χρῆζουν βραχυπρόθεσμης ἐπίλυσης. Τὸ πρῶτο ἀφορᾶ στὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν. Φρονοῦμε ὅτι ἐπιβάλλεται ἡ σταδιακὴ μετατροπὴ τοῦ μαθήματος, ἔτσι ὅπως αὐτὸ διδάσκεται σήμερα στὴν δημοτικὴ καὶ τὴν μέση ἐκπαίδευση, ἀπὸ ὁμολογιακὸ σὲ θρησκειολογικό. Τὸ ζήτημα συναρτᾶται μὲ ὑποχρεώσεις τῆς πολιτείας γιὰ σεβασμὸ τῶν δικαιωμάτων καὶ τῆς συνείδησης ὅλων τῶν μαθητῶν, ἰδίως δεδομένης τῆς ἀλλαγῆς ποὺ ἔχει ἐπισυμβεῖ στὴ σύνθεση τοῦ μαθητικοῦ πληθυσμοῦ τὰ τελευταῖα χρόνια. Τοῦτο ἄλλωστε ἀναδεικνύεται καὶ ἀπὸ τὴν πρόσφατη ἀπόφαση τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Δικαστηρίου σχετικὰ μὲ τὰ θρησκευτικὰ σύμβολα στὶς αἴθουσες (ἐννοεῖται ἡ πρωτόδικη ἀπόφαση)» [11].

Τὴν παρότρυνση αὐτὴ ἀποδέχθηκε εὐχαρίστως ἡ Ὑπουργὸς καὶ χάραξε τὴ σχετικὴ πολιτικὴ σὲ δύο ἄξονες.

1. Προσπάθησε νὰ ὑποβαθμίσει στὸ σχέδιό της γιὰ τὸ Νέο Λύκειο τὸ μάθημα, μειώνοντας τὶς ὧρες διδασκαλίας καὶ μετατρέποντάς το σὲ προαιρετικὸ (στὸ ἀρχικὸ σχέδιο στὶς Β΄ καὶ Γ' καὶ στὸ τελικὸ στὴ Γ΄ Λυκείου). Τὸ σχέδιο δὲν ἐφαρμόστηκε ἐξαιτίας τῆς πτώσεως αὐτῆς τῆς ἀλήστου μνήμης κυβερνήσεως.

2. Ἔδωσε ἐντολὴ γιὰ τὴ μετατροπὴ τοῦ μαθήματος σὲ θρησκειολογικὸ σὲ ὅλο τὸ φάσμα τῆς δωδεκάχρονης ἐκπαίδευσης. Ἡ μεταβολὴ αὐτὴ τοῦ χαρακτήρα τοῦ μαθήματος ἀπὸ ὀρθόδοξο θεολογικὸ σὲ θρησκειολογικὸ ἐξαγγέλθηκε ἀπὸ τὴν ἴδια σὲ δηλώσεις της ποὺ μεταδόθηκαν ἠχογραφημένες ἀπὸ τὰ ΜΜΕ στὶς 4/2/11, ὅταν ἡ ἐπιτροπὴ ἐμπειρογνωμόνων εἶχε ἤδη προχωρήσει ἀρκετὰ στὴν ἐκπόνηση τοῦ Νέου Πιλοτικοῦ Προγράμματος Σπουδῶν, ὑλοποιώντας τὶς ὁδηγίες καὶ τὶς κατευθύνσεις της. Συγκεκριμένα ἡ Ὑπουργὸς σὲ δημόσιο διάλογο μὲ φοιτητὲς τοῦ London School of Economics, ἀφοῦ ἀπάντησε μὲ ἕνα «ναὶ» στὸ ἐρώτημα γιὰ τὸ χωρισμὸ Ἐκκλησίας – Πολιτείας ἀναφέρθηκε στὴ συνέχεια στὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν λέγοντας τὰ ἑξῆς: «Σὲ ὅ,τι ἀφορᾶ τὸ ἐκπαιδευτικὸ σύστημα (σημ. ἡ Ὑπουργὸς ἀναφέρθηκε πρὶν στὶς σχέσεις Ἐκκλησίας – Πολιτείας): Σὲ ὅλες τὶς χῶρες, ἢ μᾶλλον στὴν πλειοψηφία τῶν εὐρωπαϊκῶν χωρῶν ὑπάρχει αὐτὸ τὸ μάθημα (ἐνν. τῶν Θρησκευτικῶν), ὑπάρχει θρησκευτικὴ ἐκπαίδευση, ἀλλὰ φυσικὰ ἔχουν ἀλλάξει τὸ περιεχόμενο (τοῦ μαθήματος) ...Αὐτὸ εἶναι ποὺ πρόκειται νὰ κάνουμε τώρα. Ὅταν εἶπα ὅτι ἐργαζόμαστε πάνω στὰ ἀναλυτικὰ προγράμματα ὅλων τῶν μαθημάτων, αὐτὸ ἐννοοῦσα. Πρόκειται νὰ διδάξουμε, δὲν γνωρίζω ἂν ἡ λέξη εἶναι thriskiology - θρησκειολογία, πῶς εἶναι ἡ λέξη θρησκειολογία στὰ ἀγγλικά;… (σημ. γίνεται κάποια μικρὴ συζήτηση, γιὰ νὰ βρεθεῖ ἡ ἀγγλικὴ λέξη ποὺ ἀποδίδει ὀρθὰ τὴ λέξη θρησκειολογία) Αὐτὸ ποὺ ἐννοῶ εἶναι ὅτι πρέπει νὰ διδάξουμε στὰ παιδιὰ ὅλες τὶς θρησκεῖες, πρέπει νὰ συγκρίνουν, νὰ μάθουν, ἀπελευθερωμένα ἀπὸ ἐκκλησιαστικὲς ἐπιρροές, καὶ τὴν ἴδια στιγμή, ἐπειδὴ εἴμαστε μία χώρα μὲ ὀρθόδοξη ὄχι μόνο θρησκεία ἀλλὰ καὶ πολιτισμὸ – διότι ἡ θρησκεία ἔχει νὰ κάνει καὶ μὲ τὸν πολιτισμὸ καὶ τὴν ταυτότητά μας καὶ ἔτσι πρέπει νὰ ἀναφερθοῦμε σὲ θέματα τῆς ἐθνικῆς μας ἱστορίας, τοῦ πολιτισμοῦ μας κλπ – καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ νὰ δώσουμε στοὺς μαθητὲς καὶ σπουδαστές μας τὴ δυνατότητα νὰ μάθουν, νὰ γνωρίζουν καὶ νὰ συγκρίνουν καὶ ἐν τέλει νὰ ἀποφασίσουν τί θέλουν νὰ κάνουν στὴ ζωή τους. Καὶ αὐτὴ εἶναι μία ἀπὸ τὶς πιὸ ἐνδιαφέρουσες συζητήσεις ποὺ θὰ ξεκινήσει τὸ Μάρτιο, ὅταν θὰ παρουσιάσουμε τὸ περιεχόμενο αὐτοῦ τοῦ νέου προγράμματος σπουδῶν γιὰ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν» [12].

Ἐνδεικτικὰ ἀναφέρουμε ὅτι οἱ ἄξονες τοῦ νέου θρησκειολογικοῦ μαθήματος στὶς τρεῖς βαθμίδες τῆς ὑποχρεωτικῆς ἐκπαίδευσης εἶναι: Νηπιαγωγεῖο καὶ Δημοτικό: Ὁ κόσμος τῆς θρησκείας, Γυμνάσιο: Θρησκεία καὶ Πολιτισμός, Λύκειο: Θρησκεία, πολιτισμὸς καὶ Κοινωνία (ΠΣ, 25). Ὁ κύριος σκοπὸς τοῦ μαθήματος, ὅπως περιγράφεται στὸ Πλαίσιο ἀρχῶν, εἶναι ἡ παρουσίαση μὲ οὐδέτερο τρόπο διαφόρων θρησκευτικῶν παραδόσεων. Ὅλες αὐτὲς οἱ παραδόσεις τίθενται ἡ μία δίπλα στὴν ἄλλη καὶ τὸ διευρυμένο αὐτὸ μάθημα «ἐξετάζει μὲ ἐρευνητικό, κριτικὸ καὶ διαλεκτικὸ τρόπο τὴ συνεισφορὰ κάθε θρησκευτικῆς παράδοσης στὴν ἱστορία καὶ τὸν πολιτισμό, ἀποβλέποντας στὸν θρησκευτικὸ γραμματισμό, ἀλλὰ καὶ στὴν εὐαισθητοποίηση καὶ στὸν ἀναστοχασμὸ τῶν μαθητῶν ἀπέναντι στὸν δικό τους θρησκευτικὸ προβληματισμὸ» (ΠΣ,16-17). Στόχος εἶναι ὁ «θρησκευτικὸς γραμματισμός, ὁ ὁποῖος θὰ πρέπει νὰ ὑπηρετεῖ κοινωνικὰ προτάγματα καθολικοῦ χαρακτήρα, ὅπως εἶναι πρῶτα καὶ κύρια ὁ πολιτισμικὸς ἐγκλιματισμὸς τοῦ μαθητῆ στὴν εὐρύτερη κοινωνικὴ πραγματικότητα ποὺ ζεῖ – καὶ ὄχι βέβαια ὁ ἰδεολογικὸς ἐγκιβωτισμός του σὲ μεριστικὲς καὶ ἀπολυτοποιημένες ἑρμηνεῖες καὶ στάσεις ζωῆς» (ΠΣ, 16). Τὸ νέο ΠΣ τοῦ ΜτΘ θέτει ὡς βασικοὺς στόχους τὴ μάθηση «γιὰ τὴ θρησκεία» καὶ «ἀπὸ τὴ θρησκεία» [13].

Σημειώσεις:

5. ΕΔΔΑ, ἀπόφ. 18-3-2011 γιὰ τὴ ὑπόθ. Lautsi and …… , 26. 6. ΕΔΔΑ, ἀπόφ. 18-3-2011 γιὰ τὴ ὑπόθ. Lautsi and …… , 27-28. 7. Ὅ.π., 41. 8. Ὅ.π. , 38-39. 9. ΕΔΔΑ, ἀπόφ. 18-3-2011 γιὰ τὴν ὑπόθ. Lautsi and …… , 9-10. 10. ΕΔΔΑ, ἀπόφ. 18-3-2011 γιὰ τὴν ὑπόθ. Lautsi and …… , 19. 11. ΕΕΔΑ, Ἐπιστολὴ πρὸς τὴν Ὑπουργὸ Παιδείας, Διὰ Βίου Μάθησης κὰι Θρησκευμάτων κυρία Ἄννα Διαμαντοπούλου, Ἀθήνα, 16 Νοεμβρίου 2009, στὸ www.hlhr.gr. 12. Ἡ ὁμιλία στὴν ἱστοσελίδα: http://richmedialse.ac.uk/publicLecturesAndEvents/201102 02_1830 the Role OfEducation _ InGreecesRecovery.mp3. 13. Περισσότερα στοιχεῖα γιὰ τὸ θέμα αὐτὸ ὑπάρχουν στὸ κείμενο τοῦ γράφοντος: Κριτικὲς παρατηρήσεις γιὰ τὸ πλαίσιο βασικῶν ἀρχῶν τοῦ Νέου πιλοτικοῦ προγράμματος σπουδῶν τῶν Θρησκευτικῶν Δημοτικοῦ-Γυμνασίου, στὴν ἠλ. διεύθ. www.petheol.gr.

Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ

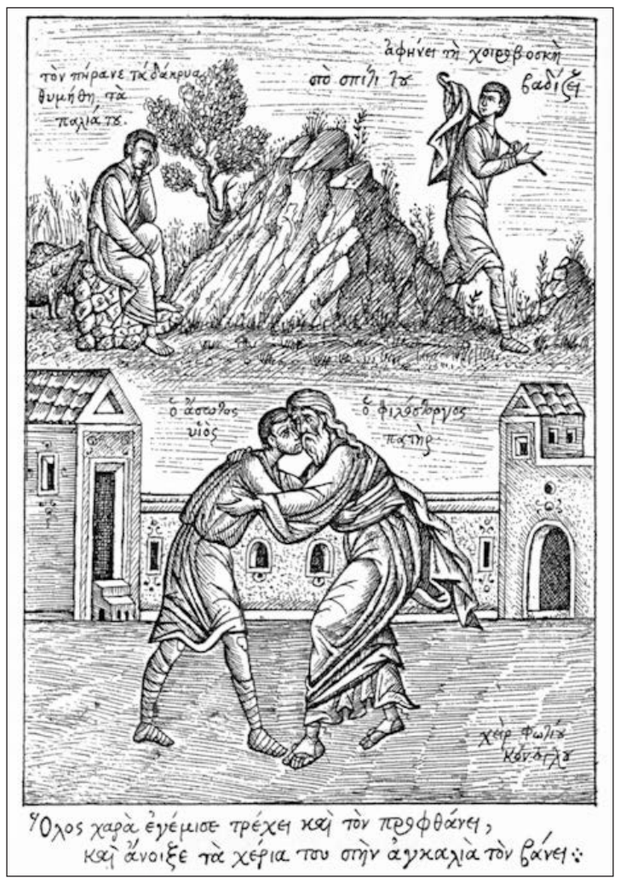

Ἡ δευτέρα Κυριακὴ τοῦ Τριωδίου εἶναι ἀφιερωμένη εἰς τὴν λίαν διδακτικὴν παραβολὴν τοῦ ἀσώτου υἱοῦ.

Τό ἡμερολόγιον τῆς Π.Ο.Ε. 2017

2ον

Ὁ Ἅγιος Μᾶρκος ὁ Εὐγενικὸς ὁ πρόμαχος τῆς Ὀρθοδοξίας*

Διά τοὺς πιστοὺς ὀρθοδόξους χριστιανοὺς ἡ μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Μάρκου Ἀρχιεπισκόπου Ἐφέσου τοῦ Εὐγενικοῦ, προκαλεῖ ρίγη συγκινήσεως καὶ μᾶς βοηθεῖ ν' ἀναπολήσουμε τοὺς μεγάλους, τοὺς λαμπροὺς ἀγῶνες ποὺ μὲ τὴν Χάρη τοῦ Κυρίου διεξήγαγε γιὰ τὴν διαφύλαξη τῆς ὀρθοδόξου πίστεώς μας.

Ἡ ἱερὰ μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρκου ἐτιμήθη, εὐθὺς ἀμέσως μετὰ τὴν κοίμησή του. Εἶναι σπουδαῖος Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁμολογητὴς καὶ ὑπέρμαχος τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως.

Ἕνας σύγχρονος ὁμολογητής, ἁγιογράφος καὶ λογοτέχνης, ὁ μακαριστὸς Φώτιος Κόντογλου, πολὺ ἐτίμησε τὸν Ἅγιο Μᾶρκο, ἔκανε τὴν ἁγία του εἰκόνα, συνέθεσε ἄρθρα σὲ ἐφημερίδες καὶ στὸν «Ὀρθόδοξο Τύπο» καὶ γενικὰ ἐτόνιζε ὅτι εἶναι πάρα πολὺ μεγάλο λάθος νὰ λησμονοῦμε τὸν μεγάλο αὐτὸ Πατέρα τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἔπρεπε, λέγει, νὰ τὸν μνημονεύουμε ἡμέρας τε καὶ νυκτὸς γιὰ ὅσα ἔκαμε γιὰ τὴν πίστη μας καὶ δυστυχῶς τὸν ἔχομε θάψει κάτω ἀπὸ τὴν ἐπάρατο πλάκα τῆς παποφιλίας.

Εἶναι ἐνδεικτικὸ ἕνα μικρὸ ἀπόσπασμα ἀπὸ μιὰ ἐπιστολὴ ποὺ ἔστειλε σὲ κάποιο παπόφιλο ἀρχιερέα καὶ ἀφοῦ τονίζει πολλὰ σημαντικὰ πράγματα, καταλήγει: «ἐξαιτοῦμαι συγγνώμη ἐκ μέρους ὑμῶν, σεβασμιώτατε, διότι εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ ὁμιλῶ, ὅπως ὁμιλῶ «οὐ συγχωρεῖ συγκατάβασις εἰς τὰ τῆς πίστεως», ὡς εἶπεν ὁ λέων τῆς πίστεώς μας, ὁ μονομάχος τῆς ὀρθοδοξίας Μᾶρκος ὁ Εὐγενικός, ὅστις ἀντὶ νὰ ἐγκωμιάζεται παρ' ἡμῶν ἡμέρας καὶ νυκτός, ἀγνοεῖται, ταφεὶς κάτωθεν τῆς ψυχρᾶς πλακὸς τῆς ἐπαράτου παποφιλίας. Μετὰ σεβασμοῦ καὶ ἀγάπης, Φώτιος Κόντογλου».

Τί σημαίνει αὐτό; Ὅτι ὁ Ἅγιος Μᾶρκος εἶναι ἀνεπιθύμητος στοὺς παπικούς, ἀλλὰ εἶναι ἀνεπιθύμητος καὶ σὲ κείνους ποὺ ἤθελαν καὶ θέλουν τὴν ψευδένωση εἰς βάρος τῆς Ὀρθοδοξίας. Ἐπειδὴ ἐκεῖνος ὑπῆρξε ὁ κυματοθραύστης ὅλων αὐτῶν τῶν ἐπιθέσεων τοῦ παπισμοῦ καὶ ἀντέστη γενναίως.

Ἀλλὰ οἱ εὐσεβεῖς ὀρθόδοξοι χριστιανοί, δόξα τῷ Θεῷ, καὶ μελετοῦν τὸν βίο του καὶ ἔχουν τὴν ἁγία εἰκόνα του καὶ ἰ. ναοὺς ἀνεγείρουν καὶ κατὰ τὸ δυνατὸν προσπαθοῦν νὰ ἐμβαθύνουν στὴν μεγάλη μορφή του.

Ὑπάρχει μία ἄγνωστη ἀκολουθία τοῦ ἐν Ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ, Ἀρχιεπισκόπου Ἐφέσου τοῦ νέου θεολόγου, ὅπως χαρακτηρίζεται, καὶ τὴν ὁποία συνέθεσε ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, ὁ νομοφύλαξ Ἰωάννης ὁ διάκονος, ὁ Εὐγενικός.

Ἕνας ἀδελφὸς ὑμνεῖ τὸν ἄλλο, ὄχι κατὰ χάρη, ἀλλὰ κατ' ἀξία καὶ δικαίως, καὶ ἦταν πεπεισμένος ὁ ἀδελφός του ὁ Ἰωάννης ὁ διάκονος, ὁ φλογερὸς αὐτὸς ὀρθόδοξος, ὅτι ὁ Ἅγιος Μᾶρκος εἶναι ὄντως Ἅγιος, καὶ εὐθὺς ἀμέσως ἔκανε ἀκολουθία, γιὰ νὰ τὸν ὑμνοῦν ὅλοι οἱ ὀρθόδοξοι.

ΚΑΤΑΓΩΓΗ - ΝΕΑΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ

Ὁ Ἅγιος Μᾶρκος, μᾶς λέει ὁ ἀδελφός του, κατήγετο ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολη. Ἐκεῖ ἐγεννήθη καὶ ἐμεγάλωσε καὶ ἀνετράφη καὶ ἐμορφώθη. Ὁ πατέρας του ἦταν διάκονος, ὀνόματι Γεώργιος καὶ ἦταν καὶ σακελλίων, εἶχε ἕνα ἀξίωμα ἱερατικό. Ἦταν διδάσκαλος νέων, εἶχε φροντιστήριο, ἦταν ἄριστα κατηρτισμένος καὶ πολλοὶ πήγαιναν κοντά του, γιὰ νὰ διδαχθοῦν. Ἡ μητέρα του Μαρία, ἦταν θυγατέρα ἑνὸς ἰατροῦ, τοῦ Λουκᾶ.

Κατὰ τὸ ἱερὸ μυστήριο τοῦ βαπτίσματος ἔλαβε τὸ ὄνομα Μανουήλ. Εἶναι καὶ αὐτὸ χαρακτηριστικὸ τί ὄνομα τοῦ ἔδωσαν, διότι μαζὶ μὲ τὸν Ἅγιο Μᾶρκο εἶναι μαζί μας ὁ Θεὸς καὶ ἡ εὐσέβεια καὶ ἡ πατροπαράδοτη πίστη διετηρήθη καὶ διεσώθη μὲ τὴν Χάρη τοῦ Κυρίου.

Εἶχε τὸν πατέρα του διδάσκαλο στὰ μαθήματα ρητορικῆς, ἀλλὰ σὲ λίγο χρόνο ὁ μαθητὴς ξεπέρασε τὸν διδάσκαλο. Ἐκοιμήθη ἔνωρὶς ὁ πατέρας του, ὅταν ἦταν μόλις δεκατριῶν ἐτῶν ὁ Ἅγιος Μᾶρκος. Διάλεξε τοὺς πιὸ καλοὺς διδασκάλους τῆς ἐποχῆς του, διά νὰ μορφωθῆ-καταρτισθῆ. Συνεδύασε τὴν μόρφωση μὲ τὴν ἀρετή. Τὸ ἦθος ἦταν σεμνό, μέτριο καὶ ὅπως λένε οἱ γέροντες πρόσεχε καὶ τὴν ἐνδυμασία του καὶ τὸ βάδισμα καὶ ποῦ ἔρριχνε τὸ βλέμμα του, καὶ ὅλα αὐτὰ τὸν ἐστόλιζαν λαμπρά. Ἐσπούδασε, τὴν πᾶσαν σοφίαν τῆς ἐποχῆς του καὶ ἔγινε θαυμαστὸς ὄχι μόνο μεταξὺ τῶν συμμαθητῶν του, ὁ Ἅγιος Μᾶρκος, ἀλλὰ καὶ μεταξὺ τῶν διδασκάλων του.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ

Μὲ πολὺ κόπο καὶ μὲ πολλὴ προσπάθεια διεδέχθη στὸ φροντιστήριο τὸ

Ἡ Σιὼν κατὰ τοῦ Σιωνισμοῦ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

κες, κυρίως τὸ καλοκαίρι, εἶναι πιὸ ἀποκαλυπτικὰ καὶ ἀπὸ τὰ ἐσώρουχα ποὺ παλαιότερα φοροῦσαν στὸ κρεβάτι τους. Ἡ τέχνη, τὰ ΜΜΕ, τὸ διαδίκτυο, τὰ πάντα προβάλλουν σὲ καθημερινὴ βάση ὅ,τι πιὸ αἰσχρὸ καὶ νοσηρὸ ὑπάρχει. Ἡ πορνεία δὲν εἶναι πιὰ τὸ ἀνήθικο ἐπάγγελμα κάποιων φτωχῶν καὶ κατατρεγμένων γυναικῶν. Εἶναι τὸ πρότυπο, τὸ σύμβολο τῆς κοινωνίας μας.

Αὐτὸ ἤθελε ὁ Σιωνισμός, νὰ μετατρέψει τὴ γυναίκα σὲ ἕνα σκουπίδι, σὲ ἕνα φτηνὸ κομμάτι κρέας, σὲ μία πόρνη. Καὶ τὸν ἄνδρα νὰ ὑποδουλωθεῖ σὲ αὐτὸν τὸν ἐξευτελισμό, νὰ ταυτιστεῖ μὲ τὴν πόρνη. Ἡ ἀγνότητα, ἡ παρθενία, ἡ συζυγικὴ ἀγάπη, ἡ φυσικὴ σχέση τοῦ ἀνδρογύνου, ποὺ χάρη στὸ μυστήριο τοῦ γάμου λαμβάνει τὴν εὐλογία καὶ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ καὶ ὁδηγεῖ στὸν παράδεισο, ἔπρεπε νὰ σβήσουν. Τώρα μόνο ἀκαθαρσία, μόνο σαρκικὴ κόλαση.

Ὅπως τονίσαμε, δὲν ὑπάρχει ὅριο γιὰ τὸν Σιωνισμό. Γι' αὐτὸ καὶ κάθε τόσο ἔρχονται στὴν κοινωνία μας νέες βαρβαρικὲς ἐπιδρομές. Ἡ πιὸ πρόσφατη εἶναι τῆς ὁμοφυλοφιλίας. Ξαφνικά, οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τὴ δεκαετία τοῦ 1980 καὶ ἔπειτα, ἀνακάλυψαν ὅτι αὐτὴ ἡ κατάσταση δὲν εἶναι ἀφύσικη, δὲν εἶναι διαστροφή, ὅπως ὁμολογοῦσαν καὶ οἱ ψυχίατροι στὸ παρελθόν, δὲν εἶναι ἁμαρτία. Καὶ πρέπει νὰ γίνει τρόπος ζωῆς, πρέπει νὰ γίνει νόμος τοῦ κράτος, πρέπει ἢ ὅλοι νὰ γίνουμε ἔτσι ἢ νὰ χειροκροτοῦμε αὐτοὺς ποὺ εἶναι ἔτσι.

Τὰ σχόλια εἶναι περιττά. Βαδίζουμε πρὸς τὸ χάος. Ὡς Χριστιανοὶ δὲν μισοῦμε αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς βλέπουμε μὲ πόνο καὶ ἀγάπη. Ἀλλὰ τὴν ἁμαρτία τὴ μισοῦμε, τὴν καταδικάζουμε, τὴν πολεμᾶμε. Καὶ αὐτὴ ἡ ἁμαρτία εἶναι φρικτή, ὀλέθρια, δαιμονοποιεῖ τὴν κοινωνία. Καὶ ξέρουμε ὅτι ἀπὸ πίσω ἔρχονται καὶ ἄλλες ἀθλιότητες, ἡ παιδεραστία, ἡ αἱμομιξία, καταστάσεις ποὺ ντρεπόμαστε καὶ νὰ τὶς ξεστομίσουμε, πράγματα τὰ ὁποῖα «αἰσχρὸν ἐστιν καὶ λέγειν» (Ἐφ.5,12).

Οἱ Σιωνιστὲς δὲν θὰ σταματήσουν πουθενά. Θὰ τὰ ἐπιβάλουν ὅλα, θὰ τὰ κάνουν νόμο τοῦ κράτους, τρόπο ζωῆς. Θὰ ἔρθει ὥρα ποὺ θὰ ξαναγίνουν οἱ πόλεις μας Σόδομα καὶ Γόμορρα, θὰ ἀναγκαζόμαστε νὰ παίρνουμε τὰ παιδιά μας καὶ νὰ φεύγουμε γιὰ τὰ βουνά, γιὰ νὰ γλυτώσουμε ἀπὸ τὶς ἀπερίγραπτες ἀνωμαλίες ποὺ θὰ γίνονται δημόσια. Καὶ ὅλοι θὰ μᾶς βρίζουν, θὰ μᾶς χλευάζουν, γιατί θὰ ἀρνούμαστε τὴν ἀνηθικότητα, δὲν θὰ ὀνομάζουμε τὸ μαῦρο ἄσπρο, θὰ τὸ λέμε μαῦρο. Ποιός, τελικά, εἶναι ὁ φασίστας;

Ἡ ἐπέλασις τῆς παγκοσμίου θρησκείας

Γιὰ τοὺς ἐναπομείναντες πιστούς, γιὰ ὅσους δὲν πλανήθηκαν ἀπὸ τὸν ντεϊσμὸ ἢ τὴν ἀθεΐα, οἱ Σιωνιστὲς ἑτοίμασαν μία νάρκη, ὅπως προαναφέραμε. Τὸν Οἰκουμενισμό, ὁ ὁποῖος θὰ ἑτοιμάσει τὸ ἔδαφος γιὰ τὴν παγκόσμια θρησκεία. Οἰκουμενισμὸς εἶναι ἡ προσπάθεια νὰ ἑνωθοῦν ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ μεταξύ τους, νὰ ὑπάρχει μία ἑνιαία χριστιανικὴ «ἐκκλησία» καὶ ὄχι νὰ ὑπάρχει ἡ γνωστὴ διαφοροποίηση Ὀρθοδόξων, Ρωμαιοκαθολικῶν καὶ Προτεσταντῶν. Μόλις ἐπιτευχθεῖ αὐτό, θὰ ἐπέλθει καὶ ἡ ἕνωση μὲ τὶς ἄλλες θρησκεῖες, ὁπότε ἕτοιμη καὶ ἡ θρησκεία τοῦ ψευδομεσσία.

Ἐδῶ ἀρκεῖ νὰ ἀναφέρουμε ὅτι ὅταν μιλᾶμε γιὰ Χριστιανισμό, ἐννοοῦμε τὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, τὴν ἀληθινὴ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι μία (οὔτε δύο οὔτε πολλὲς) καὶ ἁγία καὶ ταυτίζεται μὲ τὸν Χριστό, εἶναι ἕνα μὲ τὸν Χριστό. Οἱ ἄνθρωποι, ποὺ βαπτίζονται καὶ θεωροῦνται Χριστιανοὶ δὲν ταυτίζονται πάντα μὲ τὴν Ἐκκλησία. Πρέπει νὰ ἔχουν καὶ τὴν ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ, τόσο στὰ λόγια ὅσο καὶ στὶς πράξεις. Διαφορετικά, εἶναι προδότες καὶ ἐχθροὶ τοῦ Χριστοῦ.

Προδότης τοῦ Χριστοῦ εἶναι ὁ Πάπας, ἀπὸ τὸν 11ο αἰώνα καὶ ἔπειτα, συγκεκριμένα ἀπὸ τὸ 1014 ποὺ ὁ Πάπας Βενέδικτος ΙΗ΄ εἰσήγαγε ὁριστικὰ τὴν αἱρετικὴ διδασκαλία τοῦ filioque στὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως, κάτι γιὰ τὸ ὁποῖο ποτὲ δὲν μετανόησε. Αὐτὸ καὶ μόνο ἀρκεῖ, γιὰ νὰ θεωροῦνται αὐτοδικαίως, de facto, αἱρετικοὶ καὶ ὄχι Χριστιανοί. Σὰν τὸ κλαδὶ ποὺ κόπηκε ἀπὸ τὸ δέντρο καὶ ξεράθηκε. Ἀπὸ τότε θὰ ἔπρεπε νὰ ἀποκαλοῦμε τὴν (τέως) Ρωμαιοκαθολικὴ ἐκκλησία ὡς Παπικὴ θρησκεία. Αὐτὸ ἀσφαλῶς, δὲν ἔχει σχέση μὲ τὸν ἁπλὸ λαό, δὲν ἐννοοῦμε ὅτι κάθε ἄνθρωπος ποὺ γεννιέται Ρωμαιοκαθολικὸς ὅτι θὰ πάει στὴν κόλαση! Ὁ Θεὸς προσπαθεῖ κάθε ἄνθρωπο νὰ τὸν βάλει στὸν παράδεισο καὶ ἡ κρίση εἶναι δική Του, ὄχι δική μας.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη, ὅμως, ὁμολογοῦμε ὅτι ὁ Πάπας δὲν εἶναι Ἐκκλησία, εἶναι Χριστιανὸς μόνο κατ' ὄνομα καὶ ὄχι κατὰ Χάριν, καὶ καταχρηστικὰ ὀνομάζουμε τὸν Πάπα καὶ τὸ Βατικανὸ Ρωμαιοκαθολικὴ ἐκκλησία, ἀφοῦ στὴν πραγματικότητα ἔφταξαν μία ἄλλη θρησκεία, ἄλλο δόγμα, ποὺ ἁπλὰ ἔχει ἐξωτερικὰ κάποια χριστιανικὰ στοιχεῖα. Καὶ δὲν χρειάζεται νὰ ἀλλάξει κανεὶς τὰ πάντα στὸ δόγμα, γιὰ νὰ πάψει νὰ εἶναι Χριστιανός. Ἀκόμη καὶ μία λέξη νὰ ἀλλάξει, ἂν δὲν μετανοήσει, παύει νὰ εἶναι Χριστιανός, εἶναι αἱρετικός.

Γιὰ τοὺς ἴδιους λόγους, οἱ Προτεστάντες δὲν εἶναι Χριστιανοί, ἁπλὰ ὀνομάζονται ἔτσι. Αἱρετικοὶ ἐπίσης εἶναι οἱ διάφοροι Ἀντιχαλκηδόνιοι, ὅπως ἡ ἐκκλησία τῆς Ἀρμενίας. Ἡ (Ὀρθόδοξη) Ἐκκλησία, ἀντίστοιχα, ὁρίζει ὅτι ἂν μετανοήσει ὁ αἱρετικός, μπορεῖ νὰ ἐπανέλθει στὴν Ἐκκλησία, νὰ εἶναι Χριστιανὸς καὶ νὰ μετέχει στὰ μυστήριά της. Διαφορετικά, δὲν εἶναι μέλος τῆς Ἐκκλησίας καὶ δὲν μπορεῖ νὰ συμμετάσχει σὲ κανένα μυστήριο. Αὐτό, ὅμως, ἦταν πρόβλημα στὸ σχέδιο τοῦ Σιωνισμοῦ γιὰ τὴν πανθρησκεία. Γιὰ νὰ παρακάμψουν τὸ ἐμπόδιο, ἔπλασαν τὸν Οἰκουμενισμό.

Ἂν κάποιος εἶχε μία δεξαμενὴ μὲ πόσιμο νερό, θὰ ἤθελε νὰ τὴ διατηρήσει ἀνόθευτη, γιὰ νὰ πίνει καθαρὸ νερό. Ἡ δεξαμενὴ αὐτὴ εἶναι ἡ Ἐκκλησία. Γύρω της ὑπάρχουν καὶ ἄλλες δεξαμενές, ποὺ λέγονται θρησκεῖες καὶ αἱρέσεις, ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἄλλες ἔχουν μολυσμένο νερό, δηλητηριῶδες (Παπικοὶ καὶ Προτεστάντες), ἄλλοι ἔχουν ἀκαθαρσίες, ἄλλοι πετρέλαιο ἀντὶ γιὰ νερό, κλπ. Μὲ τὸν Οἰκουμενισμό, θὰ μποῦν σωλῆνες παντοῦ, γιὰ νὰ γίνουν ὅλα συγκοινωνοῦντα δοχεῖα, γιὰ νὰ νοθευτοῦν οἱ πάντες, κυρίως ἡ Ἐκκλησία (Ὀρθοδοξία).

Τὸ κακό, ἡ δράση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ξεκίνησε ἀνεπαίσθητα στὰ τέλη τοῦ 19ου αἰώνα, ὅταν τὸ Οἰκουμενικό μας Πατριαρχεῖο (Κων/πολη) ἐπέτρεψε νὰ τελεστοῦν οἱ πρῶτοι μεικτοὶ γάμοι, μεταξὺ Ὀρθοδόξων καὶ μὴ Ὀρθοδόξων, κατὰ παράβαση τοῦ ΟΒ΄ (72ου) κανόνα τῆς Πενθέκτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου (691 μ.Χ.). Λίγο ἀργότερα, τὸ Πατριαρχεῖο στέλνει τὴν περίφημη ἐπιστολή: «Ἐγκύκλιος Συνοδικὴ πρὸς τὰς ἁπανταχοῦ Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ» (1920), μὲ τὴν ὁποία ὀνομάζει ὡς Ἐκκλησίες τὶς διάφορες προτεσταντικὲς αἱρέσεις. Ποιὸς κρυβόταν ἀπὸ πίσω, περιττὸ νὰ τὸ ἀναφέρουμε.

Τί φταίει; Δύσκολο νὰ ἀπαντήσουμε. Πιστεύουμε, ἀσφαλῶς, ὅτι οἱ Πατριάρχες μας δὲν ἦταν Σιωνιστές, ἴσως κάποιοι συνεργάτες τους νὰ ἦταν μασόνοι. Προφανῶς παρασύρθηκαν ἀπὸ πιέσεις, παγίδες, ποιὸς νὰ γνωρίζει τὸ παρασκήνιο. Ἐξάλλου, οἱ Σιωνιστὲς δὲν παρουσιάζονται αὐτοπροσώπως. Κατὰ κανόνα, κάνουν τὴ δουλειά τους μὲ πλάγιο τρόπο, μέσῳ τρίτων. Καὶ δουλειά τους εἶναι νὰ περάσουν τὸ μήνυμα: μείνετε ὅπως εἶστε, ἀλλὰ δεχθεῖτε στὰ μυστήριά σας καὶ τοὺς αἱρετικούς. Μελλοντικά, δεχθεῖτε καὶ τοὺς ἀλλόθρησκους καὶ στὸ τέλος δεχθεῖτε καὶ τὸν ψευδομεσσία μας!

Ὀφείλουμε νὰ ἐπισημάνουμε ὅτι ἡ Ἐκκλησία μας (καὶ ἡ Ἑλλάδα) δὲν κινδυνεύει μόνο ἀπὸ τὸ θηρίο τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Κινδυνεύει ἀπὸ τὸν ἀνελέητο βομβαρδισμὸ ἀπὸ ἀντιχριστιανικὰ βλήματα, ποὺ ἑκτοξεύουν τὰ θρησκευτικὰ πυροβόλα τοῦ Σιωνισμοῦ. Στὴν Ἑλλάδα ἀλωνίζουν πλέον ἀπὸ ἀνατολικὰ θρησκεύματα ἢ δοξασίες (γιόγκα, μετενσάρκωση, βουδιστικὸς διαλογισμός, ἰαπωνικὸ ρέϊκι) μέχρι νεοειδωλολάτρες καὶ ἀποκρυφιστὲς (ἀπὸ ἀστρολογία καὶ μέντιουμ μέχρι σατανισμό).

Θρησκευτικὰ φαντάσματα ἀπὸ τὸ παρελθὸν

Οἱ νεοειδωλολάτρες ἢ (νέο)παγανιστὲς εἶναι ἄλλο ἕνα τερατῶδες κατασκεύασμα τῶν Σιωνιστῶν, μὲ ἐμπνευστὴ τὸν Βρεττανὸ ἀποκρυφιστὴ William Wynn Wescott ποὺ προσχώρησε στὸν Ἐλευθεροτεκτονισμὸ τὸ 1871. Αὐτός, μὲ δύο ἀκόμη Ροδοσταυρίτες, δημιούργησε τὸ «Ἑρμητικὸ τάγμα τῆς Χρυσῆς Αὐγῆς», ποὺ μὲ τὴ σειρά του ἵδρυσε τὴν ἑταιρεία τῆς Θούλης, ὅπου φοίτησε ὁ Χίτλερ! Οἱ διάφορες ὀργανώσεις ποὺ προέκυψαν ἀπὸ τὸ Ἑρμητικὸ Τάγμα εἶχαν ὡς σκοπὸ τὴν ἀναβίωση ἀρχαίων εἰδωλολατρικῶν θρησκειῶν σὲ βάρος τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Πραγματικά, ἐντύπωση προκαλεῖ τὸ γεγονὸς ὅτι καὶ στὸ παρελθὸν πίσω ἀπὸ τὶς προσπάθειες ἀναβίωσης τῆς εἰδωλολατρίας κρύβονταν Ἑβραῖοι (μάγοι, καμπαλιστές). Στὴν περίπτωση τοῦ παράφρονα Ἰουλιανοῦ (361 μ.Χ.), καθοριστικὸ ρόλο στὴ θρησκευτική του θεωρία ἔπαιξε ἕνας Ἑβραῖος μάγος, ποὺ εἶχε γιὰ δάσκαλο. Αὐτὸς τὸν ἔστρεψε στὸν σατανισμό! Ὁ Ἰουλιανὸς δὲν ἦταν ἁπλὰ ἀρνητὴς τοῦ Χριστιανισμοῦ, εἶχε πάθος μὲ τὴ μαγεία (θεουργία τὴν ὀνόμαζαν τότε) καὶ τὶς σατανικὲς τελετές, τὶς ὁποῖες προσπάθησε νὰ ἐπιβάλει ὡς θρησκεία τοῦ Ρωμαϊκοῦ κράτους.

Ἡ ἄλλη ἱστορικὴ «σύμπτωση» ἦταν αὐτὴ τοῦ 15ου αἰ.μ.Χ., λίγα χρόνια πρὶν ἀπὸ τὴν ἅλωση τῆς Πόλης τὸ 1453, μὲ τὸν περίφημο Γεώργιο Πλήθωνα – Γεμιστό, ὁ ὁποῖος ὑποτίθεται ὅτι προσπάθησε νὰ ἐπαναφέρει τὴν ἀρχαία ἑλληνικὴ θρησκεία. Στὴν πραγματικότητα, καὶ ὁ Πλήθωνας εἶχε μαθητεύσει σὲ ἕνα Ἑβραῖο καμπαλιστὴ καὶ οὐσιαστικὰ προσπάθησε νὰ δώσει στὴν Καμπάλα ἕνα ἀρχαιοελληνικὸ προσωπεῖο, γιὰ νὰ τὴ διοχετεύσει πιὸ εὔκολα στὸν ἑλληνικὸ χῶρο, ἀλλὰ εὐτυχῶς ἀπέτυχε.

Τὸ τερατούργημα τῆς ἐπίσημης ἐπαναφορᾶς τῆς πολυθεΐας καὶ τοῦ παγανισμοῦ ἦρθε καὶ στὴ σύγχρονη Ἑλλάδα, μὲ ὀνομασίες ὅπως αὐτόχθονοι Ἕλληνες, ἐθνικοὶ Ἕλληνες, πατρῷα θρησκεία κ.ἄ. Δὲν εἶναι ἑνιαῖο ρεῦμα, ἀλλὰ διάφορες ὁμάδες, χωρὶς κοινὴ ἰδεολογία. Ἐνδεικτικὸ εἶναι ὅτι κάποιοι, μὲ δαιμονικὴ λύσσα, βλασφημοῦν τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, λέγοντας ὅτι ἦταν ἕνας Ἑβραῖος Ραββῖνος ποὺ ἤθελε νὰ φέρει τὸν Σιωνισμὸ στὴν Ἑλλάδα, καὶ ἄλλοι τὸν σέβονται, ἀλλὰ λένε ὅτι ἦταν Ἕλληνας μὲ τὸ ὄνομα Ἰάσων.

Οἱ πιὸ ὀργανωμένοι ἀπὸ αὐτοὺς παρουσιάζονται ὡς ἱστορικοί, ἐπιστήμονες. Διδάσκουν ὅτι ὑπάρχει πάλη μεταξὺ Σιὼν καὶ Δελφῶν, ὅτι τὸ Βυζάντιο κατέστρεψε τὸν Ἑλληνισμὸ καὶ ἔσφαξε τοὺς Ἕλληνες, ὅτι ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία ταυτίζεται μὲ τὸν Σιωνισμό. Τὸ νὰ ἀντικρούσουμε αὐτὲς τὶς ἀντιεπιστημονικὲς καὶ ἀηδιαστικὲς θεωρίες εἶναι περιττό. Ἁπλὰ θὰ ποῦμε, ὅτι ἀκόμη καὶ οἱ πιὸ ἐχθρικοὶ πρὸς τὴν Ὀρθοδοξία ἱστορικοί, Ἕλληνες καὶ ξένοι, ἄθεοι ἢ καὶ ἀνθέλληνες, τέτοιες ἀνοησίες δὲν ἔγραψαν ποτέ.

Αὐτὰ ποὺ ἰσχυρίζονται οἱ Ἐθνικοὶ εἶναι αὐτὰ ποὺ τοὺς δίδαξαν, ἄμεσα ἢ ἔμμεσα, οἱ μασόνοι καὶ οἱ Σιωνιστές, ποὺ μισοῦν ἐξίσου Ἑλλάδα καὶ Ὀρθοδοξία, ποὺ αἰῶνες τώρα χρησιμοποιοῦν τὸ διαίρει καὶ βασίλευε. Δῶσε χρῆμα, φτιάξε δύο ἀντίπαλα σχήματα καὶ βάλ' τους νὰ σφαχτοῦν μεταξύ τους. Κομμουνισμὸς καὶ καπιταλισμός, ΚΚΕ καὶ Χρυσὴ Αὐγή, ἀθεΐα καὶ παγανισμός, ὅλα προῆλθαν ἀπὸ τὸν Σιωνισμό!

Ὅσο γιὰ τὴ σχέση Ἑλληνισμοῦ καὶ Χριστιανισμοῦ, θὰ τονίσουμε ὅτι οἱ Ἀπόστολοι καὶ οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας προσπάθησαν νὰ σβήσουν τὸ ψέμα, τὸ λάθος τῆς πολυθεΐας καὶ νὰ διδάξουν τὴν ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ. Γιὰ μᾶς, τοὺς Χριστιανούς, ἡ Σιὼν δὲν εἶναι τὰ κτήρια καὶ ἡ πόλη τῆς Ἱερουσαλήμ, εἶναι ἀλληγορικὰ ἡ ἀρχαία, ἡ πρώτη, ἡ μητέρα Ἐκκλησία, ὅπου συναντήθηκαν Ἕλληνες καὶ Χριστός.

Οἱ Χριστιανοὶ εἴμαστε ὁ νέος Ἰσραήλ, ὁ ἀληθινὸς λαὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ περιούσιος λαός. Σὲ μᾶς ἀνήκει ὁ Ἀβραάμ, ὁ Μωυσῆς, ὁ Δαβίδ. Ἐμεῖς πιστεύουμε στὸν Θεὸ ποὺ πίστευαν καὶ αὐτοί, ἐμεῖς εἴμαστε οἱ πνευματικοί τους κληρονόμοι, σὲ μᾶς ἀνήκει ἡ Σιών, ἡ Ἐκκλησία μας εἶναι ἡ Σιών. Ἐμεῖς ἀγαπᾶμε ὅλους τοὺς ἀνθρώπους καὶ θέλουμε νὰ τοὺς δοῦμε στὸν Παράδεισο.

Οἱ Σιωνιστὲς μισοῦν ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ἀκόμη καὶ τοὺς μὴ Σιωνιστὲς συμπατριῶτες τους, τοὺς ἁπλοῦς Ἑβραίους. Οἱ Σιωνιστὲς θέλουν νὰ δοῦν ὅλους τοὺς ἀνθρώπους στὴν κόλαση, γι' αὐτὸ καὶ ὅπου ἐπικράτησαν, ἔκαναν τὴν ἐπίγεια ζωή τῶν ἀνθρώπων κόλαση. Γιὰ μᾶς Μεσσίας εἶναι ὁ Χριστός, γιὰ ἐκείνους θὰ εἶναι ὁ Ἀντίχριστος τῆς Ἀποκάλυψης.

Ὑπάρχει, ὅμως, καὶ κάτι ἀκόμη. Κατὰ σάρκα εἴμαστε ἀπόγονοι τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων. Ὡς Ὀρθόδοξοι Ἕλληνες εἴμαστε πνευματικοὶ κληρονόμοι τῆς Σιὼν καὶ φυσικοὶ κληρονόμοι τῶν Δελφῶν, τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, ποὺ ξεκίνησε κάπου στὸ 2700 π.Χ. (Πρώιμη ἐποχὴ τοῦ Χαλκοῦ ΙΙΑ) καὶ συνεχίζεται μέχρι σήμερα.

Εἴμαστε περήφανοι καὶ γιὰ τὰ δύο, νιώθουμε ὅτι ἔχουμε τὴν πρώτη θέση ἀνάμεσα στοὺς ἀρχαίους λαούς, ὡς πρὸς τὴν πολιτιστικὴ πρόοδο, ἀλλὰ καὶ τὴν πρώτη θέση, μέσα στοὺς λαοὺς ποὺ ἔγιναν Χριστιανοί, ὡς πρὸς πολλά, τὸ πλῆθος τῶν Ἁγίων, Μαρτύρων καὶ Πατέρων, τὴ χρήση τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας, τοῦ ἑκχριστιανισμοῦ τῶν ἄλλων λαῶν. Αὐτὸ εἶναι χαρά, εἶναι τιμή, ἀλλὰ ὄχι ρατσισμός, ὄχι ἐθνικισμός.

Εἶναι μία διαπίστωση ποὺ προκύπτει ἀπὸ τὴ μελέτη τῆς Ἱστορίας. Δὲν πιστεύουμε ὅτι εἴμαστε ἀνώτερη φυλή, ἀλλὰ ὅτι πετύχαμε περισσότερα ἀπὸ ἄλλες φυλές. Ἀγαπᾶμε καὶ σεβόμαστε κάθε ἄλλη φυλή, ἀλλὰ δὲν ἀνεχόμαστε νὰ μᾶς καταστρέψει καμία φυλή. Ἂν κάποιος μᾶς ἀπειλεῖ, ἔχουμε δικαίωμα στὴν ἄμυνα, στὸν δίκαιο ἀγώνα. Γι' αὐτὸ στὴν ἱστορία μας ἔχουμε καὶ τόσο πολλὰ ἐπαναστατικὰ κινήματα.

Καὶ ἔσται ἡ ἐσχάτη πλάνη χείρων τῆς πρώτης

Ἀξιότιμε κ. Διευθυντά,

ἀναγκάζομαι καὶ πάλι νὰ γράψω πρὸς ἐσᾶς καθὼς παραποιήθηκε εἰς τὸ διαδίκτυον τὸ ἄρθρον μου «Λαμπρὸς Ἐπικήδειος. Μία ὀφειλομένη ἀπάντησις». Δημοσιογράφος ἀποκόπτων σκοπίμως ἕνα ἐλάχιστον τμῆμα τοῦ ἄρθρου μου συσχετίζει αὐτὸ μὲ τὸν 15ον Κανόνα τῆς Πρωτοδευτέρας Συνόδου καὶ συμπεραίνει μάλιστα ὅτι τάσσομαι ὑπὲρ τῆς ὑποχρεωτικῆς ἐφαρμογῆς του! Τέλος, κατηγορεῖ ἀποκλειστικὰ τὸν Ο.Τ., ἐνῶ συντάκτης τοῦ ἄρθρου εἶναι ὁ γράφων.

Ἐγώ, κύριε Διευθυντά, οὔτε ἔχω ἀσχοληθῆ οὔτε ἀναφέρομαι εἰς τὸν ἐν λόγῳ Κανόνα. Εἶναι πασιφανὴς ἀπὸ τὸ ἄρθρον μου ὁ τόνος τῆς εἰρωνείας μου κατὰ τοῦ Κολυμβαρίου καθὼς καὶ ἡ διαφωνία μου μὲ τὰς ἀποτειχίσεις, δηλαδὴ τὰ ἀκριβῶς ἀντίθετα ἀπὸ αὐτά, διὰ τὰ ὁποῖα μοχθεῖ ὁ συγκεκριμένος δημοσιογράφος νὰ πείσῃ τοὺς ἀναγνώστας του! Τέτοια παρανόησιν μόνον μικρὸν παιδὶ ἢ ἄνθρωπος εἰς διατεταγμένην ὑπηρεσίαν θὰ ἔκανε.

Εἰς τὸ ἄρθρον μου προσπαθῶ νὰ καταδείξω ὅτι «δὲν ἰσχύει τίποτε» -ὡς κατὰ λέξιν ἔγραψα- ἀπὸ τὴν Σύνοδον τοῦ Κολυμβαρίου, διότι αὐτὴ μόνον κατ' ὄνομα μπορεῖ νὰ ὀνομασθῆ Σύνοδος, ἐφόσον δὲν πληροῖ καμίαν ἀπολύτως προϋπόθεσιν πλὴν ἐκείνης ὅτι συνεκεντρώθησαν εἰς ἕνα τόπον Ἱεράρχαι καὶ αὐτοὶ ἐλαχιστότατοι! Εἰρήσθω ἐν παρόδῳ ὅτι Καθηγητὴς τῆς Θεολογίας εἶχε πρῶτος τονίσει ὅτι δὲν εἶναι «οὔτε Ἁγία, οὔτε Μεγάλη, οὔτε Σύνοδος».

Ὁ δημοσιογράφος προφανῶς ἐθίγη, διότι ἀνεγνώρισε τὸν ἑαυτόν του καὶ τὸ πόσον κακὸν ὁ ἴδιος κάνει εἰς τὸν ἀντιοικουμενιστικὸν ἀγῶνα εἰς τὶς φράσεις μου: «μήπως ἑπομένως «σκοπίμως» ἐξωθοῦν εἰς καθαίρεσιν ἢ ἀποτείχισιν ἀγωνιστὰς κληρικούς, ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ὑποστηρίζουν αὐτὴν τὴν ἄποψιν;», καθὼς εἰς ἄρθρον του ὑπεστήριζε ὅτι ἦτο ὄντως «Μεγάλη Σύνοδος», ὅπως ἀκριβῶς ἔγραφε, λόγῳ τῆς συμμετοχῆς 10 Τοπικῶν Ἐκκλησιῶν. Ἑπομένως τὴν ἀποδέχεται πλήρως ἐκφράζων ἁπλῶς κάποιαν δυσαρέσκειαν μόνον διὰ τὴν ἀπόφασιν «περὶ τῶν σχέσεων μὲ τὸν ὑπόλοιπον χριστιανικὸν κόσμον», ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὸ τὸ ζήτημα ἀγωνίζεται μὲ σθένος, διὰ νὰ μὴ διακόψῃ κανεὶς τὸ μνημόσυνον! Ποίαν καλυτέραν ἀπὸ αὐτὴν ὑπηρεσίαν δύναται νὰ προσφέρῃ κανεὶς εἰς τὸν οἰκουμενισμόν;

Μετὰ τιμῆς

Παναγιώτης Κατραμάδος

Διαμαρτυρία

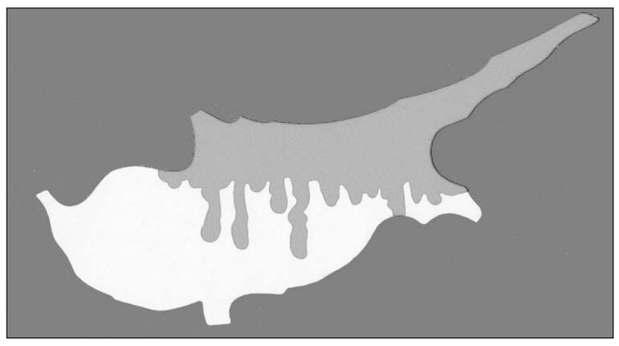

Ὡς Ἕλληνες ἐνεργοὶ πολίτες καὶ ὑπερασπιστὲς τῶν ἀνθρωπίνων δημοκρατικῶν καὶ κοινωνικῶν δικαιωμάτων διαμαρτυρόμαστε ἐντονότατα, γιὰ τὴν ἐπιπολαιότητα μὲ τὴν ὁποία χειρίζονται τὸ κυπριακὸ ἐπὶ τόσες δεκαετίες οἱ ἑκάστοτε ἑλληνικὲς κυβερνήσεις θεωρώντας το ὡς ἁπλὴ διένεξη Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας καὶ ὄχι ὡς ὑπόθεση ἀπελευθερώσεως κυπριακοῦ ἐδάφους ἀπὸ ξένους εἰσβολεῖς, γεγονὸς ποὺ ἀναγνωρίζουν καὶ τόσα ψηφίσματα τοῦ Ο. Η. Ε.

Ὡς γνωστόν, ἀπὸ τὰ ξένα στρατεύματα κατοχῆς δὲν ὑποφέρουν μόνο Ἑλληνόφωνοι, ἀλλὰ καὶ Τουρκόφωνοι Κύπριοι, ἑβδομῆντα καὶ πάνω χιλιάδες τῶν ὁποίων, ἔχουν μεταναστεύσει, μὴ δυνάμενοι νὰ ὑποφέρουν τὴ βαναυσότητα τῶν τουρκικῶν κατοχικῶν στρατευμάτων καὶ τοὺς ἄλλους «κουβαλητούς». Ἰδιαιτέρως θεωροῦμε ἀπαράδεκτες καὶ ἀνθρωπίνως ἀσύμφορες τὶς τωρινὲς διαπραγματεύσεις πρὸς δῆθεν λύση τοῦ κυπριακοῦ μὲ συνομιλητὲς τοὺς βάρβαρους εἰσβολεῖς.

Διὰ τοῦτο καλοῦμε ὅλες τὶς ὑγιεῖς πνευματικές, κοινωνικὲς καὶ πολιτικὲς δυνάμεις τοῦ τόπου σὲ ἀρραγῆ συσπείρωση καὶ γενικὴ κινητοποίηση πρὸς ματαίωση τῶν τεκταινομένων σὲ βάρος τῶν Κυπρίων, Ἑλληνοφώνων καὶ Τουρκοφώνων, σχεδίων τῶν διεθνῶν ἐκμεταλλευτικῶν δυνάμεων καὶ ὅλοι μαζὶ νὰ ἀπαιτήσωμε τὴν ἄμεση ἀποχώρηση τῶν κατοχικῶν δυνάμεων καὶ τῶν κάθε εἴδους ξένων στρατευμάτων ὡς καὶ τῶν «κουβαλητῶν» καὶ τὴν ἔναρξη ἐνδοκυπριακῶν συνομιλιῶν ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Ο. Η. Ε. πρὸς ἐξεύρεση ὁριστικῆς λύσεως ποὺ νὰ ἐξασφαλίζῃ τὴν ἑνότητα τοῦ κυπριακοῦ λαοῦ καὶ τὴν ἑνιαία κρατικὴ ὀντότητα.

Στὴ διάθεση κάθε ἐνδιαφερομένου γιὰ ὁποιαδήποτε πληροφορία διατελοῦμε μὲ ἀγωνιστικοὺς χαιρετισμούς.

Γιὰ τὴν Ε. Χ. Ε.

Β. Τσούπρας

Ὁ Σεβ. κ. Ἀμβρόσιος καί ὁ Τοῦρκος σύμβουλος

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

Χώρας μεταξύ τῶν ἄλλων ἀναφέρει «Καταστρέψατε, λοιπόν, τήν Ἑλλάδα μας ἐξ ἐπόψεως οἰκονομίας. Μετατρέψατε τήν Χώρα μας σέ μία Χώρα πεινασμένων, ἀνέργων, πτωχευμένων ἐπιχειρηματιῶν!». Ὁ δέ σύμβουλος τοῦ κ. Ἐρντογάν κ. Γιγίτ Μπουλούτ εἶπε ὅτι **«Ὅλα τά λιμάνια ἔχουν περάσει στά χέρια τοῦ γερμανικοῦ κεφαλαίου, ὅλα τά χρηματιστήρια, ὅλες οἱ τράπεζες. Σήμερα δέν ὑπάρχει Ἑλλάδα. Μακάρι νά σηκωνόντουσαν οἱ 300 τοῦ Λεωνίδα νά πάνε νά δοῦνε τήν σημερινή κατάσταση τῆς Ἑλλάδας». Δυστυχῶς δύο ἄνθρωποι ἀπό τόσο διαφορετικές ἀφετηρίες ἐπιβεβαιώνουν αὐτό πού βιώνουν σήμερα ὅλοι οἱ Ἕλληνες. Καί μάλιστα ὁ κ. σύμβουλος, γιά νά κάνη πιό ὀξύ τόν λόγο του, ἀναφέρει ὅτι οἱ πρόγονοί μας θά ντρέπωνται γιά τήν κατάσταση, στήν ὁποία ἔχει περιέλθει σήμερα ἡ Ἑλλάδα. Ἔχει ἐπίγνωση ἄραγε ὁ κ. πρωθυπουργός, ἀλλά καί ὅλο τό πολιτικό σύστημα τῆς Χώρας, τίς εὐθύνες τους γιά τήν

Ὁδηγὸς τοῦ ἀγῶνος ὁ π. Ἐπιφάνιος

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

σῶμα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Κατὰ τὰ ἄλλα ὅμως ἐμφανίζονται καὶ λένε πὼς αὐτοὶ οἱ ζηλωτὲς εἶναι ἡ γνήσια Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, οἱ δὲ ἄλλοι ποὺ πορεύονται μὲ τὸ νέο ἑορτολόγιο ἀλλὰ καὶ ἁγιορεῖτες ποὺ μνημονεύουμε τὸν οἰκουμενικὸ Πατριάρχη ἔχουμε ἐκπέσει κατὰ αὐτοὺς ἀπὸ τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ, καὶ τὰ μυστήρια μας εἶναι ἄκυρα! Φυσικὰ τοὺς κανόνες τῶν ἀποστόλων καὶ τῶν ἁγίων Πατέρων μας τοὺς ἔχουν κάνει κανόνια, γιὰ νὰ βομβαρδίζουν ὅσους ἀπὸ ἐμᾶς πορευόμαστε τὴν μέση καὶ βασιλικὴ ὁδὸ τοῦ Χριστοῦ.

Εἶναι γεγονὸς λοιπὸν πὼς ἀπὸ τὸ πέρας τῆς συνόδου τοῦ Κολυμπαρίου τῆς Κρήτης αὐτὰ τὰ δύο ἄκρα σημειώνουν σταδιακὴ αὔξηση. Οἱ οἰκουμενιστὲς μὲ τὶς ὑπογραφὲς τῆς Συνόδου καυχῶνται πὼς ὁ πόθος τους γιὰ τὴν παράνομη ἕνωση βρίσκεται κοντὰ καὶ ὁ καιρὸς ἔχει ὡριμάσει ἀρκετά, ὥστε νὰ γίνει τὸ ποθούμενό τους. Οἱ δὲ ζηλωτὲς αὔξησαν τὴν παράλογη λοιδορία πρὸς ἐμᾶς ποὺ ἀκολουθοῦμε τὴν μέση καὶ βασιλικὴ ὁδό. Βρίζουν ἀκόμα καὶ τὸν πιὸ σοφὸ στὰ θεῖα τῶν τελευταίων δεκαετιῶν, γ. Ἐπιφάνιο Θεοδωρόπουλο. Ὅταν διαβάζει κανεὶς τὰ συγγράμματα τοῦ π. Ἐπιφανίου τὸ πρῶτο ποὺ διακρίνει ὁ ἀναγνώστης εἶναι ἡ μεγάλη ἀρετὴ τῆς διακρίσεως τοῦ σοφοῦ γέροντα. Ἴσως νὰ εἶναι ἀπαράμιλλος καὶ ἀναντικατάστατος τολμῶ νὰ πῶ στὸ εἶδος του. Ἐπίσης ὅλα τὰ κείμενα τοῦ πατρὸς ἔχουν τὸ ἄρωμα τοῦ πόνου καὶ τῆς ἀγάπης πρὸς τὴν ὀρθόδοξη πίστη. Ἀκόμα θὰ ἔλεγα πὼς τὰ σημερινὰ ἀδιέξοδα ποὺ περνᾶ ἡ Ἐκκλησία μας, μόνο τὰ συγγράμματα τοῦ π. Ἐπιφανίου φτάνουν νὰ φέρουν τὴν ἰσορροπία στὴν Ἐκκλησία. Τὸ Πηδάλιο κι οἱ Ἱεροὶ Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας μας δὲν ἑρμηνεύονται μὲ τὴν ἁπλὴ λογικὴ τοῦ καθενός μας, χρειάζεται ἀπαραιτήτως ὁ φωτισμὸς τοῦ Ἁγ. Πνεύματος. Κι ἕνας τέτοιος ἄνθρωπος μὲ τὸ φωτισμὸ τοῦ ἁγίου Πνεύματος εἶναι ὁ μακαριστὸς γέροντας Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος. Μπορεῖ νὰ μὴ ὑπάρχει ἀνάμεσά μας σωματικῶς, ἀλλὰ ὅμως τὰ συγγράμματα ποὺ μᾶς ἄφησε νομίζω πὼς μᾶς λύνουν ὅλα τὰ ἐκκλησιαστικὰ προβλήματα ποὺ μετὰ τὴν προβληματικὴ σύνοδο τῆς Κρήτης αὐξηθήκανε.

Ἀλλὰ ἂς ἀκούσουμε λίγα ἀπὸ τὰ θεόπνευστα λόγια τοῦ σοφοῦ γέροντα Ἐπιφανίου. Ἀπαντᾶ ὁ μακαριστὸς γέροντας σὲ ἐπιστολὴ ἑνὸς πατρὸς Νικοδήμου ἀγιορείτου γιὰ τὴν παύση μνημοσύνου τοῦ Πατριάρχου: «Ἡ παῦσις τοῦ μνημοσύνου τοῦ Πατριάρχου, εἰς τὴν ὁποίαν καταλήξατε, εἶναι τὸ ἔσχατον ὅριον τὸ ὁποῖον ἐπιτρέπουν οἱ ἱεροὶ Κανόνες. Μὴ προχωρήσετε περαιτέρω (δηλαδὴ εἰς ἀποδοχὴν μνημοσύνου ἑτέρων ἐπισκόπων), διότι τότε προσχωρεῖτε εἰς σχίσμα! Ἐφ' ὅσον νῦν ἀρκεῖσθε εἰς αὐτὸ καὶ συνεχίζετε «κοινωνοῦντες μετὰ τῆς κρατούσης μητρὸς ἐκκλησίας καὶ μετὰ πασῶν τῶν ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν» ὡς γράφεις, ἵστασθε ἐπὶ ἐδάφους ἐκκλησιαστικῶς ἀσφαλοῦς. Προσοχὴ μόνον μὴ σημειωθῇ καὶ ἕτερον βῆμα! Ἐφ' ὅσον ἀρκεῖσθε εἰς αὐτὸ καὶ δὲν προβαίνετε εἰς ἀποκήρυξιν τοῦ Πατριάρχου (ὅπως ἔπραξαν ἄλλοι), δηλ. εἰς διακήρυξιν ὅτι οὗτος εἶναι πλέον ἔκπτωτος, εἶναι καθῃρημένος, ἐστερήθη τῆς χάριτος, δὲν τελεῖ ἔγκυρα μυστήρια κλπ, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ κατηγορηθεῖτε ἐπὶ προτεσταντισμῷ: **ὁ ΙΕ' κανὼν τῆς πρωτοδευτέρας** ἐπιτρέπει μὲν εἰς τὰ ἄτομα τὴν παῦσιν τοῦ μνημοσύνου πρὸ «Συνοδικῆς διαγνώσεως», δὲν ἀνατίθησιν ὅμως εἰς τὰ ἄτομα τὰς δίκας καὶ καταδίκας τῶν αἱρετικῶν ἐπισκόπων. Τοῦτο εἶναι ἔργον οὐχὶ ἀτόμων, ἀλλὰ Συνόδου». Ποιὸς νὰ μὴ θαυμάσει λοιπὸν τὴν σοφία τοῦ Θεοῦ κατοικοῦσα μέσα σὲ αὐτὸν τὸν μακαριστὸ γέροντα; Ποιὸς δὲν θὰ συμφωνήσει πὼς αὐτοὶ οἱ λόγοι τοῦ πατρὸς ὅσοι τοὺς μελετοῦν καὶ τοὺς ἐνστερνίζονται δὲν θὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὸ βάραθρο τῆς ἀπωλείας τῶν δύο ἄκρων;

Ἀλλὰ ἂς τὸν ἀκούσουμε πάλι τὸν σοφὸ στὰ θεῖα νὰ χορηγεῖ τοὺς ὑγιεῖς τρόπους τῆς ὀρθοδόξου πίστεώς μας: «Περὶ τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου ἔχω γράψει παλαιότερον ἐκτενὲς ἄρθρον, ὅπερ στέλλω σοι, ἐλπίζων ὅτι θὰ λύσει πολλὰς ἀπορίας σου. Ὅσας δὲν λύσει εἶμαι πρόθυμος νὰ λύσω διὰ νέας ἐπιστολῆς μου, ἀρκεῖ βεβαίως νά μοι γνωρίσεις ταύτας». Ἐδῶ ὁ σοφὸς γέροντας ἀπευθύνεται σὲ ἕνα πατέρα Νικόδημο ζηλωτή, καὶ θαυμάζουμε τὴν ποιμαντικὴ ἀγάπη τοῦ πατρὸς καὶ τὸ χριστομίμητον ἐνδιαφέρον του. Συνεχίζει ὁ ἅγιος γέροντας: «Οὐδεὶς λόγος ὑπάρχει νὰ ἐγκαταλείπητε τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον. Οἱ παλαιοημερολογῖται εἶναι ὑπεύθυνοι οὐχὶ διότι διετήρησαν τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον, ἀλλὰ διότι ἀπεκήρυξαν ὡς σχισματικὴν τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ διέκοψαν τὴν ἀπ' αὐτῆς κανονικὴν ἐξάρτησιν. Ἂν διετήρουν τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον, ἀλλὰ δὲν ἀπέκοπταν τὴν μετὰ τῆς ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας κοινωνίαν, θὰ ἦσαν ἐν ἀπολύτῳ κανονικῇ τάξει».

Καὶ πάλι συνεχίζει ὁ σοφὸς γέρων: «Τὰ ἡμερολόγια δὲν σώζωσιν, ἀγαπητὲ πάτερ Νικόδημε. Ἓν μόνον σοὶ λέγω: τὸ Πάσχα τῶν Ἰουδαίων ἦτο θεόθεν καθορισμένον μέχρι τῆς ἐσχάτης λεπτομερείας. Κατὰ τινὰ ἐποχὴν λοιπὸν παρουσιάσθη εἰς τὸν Μωυσῆν μία ὁμὰς ἀνδρῶν καὶ εἶπον: Ἡμεῖς εἴμεθα ἀκάθαρτοι πρὸ ἡμερῶν, ὅτε ἐτελεῖτο τὸ Πάσχα, δηλαδὴ κατὰ τὴν 14ην τοῦ πρώτου μηνός, καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἠδυνήθημεν νὰ ἑορτάσωμεν. Θὰ στερηθῶμεν λοιπὸν ἡμεῖς τοῦ ἑορτασμοῦ; Δὲν θὰ προσενέγκωμεν ἡμεῖς δῶρον εἰς τὸν Κύριον; Ὁ Μωυσῆς ἐρωτᾶ περὶ τούτου τὸν Θεὸν καὶ ἀκολούθως ἀποκρίνεται: Ὁσάκις οἱοσδήποτε Ἰσραηλίτης δὲν δυνηθεῖ, λόγῳ ἀκαθαρσίας ἢ λόγῳ ἀπουσίας εἰς μακρινὸν ταξίδιον, νὰ ἑορτάση τὰ Πάσχα κατὰ τὴν καθορισμένην ἡμερομηνίαν, ἤτοι κατὰ τὴν δεκάτην τετάρτην τοῦ πρώτου μηνός, ἂς ἑορτάσει αὐτὸ κατὰ τὴν δεκάτην τετάρτην τοῦ δευτέρου μηνός!...(Ἴδε ταῦτα ἐν τῇ Βίβλῳ τῶν ἀριθμῶν, κεφάλαιον ἕνατον). Ἀκούεις, ἀγαπητὲ πάτερ Νικόδημε; Ἐν τῇ Παλαιᾷ Διαθήκῃ ἐν τῇ ἐποχῇ τῆς κυριαρχίας τοῦ νομικοῦ γράμματος καὶ τῶν τελετουργικῶν τύπων ὑπῆρχε τοσαύτη ἐλευθερία! Χρειάζονται σχόλια;...».

Ὕστερα ἀπὸ τὶς σοφὲς καὶ θείου φωτισμοῦ ἐξηγήσεις τοῦ μακαριστοῦ γέροντος γιὰ τὸ παλαιὸ ἡμερολόγιο ποιὸς λοιπὸν παλαιοημερολογίτης θὰ διαφωνήσει; Εἶναι φανερὸ λοιπὸν πὼς ὅποιος δὲν θεραπευτεῖ ἀπὸ τὶς φωτισμένες τοποθετήσεις τοῦ μακαριστοῦ πατρός, αὐτὸς λοιπὸν «βαστάζει τὸ κρῖμα ὅστις ἐὰν ᾖ» (Γαλ. ε΄ 10).

Ὁμοίως καὶ πρὸς τοὺς οἰκουμενιστὰς ἦταν καταπέλτης ἐλέγχων αὐτοὺς «εὐκαίρως ἀκαίρως». Ποιὸς νὰ μὴ θαυμάσει τὶς δύο ἀνοιχτὲς ἐπιστολές του πρὸς τὸν οἰκουμενικὸ πατριάρχη Ἀθηναγόρα; Καὶ τί νὰ πρωτοθαυμάσουμε μέσα σ αὐτὲς τὶς ὁμολογιακὲς ἐπιστολές; Τὴν μεγάλη παρρησία του; Τὰ σοφά του ἐπιχειρήματα; Ἢ τὸν μεγάλο πόνο καὶ τὴν ἀδημονία του γιὰ τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ νὰ θαυμάσουμε; Καὶ ἦταν τέτοια ἡ ἀδημονία τοῦ πατρὸς ποὺ εἶναι σὰν νὰ ἔλεγε στὸν Πατριάρχη Ἀθηναγόρα πώς: «περίλυπός ἐστιν ἡ ψυχή μου ἕως θανάτου γι' αὐτὰ τὰ τολμηρά σας ἀνοίγματα μὲ τὸν Πάπα καὶ τὸν οἰκουμενισμό». Ἀλλὰ ἂς ἀκούσουμε λίγο τὸν ἴδιο πῶς ἀπευθυνόταν πρὸς τὸν Πατριάρχη Ἀθηναγόρα: «Παναγιότατε, ψάλλετε καὶ ὑμεῖς καὶ οἱ ἀκολουθοῦντες ἡμῖν, εἰς πάντας τοὺς ἤχους τὸ τροπάριον τῆς «Ἀγάπης». Ἀγάπη, ἀγάπη! «Ἀγάπη ἄνευ ὅρων καὶ ὁρίων». Ἐν ὀνόματι τῆς ἀγάπης τοῦτο, ἐν ὀνόματι τῆς ἀγάπης ἐκεῖνο, ἐν ὀνόματι τῆς ἀγάπης τὸ ἄλλο... Περίεργον ὅμως! Ἐφ' ὅσον ἡ καρδία ὑμῶν ἐκχειλίζει ἐξ ἀγάπης καὶ ἐξ αὐτῆς ἐκπηγάζουσιν πολύρροα ρεύματα, φθάνοντα μέχρι τῶν ἐσχατιῶν τῆς δύσεως καὶ δημιουργοῦντα πελάγη, εἰς ἅ ἀνέτως καὶ μετ' εὐφροσύνης κολυμβῶσι πασῶν τῶν ἀποχρεώσεων οἱ αἱρετικοί, πῶς διατίθενται ὀλίγαι σταγόνες ἀγάπης καὶ διὰ τοὺς ταλαιπώρους ὀρθοδόξους; Δι' ἐκείνους ἐκ τῶν ὀρθοδόξων, οἵτινες σκανδαλίζονται, βλέποντες τὸν ὀρθόδοξον Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως νὰ ἀθετῇ- ἐν ὀνόματι τῆς ἀγάπης!- ἱεροὺς κανόνας, νὰ ἀνατρέπῃ αἰωνοβίους παραδόσεις, νὰ κρημνίζῃ τείχη ἀσφαλείας, νὰ μεταίρῃ ὅρια ἅ ἔθεντο ἁγιώτατοι πατέρες τῆς Ἐκκλησίας; Δι' αὐτοὺς ἐστείρευσαν αἱ πηγαὶ τῆς ἀγάπης ἡμῶν, Παναγιότατε; Δι' αὐτοὺς δὲν ὑπάρχει οὔτε μόριον στοργῆς; Οὔτε κἂν ἴχνος εὐσπλαγχνίας ἢ οἴκτου; Ἀγάπη λοιπὸν πρὸς τοὺς αἱρετικούς, ἀλλ' ἀδιαφορία καὶ περιφρόνησις πρὸς τοὺς Ὀρθοδόξους! Ἐπιτέλους, Παναγιότατε, ποῦ ὁδηγεῖτε τὴν Ἐκκλησίαν; Ἄραγε, ὅμως ἀγαπᾶτε πράγματι τοὺς αἱρετικούς; Ἀκούσατε, Παναγιότατε, μίαν παράδοξον ἀλήθειαν: ΟΧΙ! **Ἡμεῖς ἀγαπῶμεν πραγματικῶς καὶ εἰλικρινῶς τοὺς αἱρετικούς, ἡμεῖς οἱ «στενοκέφαλοι» καὶ «φανατικοί»,** καὶ οὐχὶ ὑμεῖς καὶ οἱ μεθ' ὑμῶν. Ἡ ἀγάπη ὑμῶν δὲν εἶναι γνησία, ἀλλ' ἐπιφανειακὴ καὶ ἐπίπλαστος. Δὲν εἶναι «ἄνωθεν κατερχομένη ἀλλ' ἐπίγειος, ψυχική, δαιμονιώδης» (Ἰακ. γ΄15).

Ἐδῶ θαυμάζουμε τὴν μεγάλη κατὰ Θεὸν παρρησία τοῦ σοφοῦ γέροντος ποὺ πηγάζει ἀπ' τὴν μεγάλη ἀγάπη του γιὰ τὴν ὀρθόδοξη Ἐκκλησία. Ὡστόσο ὅμως στοὺς ζηλωτὲς δὲν ἀρέσουν τὰ συγγράμματα τοῦ σοφοῦ γέροντα γιὰ τοὺς λόγους ποὺ μόνο οἱ ἴδιοι γνωρίζουν, διότι εἶναι σκοτεινὸ καὶ ἀνεξήγητο νὰ ἀπαξιοῦν λόγους ποὺ περιέχουν τὴν θεία Χάρη τοῦ Χριστοῦ μας. Ἀλλὰ προτρέπω τὴν ἀγάπη σας ὅποιος ἐπιθυμεῖ περαιτέρω νὰ ἐντρυφήσει στὰ σοφὰ λόγια τοῦ πατρὸς Ἐπιφανίου, ἂς καταφύγει στὸ βιβλίο «Τὰ δύο ἄκρα οἰκουμενισμὸς καὶ ζηλωτισμὸς» καὶ ἐκεῖ θὰ θαυμάσει καὶ θὰ ἐννοήσει τί σημαίνει ἀγαπῶ τὴν ὀρθοδοξία, τί σημαίνει διάκρισις, αὐτὴ ἡ μεγαλειώδης ἀρετὴ ποὺ στὶς μέρες μας κοντεύει νὰ γίνει εἶδος πρὸς ἐξαφάνιση. Ἂς πάψουν λοιπὸν οἱ οἰκουμενιστὲς νὰ τὰ ὑπεραπλουστεύουν ὅλα καὶ νὰ θυσιάζουν τὰ ἱερὰ καὶ τὰ ὅσια τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μας στὸν βωμὸ τῆς καταραμένης ἀγαπολογίας. Ἂς συνέλθουν καὶ οἱ ζηλωτὲς ἀπὸ τὴν παράλογη ἀπαίτηση ποὺ ζητοῦν μανιωδῶς «τὴν κεφαλὴν ἐπὶ πίνακι» τῆς Ὀρθοδοξίας, μόνο καὶ μόνο νὰ ἀποδείξουν μέσα στὴν συνείδησή τους πὼς καλὰ πράξανε ποὺ ἐπιλέξανε τὸ σχίσμα. Ἐμεῖς λοιπὸν δὲν ἔχουμε τίποτε περισσότερο ἄλλο νὰ ποῦμε γιὰ αὐτὰ τὰ δύο ἄκρα, ἀλλὰ μᾶλλον οἱ λόγοι τοῦ μακαριστοῦ γέροντος Ἐπιφανίου μὲ πολὺ πόνο καὶ ἀγάπη θὰ μᾶς ποῦν πώς:«Ἐλᾶτε ὅλοι ὅσοι εἶστε κουρασμένοι καὶ φορτωμένοι ἀπὸ τὸν βαρὺ ζυγὸ τῶν δύο ἄκρων καὶ θὰ σᾶς ἀναπαύσω. Πάρετε ἐπάνω σας τὸν ζυγὸ τῆς μέσης καὶ βασιλικῆς ὁδοῦ καὶ θὰ μάθετε πὼς ἐκεῖ βρίσκεται ἡ πραότητα καὶ ἡ ταπεινοφροσύνη τοῦ Χριστοῦ καὶ θὰ βρεῖτε ἀνάπαυση καὶ εἰρήνην εἰς τὰς ψυχάς σας. Διότι ὁ ζυγὸς τῆς μέσης καὶ βασιλικῆς ὁδοῦ εἶναι χρηστὸς καὶ τὸ φορτίον της πολὺ ἐλαφρύ». Εὐχόμαστε ὅλοι μας ὁλοψύχως κανεὶς ὀρθόδοξος χριστιανὸς νὰ μὴ παραμείνει ἐγκλωβισμένος σ' αὐτὰ τὰ ἐλεεινὰ καὶ ψυχοφθόρα δύο ἄκρα, Ἀμήν.

Τὰ Θρησκευτικὰ καὶ «τὰ ἄλαλα καὶ τὰ μπάλαλα»...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

Ἂν δὲν ἀναζητήσει κανεὶς τὴν ἐπιστημονικὴ τεκμηρίωση τῶν ἰσχυρισμῶν τοῦ Σεβασμιωτάτου περὶ «ἀναγκαιότητας» καὶ περὶ τοῦ λεγόμενου «ὅλοι τὸ ἀναγνωρίζουνε», θὰ μποροῦσε κάλλιστα νὰ παρατηρήσει ὅτι ἀκούγονται εὔηχα οἱ παραπάνω διαπιστώσεις.

Ὅμως, ταυτόχρονα, δὲν μπορεῖ νὰ μὴ μπεῖ κάποιος στὸν πειρασμὸ νὰ ἐπισημάνει στὸν Σεβασμιώτατο πὼς συνειρμικὰ τὸ συνθηματολογικὸ τσιτάτο «Θρησκευτικὰ γιὰ ὅλους», ἔτσι ὅπως παρουσιάζεται, θυμίζει ὀλίγον τί, λαϊκισμόν. Εἶναι σοκαριστικὴ αὐτὴ ἡ παρομοίωση, ἀλλὰ μοιάζει νὰ εἶναι ἀληθινή.

Δὲν μπορεῖ, ἀπὸ τὴ μία πλευρά, νὰ ἰσχυριζόμαστε ὅτι σεβόμαστε τὴν ἑτερότητα ὡς διαφορὰ τῶν ἄλλων καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη νὰ τὴν μηδενίζουμε. Διότι ἕνας χυλὸς θρησκειῶν, δὲν εἶναι ὀρθοδόξου χαρακτήρα μάθημα καὶ **δὲν μπορεῖ Ὀρθόδοξοι Ἐπίσκοποι νὰ ὀνομάζουν δημοσίως ἕνα μάθημα - μεῖγμα θρησκειῶν, ὡς ὀρθόδοξο μάθημα.** Ἕνα μάθημα - πανθρησκειακὸς ἀκταρμάς, **ἕνα μάθημα κοινὸ γιὰ ὅλους,** Σεβαστοὶ Ἐπίσκοποι τῆς Ἐκκλησίας μας, εἶναι ἀπολύτως ἀκατάλληλο καὶ ἐπικίνδυνο γιὰ ὅλους τοὺς μαθητές, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν θρησκευτική τους πίστη, διότι **ἀποτελεῖ ἀσέβεια καὶ ὕβρι στὸ πρόσωπο ὅλων.**

Ὅμως, ἀκόμη πιὸ σοκαριστικό, διότι μοιάζει ἀληθινό, εἶναι τὸ γεγονὸς πὼς Ἕλληνες Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ Ἐπίσκοποι φαίνεται νὰ ἔχουν υἱοθετήσει τὴν φρασεολογία καὶ ἐπιχειρηματολογία τῆς παγκοσμιοποίησης, τῆς πολυπολιτισμικότητας καὶ τῆς πολιτικῆς ὀρθότητας (politically correct), σὲ βάρος τῆς Ὀρθόδοξης ἀπολογίας καὶ μαρτυρίας.

Γιὰ ποιὸν λόγο ἄραγε συμβαίνει αὐτό; Μήπως διότι οἱ Ἐπίσκοποι προκρίνουν τὴν χρήση τῆς πολιτικῆς καὶ τῆς διπλωματίας ὡς προσφορότερο μέσο ἄσκησης τοῦ ποιμαντικοῦ τους ἔργου; Μήπως διότι οἱ Ἐπίσκοποι θεωροῦν ὅτι ἡ μὴ ἐμμονὴ στὴν ἀλήθεια, τοὺς προσφέρει εὐελιξία στὸν διεξαγόμενο ἀγώνα; Μήπως, πάλι, διότι οἱ Ἐπίσκοποι θεωροῦν ὅτι ἡ χρήση τῆς ἐπιχειρηματολογίας τῆς πολιτικῆς ὀρθότητας (politically correct), τοὺς προσφέρει τὰ ἐχέγγυα γιὰ τὴν κατάκτηση ἐπιδιωκόμενων στόχων;

Ὅτι καὶ νὰ συμβαίνει πάντως, τὰ ἐξελισσόμενα γεγονότα εἶναι ἀποκαρδιωτικά, καθὼς οἱ θέσεις κάποιων Ἐπισκόπων ἐπάνω σὲ φλέγοντα ἐπίκαιρα ζητήματα (βλ Θρησκευτικά, Σύνοδος Κολυμβαρίου, κ.λπ) θυμίζουν ἔντονα **«τὰ ἄλαλα καὶ τὰ μπάλαλα»** τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ.

Τελικά, μᾶλλον, μετὰ ἀπὸ ὅλα αὐτά, ἐκεῖνο ποὺ ἀπομένει γιὰ τὸν Χριστιανὸ εἶναι μόνον ἡ ἐλπίδα στὸν Θεό. **«Ἔλπισον ἐπὶ Κύριον καὶ Αὐτὸς σὲ διαθρέψει»**[2]. **«Μακάριος ἀνήρ, ὃς ἐλπίζει ἐπ' Αὐτὸν (τὸν Θεόν)»**[3].

Ὑποσημειώσεις:

1. Ἱστοσελίδα Newsbomb.gr, 15-1-2017, Ἠλεκτρονικὴ διεύθυνση: https://www.youtube.com/watch?v=InzkidIprAU 2. Ψαλμ. 54, 23. 3. Ψαλμ. 33, 9.

Ἄρχοντες καί ἀρχόμενοι, ξυπνῆστε!

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

Τό τελευταῖο εἶναι ἡ ἀπάντηση πού πρέπει νά δώσωμε στούς πληρωμένους πράκτορες καί τούς ἀφελεῖς ὁπαδούς τους ὅλοι οἱ μυαλωμένοι Ἕλληνες. **Ἐάν δέ οἱ κυβερνῆτες μας κοιμοῦνται καί δέν τό ἀντιλαμβάνονται, νά τούς στείλωμε στό σπίτι τους καί νά ἀναζητήσωμε ἄλλους, ξύπνιους πού μποροῦν νά προστατεύσουν τά συμφέροντα τῆς Χώρας μας.**

Ἐκτός αὐτοῦ ὅμως τά πράγματα εἶναι πολύ διαφορετικά γιά μᾶς ἀπό ὅ,τι γιά τά μεγάλα κράτη τῆς Εὐρώπης ἤ τῆς Ἀμερικῆς, ὅπου οἱ μουσουλμάνοι ἀποτελοῦν ἀμελητέο ποσοστό τοῦ πληθυσμοῦ, ἐν ἀντιθέσει πρός τή σημερινή ἐπικίνδυνη κατάσταση στήν Ἑλλάδα. (Καί εἴδαμε τί δρακόντεια μέτρα παίρνουν στήν Εὐρώπη κράτη τοῦ δικοῦ μας μεγέθους, ἀλλά καί πολύ μεγαλύτερα, χωρίς μάλιστα νά εὐρίσκωνται στήν πρώτη γραμμή τῆς μουσουλμανικῆς καί μεταναστευτικῆς πλημμυρίδος: Κλείνουν ἀσφυκτικά τά σύνορά τους καί δέν δέχονται κανένα παράνομο καί ὕποπτο «μουσαφίρη» στή χώρα τους).

Ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες καί τό Βυζαντινό καί Ἑλληνικό κράτος ὑποφέραμε ἀπό τίς συνεχεῖς ἐπιδρομές τῶν μουσουλμάνων (Περσῶν, Ἀράβων, Τούρκων) ἀπό τά μέσα τοῦ 7ου μ.Χ. αἰῶνος μέχρι σήμερα. Οἱ Τοῦρκοι μάλιστα κατέλυσαν τό ἀκρωτηριασμένο ἀπό τούς ληστρικούς σταυροφόρους κράτος μας καί ὁ λαός μας ὑπέφερε τρομερά δεινά καί μεγάλη ἀφαίμαξη ἐπί 400 χρόνια καί ἐξακολουθεῖ νά ἀπειλῆται καθημερινῶς ἀπό φανατικούς καί ληστρικούς μουσουλμάνους ἰμπεριαλιστές, οἱ ὁποῖοι προωθοῦν συνεχῶς στή Χώρα μας χιλιάδες ὁμοθρήσκους τους καί ὁμοϊδεάτες τους, μαζί μέ ἐγκληματίες καί κάθε καρυδιᾶς καρύδι, ἐνῶ διεγείρουν συνεχῶς μέ χρήματα καί προπαγάνδα τούς Ἕλληνες ὑπηκόους μουσουλμάνους τῆς Θράκης. Οἱ δικοί μας κυβερνῆτες καί οἱ ἑλληνικές Ἀρχές κοιμοῦνται μακαρίως, ἄν δέν εὑρίσκωνται σέ μυστική συνεννόηση μέ τούς ξένους πράκτορες…

Δέν ὑπάρχει λοιπόν καμμιά σχέση ἤ ὁμοιότητα τῆς ἐδῶ κατάστασης μέ ὅ,τι συμβαίνει στίς ἄλλες δῆθεν «δημοκρατικές» καί «φιλάνθρωπες»* χῶρες πού θέλουν νά μᾶς φορτώσουν ὅ,τι ξένο, ἀλλόκοτο καί διαφορετικό μπορεῖ νά μᾶς διαλύση μιά ὥρα ἀρχύτερα… Καί τοῦτο βεβαίως γιά νά ἐκμεταλλευθοῦν οἱ ἴδιοι τή γεωγραφική θέση, τά προϊόντα καί τούς ὑπόγειους καί ὑποθαλάσσιους θησαυρούς τῆς Χώρας. Καί κάτι ἀκόμη γιά τούς ἄσπονδους φίλους μας: φαίνεται ὅτι ἐνδομύχως ποθοῦν νά σβήση καί νά ταφῆ στή λήθη τό ἑλληνικό ὄνομα καί ἡ ἑλληνική γλῶσσα, πού ἀποτελοῦν κάρφος στά μάτια τους, καί νά ἀφανισθῆ ἡ Ὀρθοδοξία καί ὁ ἀνόθευτος Χριστιανισμός, δηλαδή ἡ Ἀλήθεια πού διέδωσε στόν κόσμο ἡ Ἑλλάδα καί ἀποτελεῖ τόν μισητό ἀντίπαλο ὅλων τῶν διαβολοκίνητων καί παραστρατημένων θρησκειῶν, αἱρέσεων, ὁμολογιῶν καί σκοτεινῶν κατασκευασμάτων τοῦ πλανήτη, πάντοτε σύμφωνα καί μέ τό μῦθο τῆς κολοβῆς ἀλεποῦς.

Ἡ Ἑλλάδα λοιπόν, πού ἐπί αἰῶνες ἀνέπτυξε, διέδωσε στόν κόσμο καί προστάτεψε τόν γνήσιο Χριστιανισμό, εἶναι ἡ κατ' ἐξοχήν χριστιανική χώρα, πού ἀντιπροσωπεύει τήν μόνη ἀλήθεια ἐπάνω στόν πλανήτη Γῆ, ἡ ὁποία ἐπαληθεύεται καθημερινῶς καί ἐπί δύο χιλιετίες τώρα ἀπό τά συνεχῆ θαύματα τοῦ Χριστοῦ, τῆς Παναγίας καί τῶν ἁγίων καί ἀπό τό ἐπαναλαμβανόμενο κάθε Μέγα Σάββατο θαῦμα τῆς ἀφῆς τοῦ ἁγίου φωτός στό ναό τῆς Ἀναστάσεως στά Ἱεροσόλυμα. Καί ὁ Ἑλληνικός λαός εἶναι πεπεισμένος ὅτι αὐτή εἶναι ἡ μόνη ἀληθινή θρησκεία καί ἡ μόνη Ἀλήθεια. Πῶς λοιπόν θά τοῦ ἐπιβάλουν νά στήση δίπλα στήν ἀλήθεια ὅ,τι θεωρεῖ ὡς ψέμα καί μάλιστα μέ δικά του ἔξοδα; Εἴδατε στή Μέκκα, στή Μεδίνα, στήν Ἄγκυρα νά χτίζουμ μέ κρατικά ἔξοδα κανένα μεγαλοπρεπῆ χριστιανικό ναό μέ ἵδρυμα διάδοσης τοῦ χριστιανισμοῦ; **Οὔτε αὐτό τό ἁπλό δέν μποροῦν νά σκεφθοῦν οἱ ἑκατοντάδες βουλευτές μας, πού ἐψήφιζαν τήν ἵδρυση μουσουλμανικοῦ τεμένους στό κέντρο τῆς Ἀθήνας καί μάλιστα μέ κρατικά ἔξοδα τή στιγμή πού χιλιάδες Ἕλληνες πολίτες λιμοκτονοῦν;** Διότι μέ τή διάκριση μεταξύ ἀλήθειας καί ψεύδους φαίνεται ὅτι δέν ἔχουν πολύ καλές σχέσεις ἤ δέν γνωρίζουν κἄν τήν ἀλήθεια.

Ὁ ἑλληνικός λαός εἶναι φιλάνθρωπος, βαθύτατα δημοκρατικός καί σέβεται τό δικαίωμα τῶν ἄλλων νά πιστεύουν ὅ,τι θέλουν καί νά ἔχουν τόπους λατρείας πού θά κατασκευάσουν οἱ ἴδιοι καί δέν θά προσβάλλουν τά θρησκευτικά αἰσθήματα τῶν Ἑλλήνων. Ἄν δέν τούς ἀρέσει αὐτό, ἄς ἐπιστρέψουν στίς χῶρες τους. Ἄλλωστε οἱ περισσότεροι ἤρθαν ἀπρόσκλητοι, παρανόμως καί περιφρονοῦν καί παραβιάζουν τούς νόμους τῆς Χώρας μας. Οἱ δέ ἀνεγκέφαλοι κυβερνῆτες μας ὑπέγραψαν μέ τούς δόλιους Εὐρωπαίους «φίλους» μας ὅτι ὁποιοι πρόσφυγες ἤ λαθρομετανάστες πατήσουν πρῶτα τό ἑλληνικό ἔδαφος πρέπει νά παραμένουν ἐσαεί ἐδῶ ἤ ὅτι οἱ «φίλοι» καί συνέταιροί μας μποροῦν νά τούς στέλνουν πάλι πακεταρισμένους στήν Ἑλλάδα!… Καί οἱ «φωστῆρες» μας διακήρυξαν κατόπιν τήν πολιτική τῶν ἀνοικτῶν συνόρων, δηλαδή ὅτι ἐκουσίως αὐτοκτονοῦμε!…

Διότι, δεδομένου τοῦ ὅτι οἱ μουσουλμάνοι ἔχουν ὡς δόγμα τή βίαιη διάδοση τῆς θρησκείας τους στούς «ἀπίστους» ἤ τήν ἐξόντωσή τους, ὅπως ἀπέδειξε ἤδη ἡ ἱστορία 14 αἰώνων, εἶναι προφανές ὅτι ἡ ἀθρόα εἴσοδος μουσουλμάνων στή Χώρα καί ἡ ἐδῶ ἐγκατάστασή τους ἀποτελεῖ δυναμίτιδα στά θεμέλια τῆς ὑπάρξεώς μας ὡς λαοῦ καί ὡς κρατικῆς ὀντότητας. Διότι ἀφ' ἑνός μέν αὐτοί αὐξάνονται ραγδαίως —ἐν ἀντιθέσει πρός τή φθίνουσα πορεία καί τήν ὑπογεννητικότητα τῶν καλοπερασάκηδων ἤ τῶν πενομένων σήμερα Ἑλλήνων— καί ἀφ' ἑτέρου ἔξω ἀπό τήν πόρτα μας ἀκονίζουν συνεχῶς τά ξίφη τους καί μᾶς ἀπειλ

ΚΟΛΟΣΣΙΑΙΑ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ ΕΠΙΒΟΛΗΣ ΠΡΩΤΕΙΟΥ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ση τοῦ ἐγὼ μὲ τὸ ἐσὺ δημιουργεῖ τὴν κοινωνία τῶν προσώπων ποὺ σχετίζονται συνεχῶς μεταξύ τους καὶ αὐτοκαθορίζονται. Ἡ κοινωνία τῶν προσώπων δηλαδὴ τῶν ἑτεροτήτων χρειάζεται καὶ τὴν κοινωνία μὲ τὸν πρῶτον. Ἄνευ αὐτῆς τῆς κοινωνίας μὲ τὸν πρῶτον δὲν θὰ μπορέσει ποτὲ νὰ ὑπάρξει ἑνότης. Τὸ πρόσωπο ὁριζόμενο κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἀπὸ τοὺς "μεταπατερικοὺς θεολόγους», πασχίζει δῆθεν νὰ ἀπελευθερωθεῖ ἀπὸ τὴν ἀναγκαιότητα τῆς φύσεως ποὺ τὸ καταδυναστεύει καὶ τὸ κάνει νὰ ἐμφανίζεται σὰν ἄτομο. Δηλαδὴ σὰν μία μονάδα κλεισμένη στὸν ἑαυτό της, ἀδύναμη νὰ κοινωνήσει μὲ τοὺς ἄλλους. Πρωτεργάτες αὐτοῦ τοῦ ἐγχειρήματος ἦταν οἱ «παρισινοὶ θεολόγοι» τοῦ ἀγ. Σεργίου, μετὰ τοῦ κ. Γιανναρᾶ, τοῦ κ. Ζηζιούλα, ἀκόμα λαϊκοῦ καὶ μετέπειτα ἐπισκόπου Περγάμου καὶ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Θεσσαλονίκης.

Ἡ προσπάθεια ἀλλοίωσης τῆς θεολογίας τῶν Πατέρων ἀπὸ σύγχρονους θεολόγους, μὲ τὴν ἀντιγραφὴ θέσεων "παρισινῶν θεολόγων» καὶ φιλοσόφων, πέτυχε κατὰ πολὺ στὴν Δύση. Οἱ δυτικοὶ ἀντιλήφθησαν ὅτι μὲ αὐτὴν τὴν θεολογία ἐπικρατεῖ τὸ πνεῦμα τῆς «Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας» καὶ ἐμφανίζονται σὰν αἱρετικοὶ καὶ ἀσυνεπεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι.

Ὁ ἀναγνώστης ποὺ θὰ θελήσει νὰ ἐμβαθύνει, ἂς διαβάσει τὴν δογματικὴ τοῦ ἀειμνήστου καθηγητοῦ **Ἰωάννου Ρωμανίδη** (σσ. 254-291). Ἐκεῖ ὁ πατὴρ Ἰωάννης ἐξηγεῖ τὴν ἀλλοίωση τῶν Πατέρων ἀπὸ ὀρθοδόξους ἀκαδημαϊκοὺς συγγραφεῖς. Ἀργότερα **ὁ π. Μάξιμος Λαυριώτης** συνέχισε τὸ ἔργο μὲ συνεχῆ ἄρθρα, στὰ ὁποῖα κανένας δὲν τόλμησε νὰ ἀπαντήσει. Τὸ 2002 ὁ γράφων δημοσιεύει ἄρθρο στὸν Ὀρθόδοξο Τύπο, σὲ τρεῖς συνέχειες, μὲ τὸν τίτλο «Τὸ αὐγουστινιακὸ ὑπόβαθρο τῆς θεολογίας τῶν Παρισίων» . Ὁ ἀείμνηστος καθηγητὴς **Ἰωάννης Κορναράκης** τὸ ἀναδημοσιεύει, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἀντιδρᾶ, κανεὶς δὲν ἀπαντᾶ, κανεὶς δὲν ἐπιθυμεῖ τὸν θεολογικὸ διάλογο. Τὸ 2016 **ὁ Μητροπολίτης Ναυπάκτου Ἱερόθεος Βλάχος** δημοσιεύει ἄρθρα στὸν Ὀρθόδοξο Τύπο καὶ σὲ ἄλλα περιοδικὰ ἀναφερόμενος καὶ αὐτὸς στὴν ἀλλοίωση ποὺ ἐπιχειρήθηκε ἀπὸ τὴν θεολογία τοῦ προσώπου, ξεσηκώνοντας μεγάλη ἀντίδραση.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὀργανωνόταν ἡ «Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος» στὸ Κολυμπάρι τῆς Κρήτης. Σ' αὐτὴ τὴν σύνοδο ὑπῆρχαν κείμενα ποὺ υἱοθετοῦσαν ἐπίσημα τὴν θεολογία τοῦ προσώπου. Ἡ ἀξία τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου, ἀπορρέουσα ἐκ τῆς δημιουργίας τοῦ ἀνθρώπου κατ' εἰκόνα Θεοῦ καὶ καθ' ὁμοίωσιν καὶ ἐκ τῆς ἀποστολῆς αὐτοῦ εἰς τὸ σχέδιον τοῦ Θεοῦ διὰ τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν κόσμον, ὑπῆρξε πηγὴ ἐμπνεύσεως διὰ τοὺς Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας ... Ἡ διδασκαλία αὐτὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἀνεξάντλητος πηγὴ πάσης χριστιανικῆς προσπαθείας διὰ τὴν περιφρούρησιν τῆς ἀξίας καὶ τοῦ μεγαλείου τοῦ ἀνθρώπου." (Α 1) (19). Δηλαδὴ τί μᾶς λέει αὐτὴ ἡ παράγραφος; **Ὅτι μόνο τὸ πρόσωπο εἶναι ἡ εἰκόνα τοῦ Θεοῦ στὸν ἄνθρωπο.** Ὄχι μόνο ἡ εἰκόνα ἀλλὰ καὶ τὸ καθ' ὁμοίωση. Ποιὸς ὅμως Πατέρας εἶπε ποτὲ μὲ ἑλληνικὲς λέξεις κάτι τέτοιο; Γιατί δὲν μᾶς ἀναφέρουν χωρία τῶν Πατέρων; Καὶ γιατί οἱ Πατέρες δὲν θὰ μποροῦσαν ποτὲ νὰ ἐκφρασθοῦν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο; Γιατί αὐτὴ ἡ ἔκφραση εἶναι καθαρῶς Νεστοριανικὴ καὶ θὰ σᾶς ἐξηγήσω τὸ γιατί.

Ὁ Χριστὸς προσέλαβε ὅλον τὸν ἄνθρωπο κατὰ τὴν ὑποστατικὴ ἕνωση. Ὁ Χριστὸς προσέλαβε τὸν ἄνθρωπο ἵνα καὶ τὴν εἰκόνα σώσῃ καὶ τὴν σάρκα ἀθανατίσῃ. Προσλαμβάνοντας ὅλον τὸν ἄνθρωπο, προσέλαβε καὶ τὴν εἰκόνα, γιὰ νὰ τὴν σώσει. Γιατί ἂν ὁ Χριστὸς δὲν προσλάμβανε τὴν εἰκόνα, δὲν θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ σώσει τὸν ἄνθρωπο. Ξέρουμε ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν προσέλαβε ἀνθρώπινο πρόσωπο. Αὐτὸ ἰσχυριζόταν ὁ Νεστόριος καὶ καταδικάσθηκε ἀπὸ τὴν Γ΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδο καὶ ἀπὸ τὶς μετέπειτα. Ἂν τὸ πρόσωπο ἀπὸ μόνο του εἶναι ἡ εἰκόνα τοῦ Θεοῦ στὸν ἄνθρωπο, τότε λογικὰ θὰ εἴχαμε δύο ἀποτελέσματα. Ἢ ὅτι ὁ Χριστὸς προσέλαβε τὸ πρόσωπο, γιὰ νὰ τὸ σώσει, ὁπότε ὁ Νεστόριος θὰ εἶχε δίκιο. Ἢ ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν προσέλαβε πρόσωπο δηλαδὴ τὴν εἰκόνα, ὁπότε πῶς θὰ μποροῦσε νὰ τὴν σώσει, ἀπὸ τὴν στιγμὴ ποὺ τὸ ἀπρόσληπτον εἶναι καὶ ἀθεράπευτον; Ἀλλὰ οἱ Πατέρες ὅταν μιλοῦσαν γιὰ εἰκόνα ἐννοοῦσαν τὴν φύση, καὶ δὲν θὰ μποροῦσαν ποτὲ νὰ ποῦν ὅτι τὸ πρόσωπο ἀπὸ μόνο του εἶναι ἡ εἰκόνα τοῦ Θεοῦ στὸν ἄνθρωπο. Κατά συνέπεια, σύμφωνα μὲ τοὺς Πατέρες ὁ Χριστὸς προσέλαβε τὴν εἰκόνα, δηλαδὴ τὴν φύση, δηλαδὴ προσέλαβε τὸ ἐγὼ ὅλων μας, γι' αὐτὸ ἔσωσε ὅλον τὸν ἄνθρωπο καὶ ὄχι μόνο ἕνα ἰδιαίτερο τρόπο ἐκφράσεως τῆς φύσεως, δηλαδὴ ἕνα ἀνθρώπινο πρόσωπο.

Ὅταν στὴν σύνοδο τῆς Κρήτης ὁ Μητροπολίτης Ναυπάκτου σ' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ σημεῖο ἐξέφρασε τὴν ἀμφιβολία του καὶ ὀρθῶς πρότεινε τὴν ἀντικατάσταση στὸ κείμενο τῆς λέξεως "ἀνθρώπινο πρόσωπο" μὲ τὴν λέξη "ἄνθρωπος" (ἐφόσον ὁ ἄνθρωπος εἶναι κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωση καὶ ὄχι μόνο τὸ πρόσωπο), ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἐξέφρασε τὴν πρόθεσή του νὰ δημιουργήσει μία ἐπιτροπὴ γιὰ συζήτηση, ἀλλὰ ὁ Μητρ. Περγάμου ἐπενέβη καὶ ἀπάντησε ὅτι δὲν χρειάζονται ἐπιτροπές, γιατί τὰ κείμενα εἶναι σωστά! Ὁ δὲ **Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας** σχολίασε ὅτι εἶναι τὸ ἴδιο ἡ ἔννοια τῆς λέξεως ἀνθρώπινο πρόσωπο μὲ τὴν λέξη ἄνθρωπος, καὶ ἡ σύνοδος θὰ πρέπει νὰ ἀσχοληθεῖ μὲ τὰ μεγάλα προβλήματα ποὺ ἀντιμετωπίζει ὁ μοντέρνος ἄνθρωπος καὶ ὄχι μὲ λεπτὲς ταυτόσημες ἔννοιες. Γι' αὐτὴ τὴν τοποθέτηση καταχειροκροτήθηκε ἀπὸ ὅλους τοὺς συνοδικούς.

Καὶ διερωτᾶται κάποιος: Εἶναι τὸ ἴδιο πρόσωπο καί τὸ ἴδιο ἄνθρωπος, φύση ἢ οὐσία καί τὸ ἴδιο ἐνέργεια; Οἱ Πατέρες ἔχουν δώσει τὴν ἀπάντηση στοὺς αἱρετικοὺς τοῦ παρελθόντος, ποὺ μπέρδευαν αὐτὲς τὶς ἔννοιες, τὶς συνέχεαν καὶ δημιουργοῦσαν αἱρέσεις. Ἐνδεικτικὰ ἀναφέρω τὸν Μάξιμο τὸν Ὁμολογητή, ἂν καὶ ὑπάρχουν πολλὰ Πατερικὰ χωρία ποὺ ἀναφέρονται στὴν σύγχυση προσώπου καὶ φύσεως: «Ὁ Σεβῆρος λέει μὲ πανουργία ὅτι τὸ πρόσωπο ταυτίζεται μὲ τὴν φύση, γιὰ νὰ βεβαιώσει μὲ τὴν μία φύση τὴν σύγχυση καὶ νὰ ἀποφύγει τὸν ἔλεγχο, λέγοντας ὅτι ἐννοεῖ ὡς πρόσωπο τὴν φύση, καὶ νὰ εἰσηγηθεῖ πάλι τὴν διαίρεση, πρεσβεύοντας τὴν ἕνωση ἀπὸ πρόσωπα, καὶ νομίζοντας ὅτι θὰ διαφύγει λέγοντας ὅτι δέχεται τὰ πρόσωπα ἀντὶ τῶν φύσεων. Καὶ πάλι, κατηγορούμενος ἐξαιτίας τῆς ἁπλῆς διαφορᾶς γιὰ ἀνυπαρξία τῶν φύσεων, νὰ βρεῖ καταφύγιο ἀπολογίας τὴν ἁπλὴ ποιοτικὴ φυσικὴ διαφορά. Καὶ ὅπως ὁ Νεστόριος, λέγοντας ὅτι ἡ ἕνωση εἶναι ἁπλή, δεχόταν πραγματικὴ διαίρεση, ἔτσι καὶ ὁ Σεβῆρος, μιλώντας γιὰ ἁπλὴ διαφορὰ φύσεων, δημιουργεῖ πραγματικὴ σύγχυση» (Κεφάλαιο Ν 1-10. Σελὶς 50 Φιλοκαλία τόμος 15 Α).

Γιατί ὅμως, ἂν υἱοθετήσουμε τὴ θεολογία τοῦ προσώπου, ὅπως ἀναπτύχθηκε ἀπὸ τὸν Γιανναρᾶ καὶ τὸν Μητρ.Περγάμου, θὰ ὁδηγηθοῦμε αὐτομάτως στὴν Ρωμαιοκαθολικὴ θεολογία καὶ θὰ φανεῖ ὅτι ἐμεῖς ὡς ὀρθόδοξοι ἔχουμε πέσει σὲ αἵρεση;

Τὸ πρωτεῖον

Οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ πιστεύουν ὅτι τὸ πρωτεῖο εἶναι προσωπικό. Δηλαδή, στὸ πρόσωπο τοῦ Πέτρου ὁ Χριστὸς στήριξε τὴν Ἐκκλησία Του. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ὁ Πέτρος, ἐπειδὴ προσωπικὰ πῆρε ἀπὸ τὸν Χριστὸ αὐτὴ τὴν ἐξουσία, δὲν δύναται πλέον νὰ πέσει στὴν αἵρεση. Αὐτὸ ἰσχύει ὄχι μόνο γιὰ τὸν Πέτρο ἀλλὰ καὶ γιὰ κάθε διάδοχό του. Δηλαδὴ ὁ Πέτρος μετέδωσε αὐτὴν τὴν ἐξουσία, προσωπικὰ σὲ κάθε ἐπίσκοπο τῆς Ρώμης. Τὸ πρόσωπο τοῦ κάθε διαδόχου τοῦ ἀποστόλου Πέτρου, σύμφωνα μὲ τοὺς Ρωμαιοκαθολικούς, δηλαδὴ τὸ πρόσωπο τοῦ κάθε πάπα τῆς Ρώμης, δὲν μπορεῖ πλέον νὰ πέσει σὲ καμιὰ αἵρεση. Ἂν γινότανε ἕνα τέτοιο πρᾶγμα, ἂν δηλαδὴ τὸ πρόσωπο κάποιου ἐπισκόπου Ρώμης ἔπεφτε σὲ αἵρεση, τότε ἡ Ἐκκλησία θὰ βρισκόταν σὲ κρίση καὶ πύλαι Ἅδου θὰ τὴν κατίσχυαν, γιατί θὰ εἶχε καταργηθεῖ ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία, ποὺ εἶναι ἡ προσωπικὴ κοινωνία τῶν ἐπισκόπων μὲ τὸν πρῶτο, δηλαδὴ μὲ τὸν ἑκάστοτε ἐπίσκοπο τῆς Ρώμης. Τὸ πρόσωπο λοιπὸν τοῦ ἑκάστοτε ἐπισκόπου τῆς Ρώμης εἶναι αὐτὸ ποὺ καθορίζει τὴν ὑπέρτατη ἀλήθεια καὶ διαφυλάττει τὴν Παπικὴ «Ἐκκλησία» ἀπὸ τὶς αἱρέσεις καὶ τὰ σφάλματα.

Ἔχουν γραφτεῖ κατὰ τὸν παρελθὸν πολλὰ ἔργα ὀρθοδόξων Πατέρων, συγγραφέων κατὰ αὐτῆς τῆς θέσεως. **Τὸ πρῶτο βιβλίο** δημοσιεύθηκε τὸ 1964 (δευτέρα ἔκδοση) ἀπὸ τὸ περιοδικὸ Ἐκκλησία καὶ εἶναι ἔργο **τοῦ ἀειμνήστου Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου** († 1938) μὲ τίτλο: «Τὸ πρωτεῖον τοῦ ἐπισκόπου Ρώμης» Ἐξαίρετη ἐπιστημονικὴ μελέτη ποὺ ὁ κάθε ὀρθόδοξος θὰ πρέπει νὰ διαβάσει. Οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ δὲν θέλησαν νὰ τὸ ἐκδώσουν στὴν Ἰταλική, ἂν καὶ τὸ μετέφρασα. Στὴν σελίδα 4 ὁ συγγραφέας ἀναφέρει: «Κἀγὼ δέ σοι λέγω σὺ εἶ Πέτρος καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῇ πέτρᾳ οἰκοδομήσω μου τὴν Ἐκκλησίαν». Εἶναι προφανὲς ὅτι ὁ Κύριος μετεχειρίσθη συμβολικὴν ἔκφρασιν σχετικὴν μὲ τὸ πρόσωπο τοῦ Πέτρου, ἀλλ' ἀναφερομένην εἰς τὴν πρᾶξιν τοῦ Πέτρου, εἰς τὴν ὁμολογίαν αὐτοῦ. Ἂν ἕτερος Ἀπόστολος ἐποιεῖτο τὴν ὁμολογίαν, ἄλλην ἠδύνατο νὰ μεταχειρισθῇ ἔκφρασιν ὁ Κύριος. Ἡ ὁμολογία τοῦ Πέτρου ὑπῆρξε αἰτία τῶν λόγων τοῦ Κυρίου, οὐχὶ τὸ πρόσωπον τοῦ Πέτρου, ἀσχέτως πρὸς τὴν ὁμολογίαν, διότι εὐθὺς ἀμέσως ὁ Ἀπ. Πέτρος, ἐπειδὴ ἀπέτρεψεν τὸν Κύριον ἀπὸ τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ θανάτου, ἤκουσε παρ' Αὐτοῦ 'ὕπαγε ὀπίσω μου Σατανᾶ, σκάνδαλον εἶ ἐμοῦ, ὅτι οὐ φρονεῖς τὰ τοῦ Θεοῦ ἀλλὰ τὰ τῶν ἀνθρώπων'. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ὡμίλει ὁ Πέτρος ὡς 'σὰρξ καὶ αἷμα' ἀνθρώπινον ἐκφράζων φρόνημα, ἐνῷ διὰ τῆς ὁμολογίας τῆς θεότητος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐξεδήλου τὸ φρόνημα πάντων τῶν Ἀποστόλων, ὅθεν διάφοροι ὑπῆρξαν αἱ ἀποκρίσεις τοῦ Κυρίου σχετικαὶ οὐχὶ ἁπλῶς πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ Πέτρου ἀλλὰ πρὸς τὰ λεχθέντα ὑπ' αὐτοῦ. Ἐκεῖ ἐμακαρίσθη ὁ Πέτρος ὑπὸ τοῦ Κυρίου, ἐνταῦθα ᾠνομάσθη σατανᾶς. Ἐκεῖ 'σύ εἶ Πέτρος', ἐνταῦθα σὺ εἶ 'σατανᾶς'. Προύκειτο περὶ τοῦ αὐτοῦ προσώπου ἀλλὰ περὶ διαφόρου φρονήματος. Ἐπὶ τοῦ φρονήματος τοῦ τῆς ὁμολογίας περὶ τῆς θεότητος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ οὐχὶ ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ Πέτρου ἔμελλε νὰ οἰκοδομηθεῖ ἡ Ἐκκλησία..." Καὶ συνεχίζει: " Ἑπομένως οὐδεμίαν ἰδίαν ἐξουσίαν ὁ Κύριος παρέδωσεν εἰς τὸν Πέτρον διὰ τῆς ἐπαγγελίας αὐτοῦ περὶ ἱδρύσεως τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τῆς καλῆς ὁμολογίας αὐτοῦ. Οὐδὲν δικαίωμα ἐμφανίζεται ἔχων ὁ Πέτρος ὑπὲρ τοὺς λοιποὺς Ἀποστόλους, τοῦτο δὲ ἐτόνισαν πάντες οἱ ἀρχαῖοι Πατέρες καὶ Διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῇ ἑρμηνείᾳ τῶν ἀνωτέρω χωρίων." Καί μποροῦμε νὰ ἀναφέρουμε πάμπολλα, ἀλλὰ ὁ χῶρος εἶναι περιορισμένος.

Ὁ «μεταπατερικὸς» ὀρθόδοξος θεολόγος, ποὺ γράφει γιὰ τὸ ἴδιο θέμα εἶναι **ὁ Ἀρχιμ. Παντελεήμων Μανουσάκης. Τὸ σχετικὸ πρόσφατο βιβλίο ἔχει τίτλο "Ὑπὲρ τῆς τῶν πάντων ἑνώσεως" μὲ πρόλογο τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κωσταντινουπόλεως καὶ Νέας Ρώμης κ. Βαρθολομαίου,** καὶ κυκλοφόρησε προσφάτως στὴν Ἰταλία ἀπὸ τὶς ἐκδόσεις τοῦ Μπόζε. Τὸ βιβλίο ὑπάρχει σὲ ἀγγλικὴ καὶ ἰταλικὴ ἔκδοση, καὶ δὲν εἶναι τυχαῖο ποὺ τὸ Μπόζε ἀμέσως τὸ μετάφρασε καὶ τὸ ἐξέδωσε. Ὁ ἀναγνώστης θὰ καταλάβει καλύτερα ὅταν διαβάσει τὴν μετάφραση ὁρισμένων παραγράφων. Στὴν σελίδα 52 διαβάζουμε:

"Τὸ φαινόμενο τοῦ ἀντιπαπισμοῦ, ποὺ γίνεται ἀντιληπτὸ ἀπὸ τὴν ἄρνηση νὰ δεχθοῦμε ἕνα πρῶτον στὴν καθολικὴ ἐκκλησία, καὶ ἡ ἀνύψωση αὐτῆς τῆς ἄρνησης σὲ σημεῖο ποὺ δῆθεν χαρακτηρίζει ὅλη τὴν ὀρθόδοξη ἐκκλησία, εἶναι καθαρα αἱρετικό. (Δηλαδή, κατὰ τὸν π. Μανουσάκη **ὅποιος δὲν δέχεται τὸ πρωτεῖο τοῦ ἐπισκόπου Ρώμης εἶναι αἱρετικός**). Λέω κάτι τέτοιο γιὰ νὰ ἀνταποδώσω τὴν χάριν, οὕτως εἰπεῖν, σὲ ὅλους αὐτοὺς ποὺ βάλθηκαν νὰ προστατέψουν τὴν ὀρθοδοξία ἀπὸ κάθε αἵρεση. Καὶ αἵρεση εἶναι μόνο αὐτὸ ποὺ αὐτοὶ βλέπουν. Ὁποιαδήποτε διαφορά, ὄχι μόνο τοῦ δόγματος ἀλλὰ καὶ τῆς λειτουργίας, τῆς γλώσσας, τῶν ἐνδυμάτων, τῆς ὄψης, σίγουρα κατανοεῖται ὡς αἵρεση. Γιὰ νὰ προλάβω τὴν ἀντίδραση ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἐπικίνδυνη διατύπωση, ἐρωτῶ ἂν εἶναι δυνατὸν ὁ ἀντιπαπισμὸς νὰ συγχέεται μὲ τὴν ὀρθοδοξία ...Τὸ φαινόμενο ὅμως τοῦ ἀντιπαπισμοῦ ἐμφανίσθηκε μέσα στοὺς κόλπους τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Αὐτοὶ ποὺ θέλουν νὰ ὑπερυψώσουν τὴν ἀντίδρασή τους στὸν πάπα σὰν ὁρισμὸ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας δὲν καταλαβαίνουν ὅτι, ἂν βρισκόντουσαν σὲ σωστὸ δρόμο, ἡ δική τους κατανόηση γιὰ τὴν Ἐκκλησία θὰ ἦταν καταδικασμένη νὰ θεωρηθεῖ σὰν ἕνα θρησκευτικὸ κλὰμπ (σύλλογο), ποὺ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ἑνωθεῖ μὲ τὴν ἐκκλησία τὴν πρὸ τοῦ σχίσματος, ἕνα κλὰμπ ποὺ θὰ εἶχε λόγο ὕπαρξης αὐτὸ εἰδικὰ, στὸ ὁποῖο ἀντιτίθεται. Γιατί δὲν μποροῦμε νὰ ὁρίσουμε Ὀρθοδοξία ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα τὰ ὁποῖα ἀντιτίθενται στὴν πίστη τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας".

Ὁ π. Μανουσάκης συνεχίζοντας ὑποστηρίζει ὅτι **ἡ Ὀρθόδοξη ἐκκλησία ἔχει ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη ἑνὸς πρωτείου,** ἂν θέλει νὰ μὴ εἶναι κλὰμπ ἢ σύλλογος ἢ παραεκκλησιαστικὴ ὀργάνωση: «Ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία ἔχει ἀνάγκη ἑνὸς πρώτου σὲ παγκόσμιο ἐπίπεδο» (σ. 54) καὶ συνεχίζει «Μιὰ ἐμπειρία (ἀναφέρεται στὸ 2005) μὲ ἀνάγκασε νὰ καταλάβω τὸ παράδοξο ὅτι οἱ Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες δὲν μποροῦν νὰ ἑνωθοῦν στὴν Ρώμη ἂν δὲν εἶναι ἑνωμένες μὲ τὴν Ρώμη. Θέλω νὰ πῶ μὲ αὐτὸ τὸ παράδοξο ὅτι ἡ ἔλλειψη ἐξουσίας ἑνὸς πρώτου σὲ πανορθόδοξο ἐπίπεδο εἶναι αὐτὸ ποὺ ἐμποδίζει τοὺς ἀγῶνες μας νὰ βροῦμε μία διέξοδο σ' αὐτὴν τὴν ἴδια τὴν θεσμικὴ ἔλλειψη. Μὲ ἄλλες λέξεις, τὸ γεγονὸς ὅτι σήμερα οἱ Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες ἀρνοῦνται νὰ δεχθοῦν τὸ πρωτεῖο μεταξύ τους, ὅπως αὐτὸ ἐξασκεῖται στὴν Καθολικὴ Ἐκκλησία εἶναι τὸ μεγαλύτερο πρόβλημα στὸν διάλογο μὲ τὴν Ρώμη».

Γιατί ὅμως γιὰ τὸν π. Μανουσάκη ὁ ἀντιπαπισμὸς εἶναι μία καθαρὴ αἵρεση; Γιατί ἀντιτίθεται στὴν "ὑπέρτατη ἀλήθεια" τοῦ χριστιανισμοῦ ποὺ εἶναι τὸ πρόσωπο, γιατί ἀπορρίπτει τὴ θεολογία τοῦ προσώπου. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, ὁ παπισμὸς καὶ τὸ πρωτεῖο εἶναι ἡ ἐνσάρκωση τῆς ὑπέρτατης αὐτῆς ἀλήθειας, γιατί τὸ πρωτεῖο τοῦ ἐπισκόπου Ρώμης εἶναι καθαρὰ προσωπικό! Κατὰ συνέπεια ὅποιος δὲν δέχεται αὐτὴν τὴν ἀλήθεια εἶναι αἱρετικός! "Ἡ ἄρνηση ἀναγνώρισης τῆς ἀνάγκης νὰ ἐπενδύσει κανεὶς στὸ συγκεκριμένο πρόσωπο τοῦ ἀποστολικοῦ λειτουργήματος τοῦ καθολικοῦ πρωτείου ὁδήγησε μερικοὺς ὀρθόδοξους μελετητές, ὅπως τὸν **Ἀντώνιο Ἀλεβιζόπουλο, Στέργιο Σάκκο** καὶ ἄλλους, στὴν προσπάθεια νὰ ἑρμηνεύσουν τὸ χωρίο τοῦ πρωτείου τοῦ Πέτρου στὸν Ματθαῖο 16,18-19 (Κἀγὼ δέ σοι λέγω σὺ εἶ Πέτρος καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῇ πέτρᾳ οἰκοδομήσω μου τὴν Ἐκκλησίαν») ὡς ἀναφερόμενο στὴν ὁμολογία τοῦ Πέτρου καὶ ὄχι στὸ πρόσωπο τοῦ Πέτρου. Σ' αὐτὴν τὴν περίπτωση πέφτουμε ἀναπόφευκτα στὸ ἴδιο θεολογικὸ λάθος τῆς ἀποπροσωποποίησης ποὺ παρατηροῦμε, ὅταν κάθε φορὰ προσπαθοῦμε νὰ ἀποδώσουμε τὸ πρωτεῖο σὲ ἕνα κανόνα πίστεως, ἢ μία κοινὴ λατρεία ἢ μία Οἰκουμενικὴ Σύνοδο, γιὰ νὰ ἀναφέρουμε μόνο λίγα παραδείγματα. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶμε ὅτι δὲν ἦταν αὐτὸς ὁ τρόπος κατανόησης τῶν ἀνατολικῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας". (Παρατηρῆστε τὴν προσπάθεια ἀλλοίωσης τῆς Πατερικῆς θεολογίας. Ἀπὸ ὅλους τοὺς Πατέρες ἀναφέρει ἕνα κείμενο τοῦ Στουδίτου, καὶ τὰ ὑπόλοιπα ἔργα τοῦ Στουδίτου ποὺ ἀναφέρονται σὲ διάφορες ἐπιστολὲς μὲ τὸν ἴδιο τίτλο καὶ σὲ ἄλλους Πατριάρχες τῆς Πενταρχίας τὰ ἀποκρύπτει).

"Ἀπὸ τὰ πολλὰ παραδείγματα", λέει ὁ Μανουσάκης. Ποῦ εὑρίσκονται τὰ ἄλλα; Ἐδῶ ξεχνᾶ νὰ μᾶς πεῖ τὴν γνώμη ἄλλων Πατέρων γιὰ τὴν ἑρμηνεία αὐτοῦ τοῦ χωρίου, καὶ τί πίστευε στὴν Δύση **ὁ ἴδιος ὁ Αὐγουστῖνος,** ὁ ὁποῖος λέει: «Ὁ Κύριος εἶπε. Ἐπὶ ταύτῃ τῇ πέτρᾳ οἰκοδομήσω μου τὴν ἐκκλησίαν, ἐπειδὴ ὁ Πέτρος εἶπε, Σὺ εἶ ὁ Χριστός, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, τουτέστιν ἐπὶ ταύτῃ τῇ πέτρᾳ, ἥν σὺ ὡμολόγησας, οἰκοδομήσω μου τὴν Ἐκκλησίαν, ἡ δὲ πέτρα ἦν ὁ Χριστός». Τὴν ἴδια γνώμη μὲ τὸν Αὐγουστῖνο εἶχαν καὶ ἄλλοι Πατέρες, ὅπως ὁ Γρηγόριος Νύσσης, ὁ Ἀμβρόσιος Μεδιολάνων, ὁ Ἰωάννης Χρυσόστομος, ὁ Γρηγόριος ὁ Μέγας, ὁ Ἱερώνυμος, ὁ Ἰλάριος Πικταβίου, ὁ Κυπριανός, καθὼς καὶ μεγάλοι συγγραφεῖς ὅπως ὁ Τερτυλλιανὸς καὶ ὁ Ὠριγένης, ὁ Θεοδώρητος. **Τὸ δὲ ἔτος 1895, τὸν Αὔγουστο, ὁ οἰκουμενικός μας Πατριάρχης Ἄνθιμος μαζὶ μὲ τὴν Ἱερὰ Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς ΚΠόλεως ἀπαντᾶ** ἐξ ὀνόματος τῆς Καθολικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καί, ἀφοῦ ἐλέγχει τοὺς Παπικοὺς γιὰ τὶς καινοτομίες τους, ἀναιρεῖ τὴν δοξασίαν αὐτῶν περὶ τοῦ πρωτείου. Μεταξὺ τῶν ἄλλων πολλῶν ἀναγράφει: "Σὺ εἶ Πέτρος καὶ ἐπὶ ταύτην τὴν πέτραν οἰκοδομήσω μου τὴν Ἐκκλησίαν, γνωστὸν καὶ αὐτοῖς τοῖς παπικοῖς τυγχάνει ὅτι κατὰ τοὺς πρώτους τῆς Ἐκκλησίας αἰῶνας ἡ τε παράδοσις καὶ πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ θεῖοι καὶ Ἱεροὶ Πατέρες πάντῃ ἀλλοίως καὶ ἐν πνεύματι ὀρθοδόξῳ ἑρμηνεύουσιν, πέτραν θεμελιώδη καὶ ἀσάλευτον, ἐφ' ᾗ ὁ Κύριος ὠκοδόμησε τὴν ἑαυτοῦ Ἐκκλησίαν, ἧς Πύλαι ᾅδου οὐ κατισχύνουσιν, ἐννοοῦντες μεταφορικῶς τὴν ὀρθὴν τοῦ Πέτρου ὁμολογίαν περὶ τοῦ Κυρίου, ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος" Ἀναφέρει ὁ Μανουσάκης (σ. 66) μία ἐπιστολὴ τοῦ Θεοδώρου τοῦ

Στουδίτη στὸν πάπα τῆς Ρώμης: "Δεδομένου ὅτι ὁ Χριστὸς παρέδωσε τὰς κλεῖδας τοῦ παραδείσου στὸν μεγάλο Πέτρο, τῆς ποιμνηαρχίας τὸ ἀξίωμα, στὸν Πέτρο, δηλαδὴ στὸν διάδοχό του, θὰ πρέπει κανεὶς νὰ προσφύγει γιὰ κάθε προσπάθεια ἀπομάκρυνσης ἀπὸ τὴν ὀρθόδοξο πίστη» (PG 99, 1017).

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος Παπαδόπουλος παρατηρεῖ, ἀναφερόμενος στὸν Θεόδωρο Στουδίτη: «Μόνον ἐκ παρερμηνείας ἠδύνατό τις νὰ ὑπολάβῃ ὅτι τ' ἀνωτέρω ἔχουσιν κυριολεκτικὴν ἔννοιαν καὶ ὅτι ἀντιπροσωπεύουσιν πραγματικὴν κατάστασιν. Ὁ μελετῶν τὴν βυζαντινὴν ἐπιστολογραφίαν θὰ εὕρῃ παρομοίας ὑπερβολικὰς ἐκφράσεις καὶ παρόμοια κοσμητικὰ ἐπίθετα. Ἀλλ' ἐπὶ πλέον ὁ μελετῶν αὐτοῦ τοῦ Θεοδώρου Στουδίτου τὰς ἐπιστολὰς θὰ εὕρῃ καὶ πρὸς ἄλλους ἀπευθυνομένας παρομοίας ἐκφράσεις. Λ.χ. τὸν αὐτοκράτορα ὀνομάζει «χριστομίμητον», «θεώνυμον», «θεόσεπτ

Ὁ οἰκουμενισμός μετά τήν ἐκλογήν τοῦ κ. Ντ. Τράμπ

Τό ἐκλογικό ἀποτέλεσμα τῶν ἀμερικανικῶν ἐκλογῶν καί ἡ νίκη τοῦ ρεπουμπλικανικοῦ κόμματος ὑπό τήν ἡγεσία τοῦ κ. Τράμπ, ἴσως ἀποτελεῖ ἕνα κατάλληλο γεγονός, γιά νά ἐμβαθύνουμε στό πρόβλημα πού ἀπασχολεῖ τήν σύγχρονη ἐποχή, τό ὁποῖο δέν εἶναι ἄλλο, ἀπό τό θέμα τῆς παγκοσμιοποιήσεως, δηλαδή τοῦ οἰκουμενισμοῦ. Ἔτσι, μέ ἀφορμή τό ἐκλογικό αὐτό ἀποτέλεσμα θά προσπαθήσουμε νά προβληματιστοῦμε σχετικά μέ τόν οἰκουμενισμό. Ἡ ἱστορική πραγματικότητα, τήν ὁποία βιώνει ἡ ἀνθρωπότητα σήμερα, εἶναι μία ἱστορική καμπή, μία καμπή κατά τήν ὁποία στόχος εἶναι, σύμφωνα μέ αὐτούς πού χειρίζονται τήν πορεία τοῦ κόσμου, ἡ μετεξέλιξη τῆς πορείας τοῦ ἀνθρώπου. Μία μετεξέλιξη ἡ ὁποία θά ἔχει ὡς βασικό ἄξονά της τόν οἰκουμενισμό, τήν παγκοσμιοποίηση.

Σύμφωνα μέ τούς ἀνθρώπους πού κατεργάζονται τόν οἰκουμενισμό ἐπιδίωξή τους εἶναι ἡ ἐπίτευξη μιᾶς παγκόσμιας τάξης, ὅπου θά στοχεύεται ὁ συγκερασμός κοινωνιῶν, οἱ ὁποῖες μέχρι σήμερα βρίσκονταν σέ μεγάλο βαθμό σέ ἀποκλίνουσες ἀλλά καί ξένες μεταξύ τους καταστάσεις, ὥστε νά ἐπιτευχθῆ ἕνα κοινό σύστημα, μία παγκόσμια τάξη. Οἱ ἀποκλίνουσες καί ξένες καταστάσεις ἀναφέρονται στόν πολιτισμό, στήν θρησκεία καί γενικότερα σέ κάθε τι πού χαρακτηρίζει ἕνα λαό, ὅπως ἡ γλώσσα, ἡ ἐνδυμασία, ἡ μουσική, ἡ καθημερινότητα κλπ. Ὅμως, ὅπως ἀντιλαμβανόμαστε, ἀφετηρία τῆς παγκοσμιοποίησης εἶναι ἡ πολιτική ἐξουσία. Αὐτή ἀποτελεῖ τόν διαχειριστή καί καθοδηγεῖ τήν κατάσταση στό σημεῖο στό ὁποῖο θέλει νά ὁδηγήση τίς ἐξελίξεις. Ὁ πολιτικός οἰκουμενισμός εἶναι αὐτός πού ὡθεῖ τίς θρησκεῖες νά ἔλθουν σέ διάλογο μεταξύ τους, ὥστε νά ἀμβλυθοῦν οἱ θρησκευτικές καί πολιτιστικές ποικιλομορφίες καί ἔτσι νά ἐπιτευχθῆ πιό εὔκολα ὁ συγκερασμός τῶν κοινωνιῶν. Ἀφοῦ αὐτός εἶναι πού χρηματοδοτεῖ τούς διαλόγους καί τίς ἡμερίδες. Τρανό παράδειγμα ἀποτελεῖ ἡ Σύνοδος στό Κολυμπάρι τῆς Κρήτης, ὅπου, σύμφωνα μέ δημοσιεύματα, «ὁ Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος ἔλαβε πλήρη ὑποστήριξη ἀπό τόν Πρόεδρο τῆς Ἐπιτροπῆς ἐξωτερικῶν ὑποθέσεων τῶν ΗΠΑ κ. Ed Royce, ἐνῶ δύο Πατριαρχεῖα πιέσθηκαν ἀπό τίς ΗΠΑ, γιά νά μετάσχουν στήν Σύνοδο».

Προκειμένου λοιπόν νά ἐπιτευχθῆ ἡ παγκόσμια τάξη, ἀρχικά ὁ ἄνθρωπος θά πρέπει νά ἀποδεχθῆ στήν παράλληλη ὕπαρξη τῆς ἰδιομορφίας του, τίς οἰκουμενικές –παγκοσμιοποιημένες- ἀξίες, οἱ ὁποῖες χαρακτηρίζονται ἀπό τήν πλήρη ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου, τήν δικαίωση τῶν ἀνθρωπίνων ἀξιῶν, δηλαδή τήν ἀποθέωση τοῦ ἀνθρώπου, μέ ἀπώτερο σκοπό τήν σταδιακή ἀλλοίωση τῶν ἐπί μέρους πολιτισμῶν καί ἀξιῶν, ὥστε τελικά νά ἀπολέσουν οἱ κοινωνίες πλήρως τίς δικές τους προσωπικές ἀξίες καί τήν ταυτότητά τους.

Τίς τελευταῖες δεκαετίες, σέ ὅλη αὐτή τήν προσπάθεια ἀναπτύχθηκαν ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ μηχανισμοί γιά τήν προώθηση καί τήν ἐπίτευξη τῆς παγκοσμιοποιήσεως, σέ ὅλους τούς τομεῖς, ὅπως τοῦ ΠΣΕ μέ σκοπό τήν ἕνωση τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας μέ τίς χριστιανικές κοινότητες καί ὁμολογίες. Ἤ ἡ δημιουργία ἐκείνων τῶν ὀργανισμῶν, οἱ ὁποῖοι ὡς σκοπό ἔχουν τήν ὁμογενοποίηση τῶν ἐθνικῶν οἰκονομιῶν γιά τήν ἐπίτευξη μιᾶς παγκόσμιας οἰκονομίας. Ἤ ἡ ὕπαρξη τῆς ΕΕ μέ σκοπό τήν κατάργηση τῶν ἐθνικῶν κρατῶν καί τήν ἐπίτευξη τῆς πολιτικῆς καί οἰκονομικῆς ἕνωσης τῆς Εὐρώπης.

Ἔτσι παρατηρεῖται στίς ἡμέρες μας, -ὅπου ὁ ἀμερικανικός λαός μέ τήν ψῆφο του ἀντέδρασε πρός τήν πορεία τῆς ὁμογενοποίησης-, μέσα στήν ἀμερικανική κοινωνία νά ἀντιδροῦν ἄνθρωποι ἤ ὀργανώσεις οἱ ὁποῖοι εἶδαν τά συμφέροντά τους νά θίγωνται. Ἀπό τήν πλευρά του ὁ Πάπας ἀναφερόμενος στό φαινόμενο τοῦ λαϊκισμοῦ εἶπε ὅτι « τόν λαϊκισμό τόν προκαλεῖ ἡ κρίση καί ὡθεῖ τούς λαούς νά ἐκλέγουν σωτῆρες καί νά περιστοιχείζονται ἀπό συρματοπλέγματα…Ὁ Χίτλερ δέν ὑφάρπαξε τήν ἐξουσία», ὑπογράμμισε ὁ Πάπας, « ἐξελέγη ἀπό τόν λαό του καί στήν συνέχεια κατάστρεψε τόν λαό του». Ἐπίσης ἡ βρεττανική ἐφημερίδα Guardian κάνει ἕνα παραλληλισμό τῆς ἀμερικανικῆς κοινωνίας, μετά τήν νίκη τοῦ κ. Τράμπ, μέ τήν Τουρκία καί ἀναφέρει «Πολλοί Τοῦρκοι παρακολουθοῦν τίς πρῶτες σοκαριστικές ἡμέρες τῆς διοίκησης Τράμπ μέ μία σκέψη στό μυαλό: "Καλῶς ἤρθατε στόν κόσμο μας!". Συνωμοσία. Ἐπίρριψη εὐθυνῶν πρός τίς ἐξωτερικές δυνάμεις (τούς ξένους) γιά τά ἐσωτερικά προβλήματα. Ἐπιθέσεις στά ΜΜΕ. Ἡ χρήση τῆς θρησκείας ὡς ἐργαλεῖο διχασμοῦ μέ ἐλεύθερη χρήση τῆς λέξης "τρομοκρατία"». Ἀλλά καί οἱ δηλώσεις ἐπώνυμων καλλιτεχνῶν ἤ πολιτικῶν τόσο εὐρωπαίων ὅσο ἀμερικανῶν ἤ οἱ βίαιες ὑποκινούμενες διαδηλώσεις ἀποσκοποῦν στήν χειραγώγηση τῶν ἀνθρώπων.

Βέβαια ὁ κ. Τράμπ δέν παύει νά εἶναι ἕνας προτεστάντης, ἕνας ὀρθολογιστής, ἕνας ἠθικολόγος, ὁ ὁποῖος διαχειρίζεται μία τεράστια προσωπική περιουσία, τήν ὁποία ἔχει σκοπό νά ἐπαυξήση, ἐνῶ ὁ ἰδιωτικός του βίος δέν συνάδει μέ τήν χριστιανική πίστη, ὅπως τήν γνωρίζουμε. Ἀπό τήν ἄλλη πλευρά, οἱ ρατσιστικές του ἀπόψεις πόρρω ἀπέχουν ἀπό μία κοινωνία δικαίου, κατανόησης καί ἀλληλεγγύης.

Νομίζουμε ὅτι στό κοντινό μέλλον, τά νέα δεδομένα πού ἔφερε ὁ κ. Τράμπ θά ἀπασχολοῦν ἔντονα τίς κοινωνίες, καθώς βρίσκονται σέ ἀντίθεση μέ τίς λύσεις πού προέτειναν οἱ διεθνιστικές ἰδεολογίες, οἱ ὁποῖες ἀπασχολοῦσαν τίς κοινωνίες τά προηγούμενα χρόνια καί οἱ ὁποῖες ὄχι μόνο ἀποδείχθηκαν ἀνίκανες νά ἐπιλύσουν τά προβλήματα τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλά ἀποτέλεσαν τό ἐπικάλυμμα γιά τήν προώθηση τῆς παγκοσμιοποίησης. Γιά τόν λόγο αὐτό, καλό θά ἦταν ἄνθρωποι μέ χριστιανικές, ὀρθόδοξες ἀλλά καί κοινωνιολογικές ἀναζητήσεις νά ξεκινήσουν μία προσπάθεια ἀπάντησης στό "φαινόμενο" πού λέγεται Τράμπ, γιά νά ἐπηρεάσουν τήν πολιτική πορεία τῆς Χώρας μας πρός τήν σωστή κατεύθυνση.

Γ.Κ.Τ.

Ἡ ΟΛΜΕ κατὰ τῆς θεματικῆς ἑβδομάδος

Ἀντιδροῦν οἱ ἐκπαιδευτικοὶ εἰς τὴν θεματικὴν ἑβδομάδα «σῶμα καὶ ταυτότητα», ἀλλ' ὅμως ὁ Ὑπουργὸς Παιδείας ἐπιχειρεῖ νὰ διασκεδάση τὰς ἐντυπώσεις μεταθέτων τὴν αἰτίαν εἰς τὴν πολιτικὴν καὶ ὄχι εἰς τὴν οὐσίαν τῶν ἀποφάσεών του. Συμφώνως πρὸς τὴν ἐφημερίδα «ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ» τῆς 1ης Φεβρουαρίου 2017:

«Ἂν καὶ οἱ ἐμπρηστικὲς δηλώσεις μητροπολιτῶν κατὰ τῆς ἐνημέρωσης τῶν μαθητῶν 13-15 ἐτῶν γιὰ τὴν ὁμοφοβία καὶ τὶς ἔμφυλες ταυτότητες στὸ πλαίσιο τῶν θεματικῶν ἑβδομάδων στὰ γυμνάσια κάνουν τὸν γύρο τῶν διαδικτυακῶν τόπων, ὁ Κώστας Γαβρόγλου τὶς ἀντιμετωπίζει μὲ ἕνα ψύχραιμο... σήκωμα τοῦ φρυδιοῦ. Μάλιστα, συμπλέει μὲ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Ἱερώνυμο, ὁ ὁποῖος σχολίασε τὸ θέμα μὲ ἔμμεσο τρόπο. Ὡστόσο, ὡς πισώπλατη μαχαιριὰ ἔνιωσε ὁ Κώστας Γαβρόγλου τὴν ἀντίδραση τῆς ΟΛΜΕ στὴν πρωτοβουλία τοῦ ὑπουργείου, μὲ ἀποτέλεσμα ἡ ἡγεσία τοῦ ὑπουργείου ἀλλὰ καὶ τοῦ Ἰνστιτούτου Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς (ΙΕΠ) νὰ πνέουν τὰ μένεα κατὰ τῆς ὁμοσπονδίας καὶ νὰ τῆς χρεώνουν προσπάθεια ἀντιπολίτευσης. «Ἡ θεματικὴ ἑβδομάδα ἀποτελεῖ μία καινοτόμο πρωτοβουλία τοῦ ὑπουργείου Παιδείας», τονίζει ἐμφατικά, μιλώντας στὴν «Κ», ὁ ὑπουργὸς Παιδείας Κώστας Γαβρόγλου.

Εἰδικότερα, ὁ κ. Ἱερώνυμος μπροστὰ σὲ περίπου 700 μαθητές, μετὰ τὴ Θεία Λειτουργία γιὰ τοὺς Τρεῖς Ἱεράρχες στὴ Μητρόπολη Ἀθηνῶν, δήλωσε ὅτι «ἦρθε ἡ ὥρα νὰ διερωτηθοῦμε τί πατρίδα καὶ τί οἰκογένεια θέλουμε, ἐπιτέλους. Αὐτὴ ἡ ἡμέρα τῶν γραμμάτων καὶ τῶν παιδιῶν εἶναι ἀφορμὴ νὰ προβληματιστοῦμε ποῦ πᾶμε». Αὐτὴ ἡ ἔμμεση ἀναφορὰ ἀπέχει παρασάγγας ἀπὸ τοὺς ὑψηλοὺς τόνους ποὺ ἐπέλεξαν οἱ Μητροπολίτες Πειραιῶς Σεραφεὶμ καὶ Φλωρίνης Θεόκλητος, οἱ ὁποῖοι ζητοῦν τὴν ἀκύρωση τῶν θεματικῶν ἑβδομάδων, ὡς πρὸς τὸ σκέλος τῶν ἔμφυλων ταυτοτήτων, καὶ δὲν ἀποκλείεται νὰ φέρουν τὸ θέμα στὴν ἔκτακτη συνεδρίαση τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στὶς 8 καὶ 9 Μαρτίου.

Ὡστόσο, μὲ ὀξύτητα ἀντιδρᾶ ἡ πλευρὰ τοῦ ὑπουργείου στὴ στάση τῆς ΟΛΜΕ, ἡ ὁποία ἔχει ζητήσει ἀπὸ τὸν Κώστα Γαβρόγλου νὰ ἄρει τὴν ὑποχρεωτικότητα τῆς θεματικῆς ἑβδομάδας λόγω ἔλλειψης σωστῆς προετοιμασίας τοῦ ἐγχειρήματος. Χαρακτηριστικὰ χθὲς στέλεχος τοῦ ΙΕΠ μὲ μακρὰ σχέση μὲ τὴν ΟΛΜΕ, μιλώντας στὴν «Κ», ἐξέφρασε τὴν ἔκπληξή του γιὰ τὴ στάση τῆς ὁμοσπονδίας…».

Οἱ Προτεστάνται τῆς Νορβηγίας ὑπὲρ τοῦ γάμου ὁμοφυλοφίλων

Ἀποφάσεις ποὺ ἀντίκεινται εἰς τὸ Εὐαγγέλιον λαμβάνουν Προτεστάνται εἰς διάφορα κράτη, ὅπως εἰς τὴν Νορβηγίαν. Ὡστόσον οἱ οἰκουμενισταὶ τοὺς ὀνομάζουν «Ἐκκλησία»! Συμφώνως πρὸς τὴν ἱστοσελίδα altsantiri.gr τῆς 2ας Φεβρουαρίου 2017:

«Μὲ 89 ψήφους (ἐκ τῶν 112 μελῶν) ἡ Σύνοδος τῆς κεντρικῆς Ἐκκλησίας τῆς Νορβηγίας, μέλη τῆς ὁποίας εἶναι πάνω ἀπὸ τὰ δύο τρίτα τῶν Νορβηγῶν, πῆρε τὴν ἀπόφαση νὰ ἐπιτρέπει στοὺς κληρικοὺς νὰ τελοῦν τὸ μυστήριο τοῦ γάμου καὶ σὲ ὁμόφυλα ζευγάρια, ἐνῶ τὸ πρωτότυπο κείμενο θὰ προσαρμοστεῖ ἀνάλογα.

«Σήμερα εἶναι ἡ μέρα ποὺ μία εὐχὴ κι ἕνα ὄνειρο γίνονται πραγματικότητα», λέει ὁ Gard Sandaker-Nilson. «Θὰ πρέπει πιὰ νὰ δίνεται ὁ ἀνάλογος σεβασμὸς σὲ ὅλα τὰ ζευγάρια». Ὁ ἐπίσκοπος Ole Kristian Kvarme, ποὺ ψήφισε γιὰ τὴν σχετικὴ πρόταση, ἀποκάλυψε ὅτι αὐτὴ ἡ ἀπόφαση τὸν γεμίζει «θλίψη». Μάλιστα, τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς ἀπόφασης ὁδήγησε τὸν ἱερέα Oyvind Bard Benestad στὴν παραίτηση σ' ἔνδειξη διαμαρτυρίας.

Ἀκόμη κι ἂν οἱ ἱερεῖς δὲν ὑποχρεοῦνται νὰ τελέσουν τὸ μυστήριο, τὰ ὁμόφυλα ζευγάρια, ὡστόσο, ἔχουν κάθε δικαίωμα νὰ ἑνωθοῦν μὲ τὰ δεσμὰ τοῦ γάμου στὴν ἐκκλησία τῆς ἐπιλογῆς τους. Πρέπει νὰ σημειωθεῖ ἐδῶ ὅτι στὴ Νορβηγία τὸ 2009 θεσπίστηκε ὁ πολιτικὸς ὁμόφυλος γάμος, ἀλλὰ μέχρι τώρα ἀπαγορευόταν ὁ θρησκευτικός. Στὴ Δανία θεσπίστηκε ὁ θρησκευτικὸς γάμος γιὰ τὰ gay καὶ λεσβιακὰ ζευγάρια τὸ 2012 καὶ στὴ Σουηδία λίγο νωρίτερα τὸ 2009».

Δήλωσις τοῦ Σεβ. Ἀμερικῆς διὰ τὸ προσφυγικόν

Μετὰ τὸ διάταγμα τοῦ νέου προέδρου τῶν ΗΠΑ κ. Ντ. Τρὰμπ διὰ τὴν ἀπαγόρευσιν εἰσόδου μουσουλμάνων ἀπὸ ἑπτὰ ἰσλαμικὰ κράτη ὁ Σεβ. Ἀμερικῆς προέβη μὲ δήλωσίν του εἰς παρότρυνσιν τῶν χριστιανῶν διὰ τὸ καθῆκον τους πρὸς κάθε χειμαζόμενον ἄνθρωπον. Ἡ δήλωσις ἀνηρτήθη εἰς τὴν ἀγγλικὴν εἰς τὴν ἐπίσημον ἱστοσελίδα τῆς Ἀρχ. Ἀμερικῆς καὶ τὴν παραδέτομεν εἰς μετάφρασιν τοῦ κ. Θεοδώρου Καλμούκου διὰ τὴν ἐφημερίδα «Ἐθνικὸς Κήρυξ» τῆς 5ης Φεβρουαρίου 2017:

«Ὡς Ἕλληνες Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ καὶ ὡς Ἀμερικανοί, ἐκφράζουμε τὴ θλίψη καὶ τὸν πόνο μας γιὰ τοὺς συνανθρώπους μας τὰ ἀδέρφια μας, παντοῦ σὲ ὅλο τὸν Κόσμο, ποὺ βρίσκονται σὲ τραγικὲς συνθῆκες ἐχθρότητας, βίας καὶ πολέμου, ὅπου οἰκογένειες ἔχουν διαλυθεῖ, ἐκτοπιστεῖ καὶ ὅπου ἄνθρωποι στεροῦνται βασικὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα. Ἀκολουθώντας τὸ παράδειγμα τοῦ Χριστοῦ, καλούμαστε νὰ προσφέρουμε ἀγάπη χωρὶς ὅρους στοὺς συνανθρώπους μας, ἐνῶ ξεκινᾶμε ἄμεσα νὰ προσευχόμαστε γι' αὐτούς. Στὴν μεγάλη χώρα μας, ἡ ὁποία ἔχει ἱστορικὰ καὶ πρακτικὰ καλωσορίσει ἀνθρώπους κάθε ἔθνους, φυλῆς καὶ γλώσσας, ἔχουμε τὸ ξεχωριστὸ προνόμιο καὶ τιμὴ νὰ προσφέρουμε φιλοξενία -ἀγάπη πρὸς τὸν ξένο- σὲ ἀνθρώπους ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς.

Ἡ Καινὴ Διαθήκη εἶναι γεμάτη μὲ ἕνα ἦθος φιλοξενίας -ἀγάπης πρὸς τὸν ξένο- βασισμένο ὄχι στὸ φόβο, ἀλλὰ στὴ φροντίδα καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη. Ἡ Χριστιανικὴ φιλοξενία δὲν πρέπει μόνο νὰ ἐπεκτείνεται σὲ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι εἶναι πλησίον μας, ἀλλὰ νὰ ἐπεκτείνετε καὶ στοὺς ἐγγὺς καὶ τοὺς μακράν, ἀκόμη καὶ σὲ ἐκείνους ποὺ δὲν θὰ ἀνταποδώσουν — στὸν φτωχό, στὸν ξένο, ἀκόμη καὶ σὲ ἐκείνους ποὺ μᾶς μισοῦν.

Ὡς ζωτικὴ ἔκφραση ἀγάπης, πρέπει νὰ συνεχίσουμε μὲ θέρμη νὰ προσευχόμαστε γιὰ εἰρήνη σὲ ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα, εἰδικὰ γιὰ ὅσους ἐπηρεάζονται ἀπὸ δύσκολες περιστάσεις. Οἱ συνάνθρωποί μας, ποὺ ὑποφέρουν ὑπὸ τρομερὲς συνθῆκες καὶ δοκιμασίες σὲ ὅλο τὸν Κόσμο, περιμένουν δικαιοσύνη καὶ ἱκετεύουν γιὰ τὴν ἀγάπη μας καὶ τὶς προσευχές μας. Ἀκόμη καὶ οἱ πιὸ ἐλάχιστοι. Ὅπως ὁ Χριστὸς «εἰ ἐποιήσατε ἑνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων ἐμοὶ ἐποιήσατε (Ματθ. 25:40). Σὲ αὐτούς, τοὺς πιὸ δύσκολους καιρούς, ἡ ἰσχυρότερη ἔκφραση τῆς φιλοξενίας μας καθίσταται κατεπεῖγον ζήτημα».

Ἀρχ. Ἀθηνῶν: «Ἐπιχειροῦνται ἐπιπόλαιες μεταβολές στά Θρησκευτικά»

Γράφει ὁ ***κ. Μάκης Ἀδαμόπουλος***

Στὴν ἀνάγκη συνεργασίας Πολιτείας - Ἐκκλησίας γιὰ τὴν ἀξιοποίηση τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας ἀναφέρθηκε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος κατὰ τὴν Ἡμερίδα Νομικῶν Συμβούλων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ποὺ πραγματοποιήθηκε στὶς 4 Φεβρουαρίου στὸ Συνοδικὸ Μέγαρο μὲ θέμα «Ἐκκλησιαστικὴ Περιουσία – Σχέσεις Κράτους καὶ Ἐκκλησίας», τονίζοντας πὼς ἡ Ἐκκλησία ἔχει τὴν καλύτερη διάθεση γιὰ συνεργασία…

Μετὰ τὶς εἰσηγήσεις τῆς πρώτης ἑνότητας ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐπεσήμανε ὅτι «μιλᾶμε γιὰ μία περιουσία ποὺ εἶναι στὸ ὄνειρο καὶ τὴ φαντασία. Μία περιουσία ποὺ εἶναι δεσμευμένη». Μιλώντας γιὰ τὸν νόμο γιὰ τὰ δάση ἔφερε τὸ παράδειγμα μοναστηριῶν στὴ Βοιωτία λέγοντας ὅτι οἱ ὑπηρεσίες διαχώρισαν ἐκκλησιαστικὲς ἀπὸ ἐθνικὲς γαῖες. Γιὰ τοὺς δασικοὺς χάρτες εἶπε ὅτι στὴ χειρότερη περίπτωση ἡ Ἐκκλησία ἢ θὰ πρέπει νὰ ἀρνηθεῖ τὴν ἰδιοκτησία ἢ νὰ προχωρήσει στὴν ἔνσταση καταβάλλοντας 40 εὐρὼ ἀνὰ στρέμμα. Μίλησε, ἐπίσης, γιὰ τὸ νόμο τοῦ 1952 καὶ περιέγραψε τὶς δυσχέρειες στὴν ὀρθὴ ἐφαρμογή του, ποὺ σκοπὸ εἶχε νὰ βοηθηθοῦν οἱ μικρογεωργοὶ καὶ οἱ μικροκτηνοτρόφοι, ἀλλὰ διερωτήθηκε ἂν τελικὰ τὸ κράτος ἔδωσε τὶς ἀπαλλοτριωμένες γαῖες γιὰ αὐτὸν τὸν σκοπό. Ἔφερε ὡς παράδειγμα μία ἔκταση 58 στρεμμάτων ποὺ δόθηκαν γιὰ τακτοποίηση μικροκτηνοτρόφων, ἀλλὰ ἡ ἔκταση δόθηκε τελικὰ στὸν τοπικὸ δῆμο καὶ σήμερα ἔχει γίνει τουριστικὸ κέντρο. Περιέγραψε τὴν ἐμπειρία τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀπαλλοτριώσεων, οἱ ὁποῖες, ὅμως, δὲν εἶχαν ἀποτέλεσμα, ὅπως στὴν περίπτωση τῆς δημιουργίας τοῦ ΟΔΕΠ, ἐνῶ μίλησε γιὰ ἀπαλλοτριώσεις ποὺ δὲν ἔχουν ἀποδοθεῖ καὶ χαρακτηρίζονται ἄκυρες.

«Ποιὰ εἶναι ἡ ἐκκλησιαστικὴ περιουσία; Τί περιμένουμε καὶ πῶς ἀντιμετωπίζουμε αὐτὴν τὴν περιουσία ἡ Ἐκκλησία καὶ τὸ Κράτος», ἀναρωτήθηκε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος συμπληρώνοντας πὼς «κάποτε ἀπαντώντας σὲ ἐρώτηση εἶπα ὅτι ὅλο αὐτὸ τὸ θέμα τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας εἶναι ἕνα παραμύθι. Καὶ πραγματικὰ ἂν τὴν ἀφήσουμε στὴν σημερινή της κατάσταση εἶναι ἕνα παραμύθι, ἕνα κάρβουνο. Ἄν, ὅμως, θελήσουμε νὰ συνεργαστοῦμε

Ἐκκλησία καὶ Πολιτεία, πάνω στὶς σωστὲς βάσεις, καὶ ἂν λύσουμε τὰ προβλήματα ποὺ ὑπάρχουν καὶ μὲ τὰ ὁποῖα εἶναι δεμένη αὐτὴ ἡ περιουσία, τότε μπορεῖ αὐτὸ τὸ παραμύθι νὰ γίνει ἱστορία καὶ νὰ βοηθήσει».

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐξήγησε ὅτι «ὅταν λέμε Ἐκκλησία δὲν ἐννοοῦμε τὰ πρόσωπα, ἀλλὰ τὸν φορέα, καὶ ὅταν λέμε Πολιτεία ἐννοοῦμε τὸν λαό. Αὐτὴ ἡ περιουσία εἶναι τοῦ λαοῦ μας» τόνισε χαρακτηριστικὰ καὶ σημείωσε πὼς «μέσα ἀπὸ τὶς εἰσηγήσεις ἀναδεικνύεται ἡ ἀνάγκη ἄμεσα ἡ Ἐκκλησία νὰ καταρτίσει ἕνα ἐπίσημο φορέα, δυνατὸ γιὰ αὐτὸ τὸ θέμα, ἀλλὰ καὶ ἡ Πολιτεία νὰ ἀκούσει ὅλα τὰ προβλήματα καὶ ἀπὸ κοινοῦ νὰ συνεργαστοῦμε, ὥστε νὰ εἶναι τὸ ὄφελος γιὰ τὴν πατρίδα μας μεγάλο».

Στὴν ἀνάγκη δημιουργίας ἐπιτροπῶν μὲ τὴν εὐθύνη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τὴ συμμετοχὴ τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν ποὺ θὰ ἀντιμετωπίζουν καίρια ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα ἀναφέρθηκε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κατὰ τὴν κοινὴ σύσκεψη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μὲ τοὺς Καθηγητὲς τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν στὸ Διορθόδοξο Κέντρο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στὶς 6 Φεβρουαρίου…

…ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἀναφέρθηκε στὸ Μεγάλο Φώτιο λέγοντας μεταξὺ ἄλλων πὼς «ἡ δράση του ὑπῆρξε καθοριστικὴ γιὰ τὸ μέλλον τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τῆς παγκόσμιας ἱστορίας». Ἐπεσήμανε, ἐπίσης, ὅτι «στὸν παρόντα καιρὸ τοῦ πολυτάραχου διεθνοῦς καὶ ἐθνικοῦ μας βίου ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ σοφοὺς δασκάλους, ἀπὸ τὴν Σοφία τῶν Μεγάλων Πατέρων. Σὲ ἐποχὴ ποὺ ἐπιχειροῦνται πολλὲς ἐπιπόλαιες μεταβολὲς ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς θρησκευτικῆς διδαχῆς, οἱ ἐκπαιδευτικὲς ρυθμίσεις πρέπει νὰ συνδέονται μὲ τὴν πηγή, δηλαδὴ τὸ ὅλον τῆς πνευματικῆς μας παραδόσεως πρέπει νὰ συνδέεται πάντοτε μὲ τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν. Τὸ δεσπόζον πνευματικὸ ἀνάστημα τοῦ Ἱεροῦ Φωτίου μᾶς διδάσκει πὼς ἐπιτελεῖται ἡ ὑπέρβαση καὶ σὲ προσωπικὸ ἐπίπεδο καὶ σὲ ἐπίπεδο Ἐκκλησίας καὶ κοινωνίας. Ὑπενθυμίζει πρὸς ὅλους ὅτι Ὀρθοδοξία εἶναι ζωή», ἐνῶ ἀνέφερε ὅτι ὁ σημερινὸς ἑορτασμὸς λειτουργεῖ καὶ ὡς σύνδεσμος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν καὶ παρέχει τὴν δυνατότητα συζητήσεως περὶ ἑνὸς νέου θέματος ζωτικοῦ γιὰ τὴν Ἐκκλησία».

Στὸν ἐφετινὸ ἑορτασμὸ ὁμιλητής ἦταν ὁ κ. Θεόδωρος Γιάγκου, Καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, μὲ θέμα: «Τὸ κανονικὸν συνειδὸς ἀπὸ τὸν Μέγαν Φώτιον εἰς τὸν Ἅγιον Νικόδημον τὸν Ἁγιορείτην»…

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος στὴ συνέχεια σχολίασε πὼς «ἡ ἐποχή μας ἔχει ἀρκετὲς δυσκολίες» καὶ τὴν χαρακτήρισε «ἐποχὴ παρακμῆς», ποὺ θὰ διαρκέσει ἀρκετὸ καιρό, τονίζοντας πὼς δὲν πρέπει νὰ εἴμαστε βιαστικοὶ σὲ σοβαρὰ ζητήματα. Ἀμέσως μετὰ πραγματοποιήθηκε συζήτηση μεταξὺ τῶν παρισταμένων. Πρὶν κηρύξει τὴν λήξη τοῦ σημερινοῦ ἑορτασμοῦ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος πρότεινε τὴν δημιουργία ἐπιτροπῶν μὲ τὴν συμμετοχὴ τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν προκειμένου νὰ ἀντιμετωπιστοῦν καίρια ἐκκλησιαστικὰ θέματα καὶ ζητήματα. Ἀναφέρθηκε, ὡστόσο, σὲ δυσκολίες ποὺ ἀντιμετωπίζει ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἐκπαίδευση καὶ στὴν ἀξία τοῦ θεσμοῦ τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν κάνοντας λόγο γιὰ τὴν σημασία τοῦ σημερινοῦ ἑορτασμοῦ καὶ τῆς κοινῆς σύσκεψης, ἐνῶ ὁλοκλήρωσε τὴν ὁμιλία του λέγοντας πὼς «ἡ πατρίδα μας σήμερα χρειάζεται ὅραμα καὶ πρότυπα».

(Πηγή: ecclesia.gr 4 καί 6 Φεβρουαρίου 2017)

Πῶς τὰ ΜΜΕ παρεποίησαν στοιχεῖα εἰς βάρος τῶν χριστιανῶν τῆς Συρίας

Τοῦ ***κ. Γεωργίου Θεοχάρη***

Πρὶν ἀπὸ λίγες ἡμέρες δύο μεγάλα ἑλληνικὰ sites…, φιλοξένησαν τὶς δηλώσεις τοῦ Ντόναλντ Τράμπ, μὲ τὶς ὁποῖες ἀποκάλυπτε τὶς διακρίσεις τῆς Κυβέρνησης Ὀμπάμα εἰς βάρος τῶν χριστιανῶν προσφύγων ἀπὸ τὴ Συρία καὶ τὴν προτίμησή του στοὺς (σουνίτες) μουσουλμάνους.

Τὰ δημοσιεύματα αὐτὰ προσπάθησαν στὴ συνέχεια νὰ ἀναιρέσουν καὶ ὑποβαθμίσουν τὶς ἀποκαλύψεις Τράμπ, ὑποστηρίζοντας ὅτι οἱ ἀριθμοὶ μουσουλμάνων καὶ χριστιανῶν προσφύγων ποὺ εἰσῆλθαν στὶς ΗΠΑ εἶναι ἰσοδύναμοι.

Παραθέτουμε ἀκριβῶς τὸ σχετικὸ ἀπόσπασμα τῶν δύο δημοσιευμάτων:

«Μὲ βάση στοιχεῖα τοῦ Pew Research Centre ποὺ δημοσίευσε τὸν περασμένο Ὀκτώβριο, 38.901 μουσουλμάνοι πρόσφυγες εἰσῆλθαν στὶς ΗΠΑ σὲ χρονικὸ διάστημα 12 μηνῶν, ἐνῶ οἱ χριστιανοὶ πρόσφυγες ποὺ εἰσῆλθαν στὴ χώρα ἀνῆλθαν σὲ σχεδὸν ἀντίστοιχο ἀριθμό, 37.521».

Ὅμως, οἱ καταγγελίες Τράμπ ἀφοροῦσαν σαφῶς τοὺς χριστιανοὺς τῆς Συρίας καὶ ὄχι ἀόριστα τοὺς χριστιανοὺς ἢ τοὺς χριστιανοὺς ἄλλων χωρῶν (π.χ. τοῦ Ἰράκ). Παραθέτουμε ἀκριβῶς τὰ λόγια του ἀπὸ τὴν «The Washington Post»: «Οἱ χριστιανοὶ εἶχαν φρικτὴ μεταχείριση. Ξέρετε ὅτι ἂν ἤσουν μουσουλμάνος στὴ Συρία μποροῦσες νὰ γίνεις δεκτὸς στὴν χώρα,